

ROBERT LEESON

A NEVELETLEN DZSINN

17

ROBERT LEESON

A NEVELETLEN DZSINN

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

*A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Robert Leeson: Genie on the Loose
Fontana Lions, 1984
William Collins Sons and Co Ltd
© Robert Leeson, 1984*

FORDÍTOTTA TÖRÉK MARGIT

A FEDÉL BENKŐ SÁNDOR MUNKÁJA
© Törék Margit, 1990 Hungarian translation

TARTALOM

1. Egy igazi hétalvó
2. Alec Bowden elkésik
3. A kobra mosolya
4. A nagyokos
5. A lakókocsi hűlt helye
6. „Itt jön a menyasszony”
7. Riadalom a bevásárlóközpontban
8. Egy éjszakai látogató
9. Segítsd a külön bejáratú dzsinnedet
10. Még egy szalvétát sem?
11. Ki a nagy fejű?
12. Rajtaütés a bokorban
13. Látni – nem látni
14. Egy ravasz fickó
15. Alec (kis híján) megvédi az erődöt
16. Abdul, a szupersztár
17. Egy söröskonzerv megpróbáltatásai
18. Alec megosztja titkát
19. Abdul belelendül
20. Fenséges lakoma
21. Egy egészen kicsi kutya
22. Egy kis szörnyeteg
23. Abdul távozik
24. Első lépés a siker felé
25. Ezúttal Blaggett távozik
26. Bombát kioldani!
27. Egy undok feladat
28. Szegény elázott Alec
29. Veszélyben a Fekete Szellem
30. Egy viharvert fiatalember
31. Megvan a tettes
32. Visszakaphatjuk a csatornánkat?

1. EGY IGAZI HÉTALVÓ

Alec Bowden félig levetkőzve ült a szobájában. Nagyot ásított, és kellemesen megropogtatta a tagjait. Menjen már aludni? Holnap hétfő. Vagy ne mozduljon, és hátát kényelmesen a falnak vetve élvezze a nap hátralevő részét?

Dönteni, dönteni! Az alvással csak egy a baj – hogyan lehet olyasvalamit élvezni, amiről az ember nem is tudja, hogy éppen azt teszi? Újból ásított, és keresztben elterpeszkedett az ágyán.

Nagy nap volt ez a mai, a születésnapja. Egy évvel lett idősebb és tíz fonttal súlyosabb. Az egész család, apa, anya, nagypapa, nővére, Kim, a bátyja, Tom és a felesége, mind úgy határozta: neki nagyon nehéz ajándékot venni. Így aztán pénzt kapott. Tíz fontot, vagyis ezer pennyt, ráadásul egy tízes bankjegyben. Elképesztő! Kéthavi zsebpénz egy darab barnás papír formájában, egyik oldalán a királynővel, a másikon Edinburgh hercegével. Vagy Wellington hercegével? Tulajdonképpen mindegy. Akár drakula is lehet, ha a számok nem változnak.

A nagy kérdés – mit kezdjen vele? Vezetne rajta hatvankét és fél tábla csokoládét vagy egy új kormányt a kerékpárjára. Csakhogy a biciklijé tavaly óta selejtnak számít, amikor télen a csatorna jeges hídján összetörte. Most rozsdás kerekeivel ott fekszik a hátsó udvaron, a lakókocsi mögött, amelyben a nagypapa él. Nagypapa lakókocsija is majdnem selejt már, az egyik kereket téglarakás helyettesíti.

A tízfontost félre is tehetné egy új biciklire. Csak 1996-ig kellene fizetni a részleteket. Addigra viszont már vehetne egy ezer köbcentis BMW-t is – feltéve ha jó lesz a bizonyítványa, és jó állást kap. Ez az, ha jó állást kap.

No de hagyjuk! Minek most kudarcokra gondolni, amikor nagy mellénnyel figyelheti a sikeroldalt. A mai nap ugyanis a hazai csapat napja volt.

Pillanatnyilag, amikor a csapatok elhagyták a felezővonalat, Siker–Kudarc = 2:0. Alec fejben mindennap jegyezte a két fél pontjait. Ma nemcsak az ő születésnapja volt. Kim eljegyezte magát Archie Blaggett-tel. Ámbár miért kellene az embernek a nővére eljegyzése miatt ugrálnia örömeiben? – kérdezhetné valaki.

Igaz is, Alec egyáltalán nem értette, miért akar Kim feleségül menni Archie Blaggetthez. Hiába, ízlések és pofonok különbözők, és végül is nem a saját temetéséről – bocsánat, esküvőjéről van szó.

Alec, mindkét lábát könnyedén megemelve, kapálózni kezdett a levegőben. Ezt a tevékenységet meglehetősen magas színvonalra fejlesztette. Ha elnyúlt az ágyán, és lábát ügyesen rázogatta, nadrágja végigcsúszott a lábszárán, le a lábfejről, és jobb napokon – keresztülrepülve a szobán – a sublót tetején kötött ki. Ma azonban nem sikerült a mutatvány, és a nadrág a bokája köré csavarodott. Két lába az ágyra zötytyent, szeme lassan becsukódott.

Kim férjhezmenetelében azért egy jó van. Archie Blaggett-tel lakást vesznek, nővére tehát három hónapon belül elmegy otthonról. Ez persze még egy egész örökkévalóság, de akkor nagypapa majd beköltözhet a házba. Akkor végre nem kell többé amiatt aggódni, hogy a tanácstól valaki megtudja: nagypapa az öreg lakókocsiban él. Ráadásul, lefekvés előtt, minden este beszélgethetnek. Nagypapa rengeteg vidám történetet és versikét tud. Szórakoztatóbb, mint egy video. Nagypapa egyszerűen óriási!

Ez hát a helyzet. Siker–Kudarc = 2:0. Fantasztikus egy nap!

És most térjünk vissza a tíz fonthoz. Mi lenne, ha most azonnal venne valami hasznosat? Vagy jobb lenne egy sorsjegy, amivel százezer fontot nyerhet? Az 625 000 tábla csokit jelentene! És vajon hány biciklit? És mi van, ha nem nyer semmit? Dönteni, dönteni! Nem, legjobb lesz, ha egyelőre nem nyúl a pénzhez.

A bankjegy aznap este biztos helyre került. Alec kihúzta a sublót fiókját, és elővette a hátul

elrejtett régi söröskonzervet. Leporolta, kifényesítette, és a kis nyíláson becsúsztatta a pénzt. Senkinek sem jutna eszébe itt keresni. Egyáltalán, kinek jutna eszébe egy ócska, félig leszakadt címkéjű söröskonzervet a fiókjában őrizni, nem igaz?

Csakhogyan ez nem volt közönséges konzervdoboz. Alec véletlenül akadt rá tavaly, a Bogánccs úton, egy fal mögött. Amikor aztán titkos búvóhelyén – egy gazdátlan gyárban, amelyet mindenki csak „Tank”-nak hívott – felnyitotta, egy dzsinn süvített ki belőle: Abu-Szálem az ősi Bagdadból. Micsoda nyár volt! Abu ugyan csak egy harmadosztályú dzsinnek bizonyult, és varázslatainak jó része nem járt sikerrel, Abu mégis csodálatos volt!

Nagyon hiányzik.

Alec félig kinyitotta a szemét, és körülnézett a sötétedő szobában. Halványan sejteni lehetett a konzervdoboz körvonalait a sublót tetején. Abu vajon most mit csinál? Azt mondta, több száz évig kell aludnia, hogy visszanyerje az erejét. Alec azonban úgy érezte, Abu csak viccelt. Fogadjunk, hogy ott van valahol, visszatért a múltba, az ősi Bagdadba, vissza a megszokott ősi ételeihez.

Bárcsak itt lenne! Tavaly nyár óta Alec megtanult egyet s mást. Már nem csinálna annyi hibát, ha egyszer megint felbukkana egy dzsinn Bugletownban. Most bezzeg tudná, mit kérjen!

Alec szeme újra lecsukódott, feje és válla lecsúszott és a párnára zuhant, lába viszont fönnakadt az ágy oldalán. Egy perc múlva már aludt is.

Hirtelen felriadt, teljesen éber volt. Hol a csudában lehet? Odakint nappali világosság van, és valaki döngeti az ajtót.

– Hé, Alec! Felkelni! Már fél kilenc.

Hiszen ez anya! Te jó ég, hétfő van, és ő elaludt! El fog késni a suliból.

Pánikszzerűen ugrott talpra, és irány az ajtó! A bokája köré csavarodott nadrág azonban elgáncsolta. Nekivágódott a sublótnak, a konzervdoboz legurult, és Alec fejére pottyant.

Ó, istenem!

Épp hogy elkezdődött a játék, és az ő csapata máris vesztesre áll.

2. ALEC BOWDEN ELKÉSIK

Alec egyszeriben rájött, mit is kellene venni azon a tízesen. Olyan Táltos Jegyet, amely egy lendülettel a kívánt helyre repíti az embert. Monty Cartwright már figyelmeztette a késések miatt.

„Tudom, Bowden, hogy gyenge lábakon állsz, de mindössze tízperces gyaloglásról van szó. Igyekezz idejében felkelni, különben baj lesz.”

Felrántotta a nadrágját, közben felrémlett benne: hátha fordítva húzta fel?

A fürdőszobában egy nedves kendővel végigtörölte az arcát, lerohant a konyhába, szerencsére anya már elkészítette a reggelijét.

– Kifordult a körgallérod, Alec.

– Jaj, hagyd, anya! Nem mindegy?

Lehuppant a székre, és a villájáért nyúlt. Anya úgy mozgott, akár a villám. Lehajolt, és amikor Alec felemelte a villát, keresztülhúzta Alec fején a körgallért. A szalonna még el sem érte Alec száját, amikor a körgallér – most már rendesen – újra rajta volt. Alec fel nem foghatta, hogy csinálja ezt anya.

– Na, így már jó. Mit szólsz hozzá, hogy Kim és Archie jegyesek?

– Megpróbálok nem gondolni semmit.

– Ne légy utálatos. Inkább örülnöd kellene. Jövő héten zsúrt rendezünk, azt te is szereted.

– Klassz! Vendéglőben?

– Nem, csendes összejövetel lesz, itthon. Gondolom, Kim majd megengedi, hogy meghívd egy barátodat, ha akarod. Mi lenne, ha annak a kedves Mrs. Wallace-nek a lányát... hogy is hívják...

Alec mindig nagyon jól tudta, mikor ugratják. A tényérjába mélyedve válaszolt:

– Eulalia. – Biztosra vette, hogy anya mosolyog. Befejezte a reggelit, s közben egyszer sem pillantott fel. Aztán gyerünk!

Magára kapta a dzsekijét, és már kint is volt. Anya még utánakiabált, hogy elfelejtett valamit, de már így is elég későre járt. Keresztülfutott a hátsó udvaron, fél szemmel odapillantott az öreg zöld-fehér, ütött-kopott lakókocsira. A függönyök még összehúzva, nagypapa biztosan még alszik. Jó öreg nagyapó! Alec az ablak felé intett, és kivágtatott az utcára.

Tavaly, ha késésben volt, sok időt nyerhetett, ha keresztülvágott a Tankon, a régi gyártelepen, át a csatornán, keresztülréselt magát a vasúti híd tartópilléreit körülvevő deszkapalánkon, és máris a Bogács úton volt. Onnan már csak egy ugrás az iskola. Legalább öt perc spórolás!

Ám ennek a rövid útnak vége. Óriási szögekkel megerősítették az összes laza deszkapalánkot.

És nem csupán a rövid útról volt szó. Sok-sok órát töltött itt, a Tank régi épületeiben. Tavaly nyáron itt találkozott először Abu-Szálemmel. A lejtő tetején, ahol a főutca keresztezi a csatornát, Alec megállt egy percre, hogy kifújja magát. Nagy hiba volt. Rögtön rá is jött, amint megállt. Ezekben a napokban, ha az ember elkerülhette, nem vett levegőt a csatorna közelében. Annyi iszap és szemét gyűlt össze benne, hogy víz jóformán már nem is maradt. Ha beköszöntött az igazi nyár, elviselhetetlenné vált.

Lélegzetét visszatartva, rohant végig a főutcán, el az üzletsor mellett. A sarkon, a Három Muzsikus sörözőnél végre kiengedte a levegőt. Már szúrt az oldala. Az út túloldalán bulldózerek és exkavátorok dolgoztak.

Mindig izgalmas figyelni a munkájukat, de erre most nem ért rá. Azt az üres telket töltötték fel, ahol valamikor az óvóhelyek álltak. Egy nagy élelmiszer-áruházat építenek. Eltűnik hát még egy titkos búvóhely!

Az iskola kapuit épp akkor kezdték bezárni, amikor Alec befordult az Iskola utcába. Monty Cartwright odakint állt, órával a kezében, jelezvén a későn jövőknek, hogy megkezdődött a visszaszámlálás. Alec nagyot lendült – és sikerült ! Monty fagyosan végigmérte, de nem szólt. A következő pillanatban Alec már az iskolán belül volt. Siker– Kudarac = 1:1.

Alec osztálya, a 3/F, az első emeleten volt. Felvágatott a lépcsőn, végig a folyosón. Az üveges ajtón keresztül jól látta Mr. Foster asztal fölé hajló ősz fejét. Remek! Még csak a névsorolvasásnál tartanak. Kivágta az ajtót, bependerült az osztályba, hanem akkor megbotlott egy lány kinyújtott lábában, fölbukott, és épp a tanár cipője elé gurult.

Mr. Foster bizonytalanul nézett ki a szemüvege fölött. Igazán jóindulatú ember volt, de nem akadt nála szórakozottabb tanár kerek e világon.

– Teremtő ég, nézzétek, ki gurult ide! Miben segíthetünk, Alec?

Ez furcsa, gondolta Alec. Mr. Foster nem szokott gúnyolódni.

Feltápáskodott, és a tanárra nézett.

– Sajnálom, uram, elkéstem.

Mögötte az osztályból kipukkadt a nevetés.

– Még jobban is el fogsz késni, fiam. Te már nem jársz az én osztályomba. A 3/H-ba kell menned, Mr. Hitchenhez.

Alec nagy szemeket meresztett. Aztán leesett a tantusz. Ó, istenem! Ez megint egyike lesz azoknak a bizonyos napoknak. Siker–Kudarac = 1:2.

3. A KOBRA MOSOLYA

Alec összeszedte a holmiját, kitámolygott az osztályból, neki a folyosónak. Igazán kellene az a Táltos Jegy! A hétvége izgalmai közepette teljesen kiment a fejéből, hogy ma van a Nagy Cserebere. Alec egész évfolyamát összekeverték, minden osztálynak „keverék tehetségnek” kell lennie. Legalábbis így mondták. Alec úgy érezte, ő már régóta keverék tehetség. Egyik nap minden világos számára, a másikon meg minden összezavarodik. Reggelente néha, legalább húsz percig, zseninek érzi magát, aztán a nap folyamán teljesen lelombozódik. Egyes tanároknál úgy érzi, nem is buta gyerek, míg másoknál az az érzése, nem ártana, ha kicserélnék.

Mr. Hitchen, az új osztályfőnöke a 3/H-ban, tornatanár volt, s nemrég jött a városba. Megszállott sportember hírében állt, hajnalban hideg fürdő, reggeli előtt több mérföldes kocogás. Amúgy máskülönbén megvoltak vele. A jó öreg Foster is oké volt persze, de olyan szórakozott, hogy az ember sohasem tudhatta, hányadán is áll vele.

Szórakozott? Alec hirtelen megtorpant. Túlszaladt már a 3/H-n, majdnem a folyosó végén járt. Visszafordult, és közben még valami eszébe jutott. A Nagy Cserebere miatt új fiúk is lesznek az osztályban – például Ragyás Sam Taylor. Ez szomorú. Ragyás Sam egyáltalán nem „keverék”. Nagydarab fiú, és ráadásul kötözködő. Persze jó oldala is van a dolognak: Eulalia Wallace és a bátyja, Ginger szintén egy osztályba kerültek vele.

Alec belesett az ajtón. Szemben, az ablak mellett meglátta Gingert, Eulaliát és a barátaikat. Két sorban ültek, de Eulalia mögött volt még egy szabad hely. Alec gondolkozás nélkül kivágta az ajtót, és bependerült a terembe. A széles vállú, vörös hajú, szeplős Mr. Hitchen felnézett.

- Á, a későn jövő Mr. Bowden! És hogy állunk a kopogással?
- Elnézést, uram.
- Elkéstél.
- Elnézést, uram. Tévedésből a 3/F-be mentem.
- Hagyjuk ezt a régi mesét. Van még két üres hely. Gyorsan ülj le az egyikre.

Félúton a kiszemelt szabad asztal felé, Alec a szeme sarkából észrevette, hogy Ronnie Smith a másik üres hely felé integet, két sorral arrébb. De ki lenne ott a szomszédja? Sam Taylor. Alec csak egy másodpercig habozott, aztán odaugrott az eredetileg kiválasztott székre. Eulalia hátrafordult, kedves fekete arca mosolygott.

- Szia, Keszeg! Mi az, nem csörgött a vekkered? – kérdezte suttogva.

Alec nyakig pirult, és lázasan rakosgatta a könyveit. Ránézett az órarendre, és megkönnyebbült: jól emlékezett. A dolgok kezdtek jobbra fordulni. Csapata ma két pontot vesztett, de szerzett is kettőt. Asztala mellől remekül kiláthatott az ablakon, le az iskolaudvarra, mögötte az üres telekre, ahol régen az óvóhelyek voltak, és figyelhette a munkába fogott darukat és dömpereket. Óriási!

Aztán Eulalia hátára pillantott. Ez is kellemesebb, mintha Ronnie Smith ülne mögötte, előtte meg a kíváncsi kis Alice Rogers.

Ekkor mögötte valaki halkán, de azért hallhatóan megkérdezte:

- Ez az, aki szerelmes a Fekete Mágiába, ugye?

Alec megfordult. A másik sorban egy új arcot pillantott meg. Az idegen fiú nagyjából az ő súlycsoportjába tartozott, sápadt arcát fekete sörtehaj keretezte, szeme baljósan *csillogott*.

- Fogd be a szád! – sziszegte oda Alec kicsit hangosabban, mint szerette volna.
- Tegyéél lakatot a szádra, Bowden – szól rá Mr. Hitchen. – Elkésél, és még a többieket is zavarod. – Alec tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát, nem érdekes.

De mennyire, hogy érdekes! Amikor a szünetben vidáman ugrándozott kifelé a napsütötte udvarra, ismét az új fiúba botlott. Most már a nevét is tudta: Gary Barker.

Barker ott állt előtte, és mosolygott. Illetve valahogy úgy tett. Leginkább egy kobrához hasonlított, amelyik éppen az ebédjét mustrálgatja.

– Ne mondd nekem, hogy fogd be a szád – kezdte nyájasan.

– Azt mondom, amit akarok – nézett vele farkasszemet Alec.

Barker ugyan kötekedő természetű volt, de nem elég erős. Háta mögött azonban ott állt Ragyás Sam. Szóval így állunk, mi, gondolta Alec, Dávid és Góliát. Barker már mozdult is, Ragyás Sam is kihúzta magát.

Barker kinyújtotta a karját, és megmarkolta Alec ingjét.

– Ide hallgass, mi szándékosan megyünk ám el innen.

– Honnan? – kérdezte Alec, bár amúgy is tudta.

– Úgy gondoljuk, hogy Wallace-nak és a bandájának nem árt, ha egy kis levegőhöz jutnak, megértted?

– Fogd be! – felelte Alec. Megfordult, és keresztülvágott az udvaron. Gyomra görcsbe rándult, és közben feszülten figyelt, nem követi-e valamelyik. De nem történt semmi.

Alec azonban érezte, hamarosan történni fog. 3:2 az ellenfél javára, állapította meg.

4. A NAGYOKOS

A nap hátralevő részében Gary Barker békén hagyta Alecet – még csak rá se nézett. Alec azonban tudta, alattomban nagyon is jól elraktározta őt agyának egy zugában – csupán más szórakozást talált most magának.

Barker remekül színészkedett. A szünet után, matekórán egészen zavarba hozta Miss Fortist: észrevett egy hibát a táblán. Tíz perc múlva ismét magasban volt a karja, felfedezett még egy hibát. A tanárnő kétszer is ellenőrizte a számítását, az egész osztály némán figyelte, de kiderült, hogy ezúttal nem tévedett.

– Sajnálom, kisasszony – alázatoskodott Barker.

Miss Fortis ránézett, de nem szólt semmit. Földrajzórán Barker nyugton maradt, a fizikát azonban jó néhányszor megzavarta: fejét kissé oldalra hajtva, ártatlanul kérdezgette:

– Hogyan tudja ezt bizonyítani, uram?

Mr. Jamieson nem jött zavarba. Alaposan szemügyre vette Barkert, és úgy válaszolt neki, mintha nem tudná, mire megy ki a játék. Látszott, hogy magában azért felbecsüli a fiút. Ekkorra az osztály már beleélte magát az előadásba, és várta a folytatást. Alec még korábbi ellenszenvét is elfelejtette, annyira lenyűgözte Barker talpraesettsége. Ragyás Samet is feldobta a színjáték, az óra vége felé teljesen felébredt, és ő is tett egy próbát.

Mr. Jamieson éppen a gravitációról és a tárgyak szabadesési sebességéről beszélt.

Ragyásnak magasba lendült a keze.

– Hogyan tudja ezt bizonyítani, uram?

Mr. Jamieson csak ránézett Samre, aztán így szólt:

– Ha nem tudod kivárni a holnapi kísérletet, kölcsönadom a stopperórámat, ugorj le a tetőről. És ne felejts el bekiabálni, ha elhaladsz az ablak előtt.

Az osztály dőlt a nevetéstől. Ragyás Sam Barkerre nézett. Alec szinte olvasott a gondolataiban: „De hát mit csináltam rosszul?”

Barker tudta, hol a határ kisdud játékában, és délután, egészen az utolsó óráig nem történt semmi. Történelem volt az utolsó, Faarcú Harris órája. Alec megpróbált odafigyelni a magyarázatra, el akarta kerülni Faarcú csípős megjegyzéseit. Ha megússza ezt a napot zűrök nélkül, akkor az kész győzelem.

Faarcú az ókori Rómáról mesélt. Hangja álmosítóan monoton volt, Alec gondolatai kezdtek elkalandozni. Kibámult az ablakon, az építkezést nézte. A nap sugarai megtörtek az óriás daru fémfelületén, és Alec szemébe világítottak. Amikor visszafordult, éppen Barker beszélt.

– Igazán mulatságos, uram, amit azokról az emberekről mondott, akik különböző országokban éltek, és úgy csináltak, mintha rómaiak lennének.

Faarcú felhúzta a szemöldökét.

– Mulatságos, Barker? Egyáltalán nem az. Minden birodalomnak vannak nemzetiségi problémái. Mindenki az anyaországhoz szeretne tartozni, mivel ennek óriási előnyei vannak.

– Hát persze, de amikor mindenki Rómába kezdett özönlenni, akkor indult hanyatlásnak a birodalom, nem igaz?

Az osztály néma maradt. Alec látta, hogy Eulalia válla megremeg. Sejtette, hogy a lány is tudja, mi volt Barker célja, és nem örült ennek. Barkerre nézett. Bárcsak gyorsan kitalálna valamit, amivel visszavághatna neki! Agya azonban lebénult.

Nem sokáig állta Barker tekintetét.

– Hm – szólalt meg Faarcú. – Azt javaslom, Barker, tanulmányozd ezt a kérdést a mindennapi életben. Most pedig térjünk vissza az időszámítás előtti harmadik évezredhez.

Alec óvatosan újra hátranézett. Barker szája körül ott bujkált egy kis mosoly, bár nem látszott kimondottan diadalmasnak.

Alec nagyon kényelmetlenül érezte magát.
Undok dolog lesz Barkerrel egy osztályba járni.

5. A LAKÓKOCSI HÚLT HELYE

A tanítás végén Alec villámgyorsan kapta össze magát. A kapunál futólag intett Eulaliának és Gingernek, akik néhány társukkal még ott ácsorogtak, és nekivágott az Iskola utcának. Óvatosan körülkémlelt.

Se Ragyás Sam, se Barker.

Az Iskola utca végén befordult a főutcára, kicsit kifújta magát, és ellenőrizte, hogy megvan-e minden holmija. A szeme sarkából akkor észrevett valakit a háta mögött. Ez biztosan Ragyás Sam. Hirtelen még a szívverése is elállt, és felkészült a menekülésre. Ám egyszerre csak nem volt ott senki! Legközelebb az utca végén látott gyerekeket, néhány száz méterre tőle.

A végén még bedilizik.

Mély lélegzetet vett, és egyenletes galoppal folytatta az útját. A nap éppen lemenőben volt, de a délutáni levegő még langyos. A csatorna hídján a posványos vízből áradó bűz undorító gázfelhőként vágott az orrába. Száját szorosán összezárva, megállás nélkül rohant le a hídról, és a lakótelepük felé vette az irányt. Még egyszer megállt, hogy kifújja magát, és a szeme sarkából a háta mögött újra csak észrevette azt az előbbi magas alakot; olyan volt, mint egy árnyék. Hanem ahogy hirtelen megfordult, és körülnézett, csak egy gyerekocsit toló anyukát látott, aki túlságosan fáradtnak és egykedvűnek látszott ahhoz, hogy bárkivel is tréfáljon. Visszafordult, és elsétált a sarokig. Akárki volt is, ha egyáltalán volt ott valaki, ugyanúgy jelent meg, majd tűnt el, mint Abu. Érdekes, ma már vagy tizedszer gondolt a dzsinnre. Megint itt van. Megfordult a tengelye körül, és nagyot kiáltott. A járda azonban üres volt mögötte. Tulajdonképpen miért is követné bárki? Úgy látszik, a sok izgalom megártott.

Végre a saját utcájukhoz ért. Épp hogy lelépett az úttestre, örült dudálás ugrasztotta vissza a járdára. Egy hatalmas teherautó húzott el mellette, sűrű füstbe burkolózva, a sofőr rosszállóan csóválta a fejét Alec felé. Alec az autó után bámult, amely befordult a sarkon. Lehet, hogy ma elment egy kereke? Megesküdött volna, hogy a teherautón egy öreg, rozoga, zöld-fehér lakóocsit látott, pontosan olyant, amilyen az ő hátsó udvarukban – a nagypapa lakóocsija.

Egy pillanatra megállt benne az ütő. És ha *mégis* nagypapa lakóocsija volt? Az lehetetlen! Igaz, örökké azzal fenyegették őket, hogy elviszik, de sohasem tették meg, mert nem volt hely...

És ha mégis?

Alec futásnak eredt. Bevágtatott az udvarra. A széles, öreg kapu nyitva... ámbár sohasem zárják. Tovább robogott, remény és félelem kavargott benne, kéz- és lábtörés... bárcsak...

Kár az energiáért. Ahogy megkerülte a házat, és a hátsó ajtóhoz ért, meglátta a valóságot – a lakóocsit eltűnt. Csupán a téglakupac maradt ott, ami az egyik oldalon az eltört kereket helyettesítette. Mögötte pedig ott árválkodott a bicikli roncsa.

– Ó, istenem! – nyögött egy nagyot Alec. Siker–Kudarc = 2:4.

6. „ITT JÖN A MENYASSZONY”

Alec csak állt, és bámulta az üres földdarabot meg a kis téglakupacot. Itt kozmikus szerencsétlenség történt!

Ha elvitték a lakókocsit, hol alszik nagyapa ma éjjel? A válasz: bent a házban. És vajon melyik szobában alszik majd nagyapa? A balek szobájában.

És a balek hová megy? A válasz: fel a tetőre, a padlásszobába.

A padlásszoba egyszemélyes kis börtöncellához hasonlít, mindössze az ágya és a sublót fért el benne. Az íróasztala és egyéb holmija mehet a pajtába. Talán már ki is ráholták mindenét. Alec kivágta az ajtót.

– Anya! – kiáltotta, de rögtön meg is torpant. Odabent teljes volt a felfordulás. Anya, apa, Kim ide-oda botladoztak a bútorokkal, matracokkal, takarókkal és ágyneművel. Alec megpróbált keresztülfurakodni, de a lépcsőhöz vezető ajtóban ott állt nagyapa fiókos szekrénye és az íróasztala.

– Hát itt meg mi történik? – kiabálta. Mintha nem tudná. Senki sem hederített rá. Anya egy halom lepedővel egyensúlyozott lefelé a lépcsőn, rádobta a kis szekrény tetejére, aztán ismét eltűnt. Odafentről lehallszott anya és Kim vitája. Apa megpróbált igazságot tenni köztük. Ezután anya és Kim nagyapát osztották ki. A Bowden család akcióba lépett, kész örület!

Alecnek hirtelen eszébe jutott a söröskonzerv és benne a tíz font. Ma reggel az íróasztalán hagyta.

– Anya – hasalt keresztül a bútorokon, és úgy kiabált fel a lépcsőn. – Mit csináltak a konzervdobozommal?

Odafönt tovább lármáztak, senki sem válaszolt.

– Anya! – próbálkozott Alec egy kicsit hangosabban. Kim feje bukkant elő a lépcső tetejéről.

– Légy szíves, és ne ordibálj! Nem látod, hogy dolgunk van? Mindjárt megkapod a teádat.

– Nem a teámról van szó, te liba... – füstölgött Alec – hanem a konzervdobozomról.

– Micsodádról? – visította Kim. – Ja, azt hiszem, kidobtuk. Rengeteg limlom volt a szobádban.

Alec percet sem habozott. Valósággal keresztülrepült a konyhán, és egy ugrással megcélozta a fiókos szekrényt. Az ugrást azonban elvétette, egyik lába megcsúszott, és a sípcsontját beverte az egyik nyitott fiókba, amelyben ott sorjáltak nagyapa holmijai.

– Ó..! – kanyarította el.

– Ej, te gyerek, nem hittem volna, hogy te ilyen szavakat is tudsz.

Alec feltápáskodott, szemében a düh és fájdalom könnyei csillogtak, és a nyugodt, öreg hang felé bicegett. A mosogató mellett, csészével a kezében ott ült nagyapa. A fekete nadrágja volt rajta, pizsamakabátja fölé a régi katonaköpenyét terítette, amit még most is házikabátként használt.

– Kérsz egy csésze teát? – kacsintott az öreg.

– Jaj, nagyapa! A konzervdobozomról van szó.

– Tudom, fiam, odafent minden a feje tetején áll. – A másik székre mutatott, kitöltött Alecnek egy csésze teát, majd a csöpögtetőben felhalmozott edények mögül elővarázsolt egy húsos pitével és sajtos keksszel teli tálat. – Ezt neked mentettem meg. Láss hozzá!

Alec levágta az iskolatáskáját, és lehuppant a nagyapa melletti székre. Jócskán megéhezett. Szinte észre se vette, máris befalta az összes húsos pitét és a keksz nagy részét.

– Jaj, nagyapa, ne haragudj! Te már ettél?

– Ugyan, nekem nem kell, már nem vagyok növőfélben. De te csak tömd meg a bendőd.

Az öregember ravasz módon elmosolyodott, a szekrény mögül előhúzott valamit, és az asztalra tette.

– Emiatt borultál ki annyira az előbb?

A konzervdoboz állt olt az asztalon, és a tetején levő nyíláson kikandikált a tízfontos barnásfehér széle. Alec akkorát sóhajtott, hogy majd elfújta.

– Ó, nagyapa, ezer köszönet! Óriási vagy! Megmentetted a napomat. Már úgy festett, hogy a kudarcoldal teljes diadalt arat.

– Milyen oldal? Mit arat? – Nagyapa kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Alec fejét. – Igazán sajnálom ezt a felfordulást. Megmondtam anyádnak, hogy inkább én megyek a padlásszobába.

– Ugyan, nagyapa, te is tudod, hogy nem erről van szó. De miért ma kell mindezt csinálni? Úgy értem, Kim csak augusztusban megy el, neked elég lett volna akkor beköltözni.

– Hát, fiam, a dolgok kicsit felgyorsultak. Nem titok, hogy a jó öreg Blaggett egyáltalán nem örül Archie és Kim házasságának. Fogalmam sincs, miért... kedves, jól nevelt lány...

– Micsoda? – vágott közbe Alec tele szájjal. – Talán inkább a Drakula nénikéje.

– Na, ez rád vall.

Kim, takarítóöltözékben, fején kendővel, a munkától kipirult arccal hajolt át az ajtón levő bútorbarikádon.

– Adjatok egy csésze teát, tele van a szám tollpihével.

Nagyapa megcsóválta a fejét, kitöltötte a teát, és odanyújtotta Alecnek, hogy adja tovább. Kim egy grimasz kíséretében elvette a csészét.

– Egyébként Archie papájának nem velem van baja, hanem a családjával. És lehet ezért hibáztatni? Az egyik közönséges nótákat énekel az öreg Cimborák Klubjában, a másik ócska söröskonzervet...

– Jaj, de vicces! – vágott közbe Alec. – De miért pont ma ez a nagy izgalom? Nem lehetett volna várni?

– Szóval, Archie papája elfogadta a meghívást a jövő szombati eljegyzésre.

– Micsoda? Az öreg Blaggott idejön?

– Úgy bizony – szólalt meg nagyapa. – Nagyvonalúan elfelejtette, hogy tavaly nyáron a barátáival a csatornába pottyantottatok. Minden kellemes és vidám lesz. Úri esküvő... Bugletown előkelősége. – Elhúzta a száját, és a nászinduló dallamára hirtelen énekelni kezdett:

*Itt jön, lám a menyasszonyka,
egybefolyik széle-hossza,
illeg-billeg jobbra-balra,
nem talál az egyensúlyra.*

Kim felkapott egy törülörongyot, és nagyapához hajította. Az öreg azonban lehúzta a fejét, és a rongy a mosogatóban kötött ki.

– Rendben – mondta Alcc. – Az öreg Blaggett idejön. És akkor mi van?

Kim szánakozva nézett öccsére.

– Te is nagyon jól tudod, hogy nagyapának nem szabadna abban az ócska vacakban laknia. És mivel a házban nincs elég hely, szeretetotthonban volna a helye, igaz? És ha Mr. Blaggett idejön, mit gondolsz, mit mond?

– Úgy is csinálhatna, mint aki észre sem veszi a lakókocsit – felelte Alec.

– Micsoda? Végig az egész úton? Ne beszélj butaságokat, öcsikém.

– Bizony nem, hiszen a jövő hónapban valószínűleg őt választják meg polgármesternek – szólt közbe nagyapa. – Nem ronthatjuk az esélyeit. Ma Bugletown, holnap a világ.

– Ha jobban belegondolnál, nem gúnyolódnál – vágta oda Kim. – Tudom, hogy kényelmetlen ez az egész, de csak néhány hónapig tart.

– Néhány hónap, ezzel el is van intézve – zsörtölődött Alec, de Kim nem hagyta magát.

– Már évekkel ezelőtt el kellett volna tüntetni azt a kerek kulipintyót. Tűzveszélyes és egészségtelen...

– Ha már az egészségtelen dolgoknál tartunk – vágott közbe nagyapa –, mit akar csinálni a csatornával a te jóvendőbeli apósod, Blaggett tanácsos úr?

– Igen, igen – kontrázott Alec. – Borzasztó büdös. Ha meleg van, az egész lakótelep bűzlik.

Kim elhúzta a száját.

– Archie azt mondta, már elkezdték a tisztítását. Az emberek már dolgoznak. De nem megy egyik napról a másikra, és ti is tudjátok, hogy a tanácsnak kevés a pénze.

– Egyik napról a másikra? – horkantott nagyapa. – Most is csak azért fogtak hozzá, mert közeleg a választás. És nem véletlen, hogy épp a Templom utca végén kezdték el, ahol őméltósága lakik.

– Ha szabad félbeszakítanom ezt a politikai vitát... Kim háta mögött apa széles alakja jelent meg a lépcsőn.

Egyenruhában volt, készen a délutáni műszakra. Odébb tolt a fiókos szekrényt, és bejött a konyhába.

– Maradt még egy csésze tea, apa? – kérdezte. Elvette nagyapától a csészét, és az ajtónak támaszkodva felhajtotta. Alec mindig mulatságosnak találta, ha apa „apának” szólította nagyapát.

– Hé, kölyök, kapcsold csak be a rádiót. Még elkapom a híreket, mielőtt indulok.

– Már késő, apa – jegyezte meg Kim. – Legfeljebb a helyi híreket hallhatod.

Alec bekapcsolta. Először muzsika szólt, aztán a bemondó elmondta a főbb híreket: „Ma a bevásárlóközpontban titokzatos lény keltett riadalmat. Az emberek szerint a Fekete Szellem jelent meg a közelükben.”

7. RIADALOM A BEVÁSÁRLÓKÖZPONTBAN

Alec édesanyja megállt a lépcsőfordulóban, és körbepillantott.

– Hát itt meg mi folyik? Mindenki befejezte a munkát? Á, szervusz, Alec, megittad már a teádat, kisfiam? Igazán sajnálom...

– Pszt, anya... egy kicsit – szólt közbe Kim. – Szeretnék hallgatni a rádiót.

– Azt az ostobaságot. ..

– Igen, Connie, elvégre a városunkról van szó – felelte apa.

Újra a bemondó hangja hallatszott:

„A vásárlók sikítottak, és megpróbálták fedezéket keresni, amikor egy ziháló meztelen férfi rohant végig a főutca egyik árkádsorán. Az eladók üldözőbe vették, de a férfinak sikerült elmenekülnie. Közben az egyik butikból elemelt egy női hálóinget.”

– Nahát – kuncogott Kim.

– Most te is hallgass – szólt rá anya.

„Miss Archer, a Szép Heléna butik vezetője így mesélte riporterünknek...”

Egy női hang folytatta:

„Nos, fiatal ember volt, a bőre fekete, és... öö... szóval jó felépítésű...”

– Alaposan megnézhettem – jegyezte meg Kim, de anya fagyos pillantására rögtön el is hallgatott.

„Ja, igen, vizes volt... Vagyis... úgy értem... mint aki éppen a fürdőkádból ugrott ki.”

A konyhában ülők egymásra néztek, és hahotázni kezdtek.

Ismét a bemondó hangja szólalt meg:

„A délután folyamán számos bejelentés érkezett a rendőrséghez, miszerint látták a Fekete Szellemet, ahogy hirtelenjében elneveztek az ismeretlent. Egyesek amiatt aggódnak, hogy néhányan talán megszöktek a bolondokházából, vagy esetleg másféle támadás várható.”

– Becsületszavamra – tört ki Kimből –, hallottatok már valaha is ekkora sületlenséget?

– *Csendben* maradnál végre? – intette le anya.

„Egy rendőrségi szóvivő röviddel ezelőtt így nyilatkozott: Semmi ok az aggodalomra. A fiatalembernek, úgy látszik, nyoma veszett. Egyszerű tréfának tekintjük a dolgot...”

Apa kikapcsolta a rádiót.

– Én nem nevezném tréfának a lopást – vélekedett anya.

– Ugyan, anya – mondta Kim. – Gondold csak el, micsoda reklám ez Lizzie Archemek. Lefogadom, hogy ő bérelte fel.

– Miket beszélsz! Miss Archer tiszteletre méltó hölgy...

Nagyapa hirtelen kuncogni kezdett a csészéje fölött.

– Nos, apuka... – folytatta volna anya, de nagyapa gyorsan félbeszakította:

– Nem, nem Miss Archerre gondoltam. Csak nem fér a fejembe, mire kellett az a hálóing?

– Szerintem, ha te is pucér lennél, bármit felkapnál, különösen ilyen időben.

– De vajon mit csinált pucéron az első alkalommal? – tűnődött Alec.

– Jó kérdés – helyeselt nagyapa.

– Hát én nem érek rá megvitatni ezt a kérdést – szólalt meg apa, és sapkáját feltolta a homlokán. Az ajtóból még visszaintett. – Majd találkozunk.

– Hát azért ez mégiscsak fura – morfondírozott Alec. – Figyeljete csak! Ma délután jó párszor azt hittem, valaki van a hátam mögött, de amikor megfordultam, eltűnt. Valami nagy és sötét alak volt.

– Ugyan, ugyan – nevetett Kim. – Most találtad ki az egészet.

– Egyáltalán nem! – sértődött meg Alec.

– Nos, Alec, kicsikém – szólalt meg anya –, vigyétek le Kimmel az asztalodat a pajtába, mi addig nagyapával fölviszük a fiókos szekrényét a te szobádba. Na, gyereünk!

Ha anya ilyen hangon mondja, „na, gyerünk!”, akkor nincs ellenvetés. Alec vonakodva segített nővérének lecipelni a régi íróasztalát a kiskert végében álló pajtába. Ahogy végigbukdácsoltak az úton, Kim Alecre nézett és elmosolyodott.

– Igazán sajnálom ezt az egészet, de nem tart sokáig. Szeptemberben megint a régi helyeden leszel. Ide figyelj, a szekrényem egyik fiókját betettem az ágyad alá, hogy addig is legyen hol tartanod a holmidat.

Alec nem válaszolt. Amikor visszafelé mentek a házhoz, Kim átfogta öccse vállát, és hízelegve megkérdezte:

– Meghívjuk Eulaliát a jövő héten? Akarod?

– Hagyjál békén! – felelte Alec durcásan. Lerázta magáról Kim karját, berobogott a házba, fel a lépcsőn, a padlásszobába. Nem volt könnyű keresztülpréselni magát az ajtónyíláson. Odabent épp hogy elért az ágya, a sublót és egy szék. Akár egy szardíniásdoboz. Feltérdelt az ágyára, és nyakát nyújtogatva kinézett a kis ablakon. A virágoskert és a veteményes fölött odalátott a Tank régi, romos épületeit körülvevő kátrányos kerítésre, mögötte pedig a vasúti hídra. Megvonta a vállát, lecsúszott az ágyról, és iskolatáskájából előhalászta a könyveit. Nem volt sok lecke, csak történelem. Egy kis tornával megoldható volt, hogy az ágyon ülve, asztalként a széket használva írja a leckéjét.

Már éppen nekifogott volna az írásnak, amikor eszébe jutott az aznapi történelemóra. Vajon miért kell az embereknek, mint például Gary Barkernek is, összezavarniuk a dolgokat? Eulaliára és Gingerre gondolt. Érdekes, sem Barker, sem Ragyás Sam vagy akármelyik társuk nem szokott nyíltan ellenük támadni. Ezt nem mernék megtenni. Kisded játékuhoz egyszerűen kiszemelnek valakit – például őt, Alecet, mivel Eu és Ginge jó barátja.

Á, nem érdekes, felőle Barker is, Taylor is megpukkadhat, ő akkor is ott fog ülni, ahol akar.

8. EGY ÉJSZAKAI LÁTOGATÓ

Alec éppen befejezte a leckéjét, amikor anya vacsorához hívta. A konyhában ott találta a jó öreg Hetty Morrist is, aki teáját kortyolgatva, szokása szerint, éppen pletykálgodott.

Hirtelen az ajtó felé kapta a fejét.

– Azt mondják, jó lenne, ha éjszakánként őrjárat lenne a telepen.

– Ugyan minek? – érdeklődött anya.

– Hát ezek miatt a meztelenül szaladgáló feketék miatt. Az ember nem lehet tőlük biztonságban éjszaka.

Kim grimaszolt egyet, anya szigorúan pillantott rá.

– És ki tart majd őrjáratot, Hetty? – kérdezte nagyapa. – Vegyem elő tán a régi bádogsisakomat? A végén még a gázmaszkok is előkerülnek, mint a régi szép időkben!

Hetty Morris nagyapára nézett.

– Maga is tudja, hogy ez nem tréfa. Mr. Barker szerint, ha megengedünk bizonyos dolgokat, más is megtörténhet, mindenféle örültség meg miegymás.

– Ki az a Mr. Barker? – kérdezte anya.

– Ó, nemrég költöztek csak ide – felelte Miss Morris –, de...

– Akkor meg minek fontoskodik? – fortyant fel nagyapa.

– Lefogadom – hajolt előre Alec tele szájjal –, hogy Gary Barker papája. Gary is egy olyan bajkeverő a suliban.

– Ez jellemző – jegyezte meg anya.

Hetty Morris kiitta a maradék teáját, és körülnézett.

– Mennem kell.

Nagyapa is nekikészült.

– Elkísérem, Hetty, hátha az a csúnya Fekete Szellem megint előbukkan.

– Ez nem tréfadolog – zsörtölődött Miss Morris. Aztán Alechez és anyához fordult. – Szerintem nincs még vége ennek a dolognak.

Hetty Morris és nagyapa elmentek, rövidesen Alec is felment a kuckójába, és elrakta a könyveit. Annyi minden történt, hogy egészen elszaladt az idő. Egy csomó műsorról lemaradt. Persze akkora volt a felfordulás, hogy úgysem lehetett volna nyugodtan tévézni. Zűrzavaros három hónapnak néz elébe, nem is beszélve az iskolában rá váró dolgokról.

Ezzel a lehangoló gondolattal készült a lefekvéshez. Megmosakodott, pizsamába bújt, és az ágyán állva egy pillanatra kinézett az ablakon. Szegény Abu, végül mégsem sikerült átformálnia a Tankot, hiába volt az utolsó nagy varázslata. El is vitte az egész erejét, ezért kell most sokáig aludnia, hogy visszaszerezze régi formáját.

Na mindegy. Ágyba bújt, és a következő pillanatban már az álmok mezején járt. Egyszerre csak Abu és az ősi Bagdadból egy egész sereg dzsinn bukkant fel a városban, és üldözőbe vették Gary Barkert, Ragyás Samet és Gary papáját. Ezek hárman felugrottak egy pályakocsira, és a síneken igyekeztek menekülni – így utaztak valamelyik némafilmben a hekusok is.

Alec hirtelen felébredt. A szoba koromsötét volt, de tudta, hogy nincs egyedül. Az ágya mellett, fehér öltözékben egy magas alak nézett le rá.

„Kész! Végem van!”

9. SEGÍTSD A KÜLÖN BEJÁRATÚ DZSINNEDET

Alec kinyitotta a fél szemét. A szoba még mindig sötét volt, de semmi kétség, ébren van, nem álmodott. Az a szellemalak továbbra is ott állt az ágya mellett.

– Tűnj el! – nyöszörögte Alec, és a fejére húzta a takarót. Néhány pillanat múlva azonban nem tudta megállni, csak ki kellett kukucskálnia. Az alak föléje hajolt. Alec szeme egy kicsit már hozzászokott a sötéthez. Fialat fiút látott, nem lehetett idősebb nála, viszont jóval izmosabb, és az arca fekete. Talán még Gingernél is erősebb lehet. De mi a csudát csinál itt ebben a fehér akármiben? Hirtelen észbe kapott. Hiszen ez a Fekete Szellem! Be a takaró alá!

Ekkor kinyúlt egy kéz, és lehúzta fejéről a takarót. Jéghideg volt az a kéz. Alecnek még a szívverése is elállt. Furcsa, csattogó zajt hallott. Aztán újra meg újra. Hát persze, a Fekete Szellem annyira fázik, hogy kocognak a fogai. Akárki is az illető, biztos még a butikból ellopott hálóing van rajta. Nem csoda, hogy vacog ebben az öltözékben. De hogyan jutott ide? Az alak megint föléje hajolt.

Alec percig sem habozott. Lelökte magáról a takarót, és megpróbált kiugrani az ágyból. Ez persze nem volt könnyű, mert a zsebkendőnyi szabad helyet a Fekete Szellem foglalta el. Ráadásul az ágy és az ajtó között állt. Alec újra hallotta a csattogó zajt, csak most hangosabban. Ugyanis a saját fogai vacogtak.

– Ki-ki... va-vagy? – suttozta Alec.

– Szalám alai-kum, ó, effendi – jött a válasz.

– Alai... ku-um szalám – köszönt vissza Alec gondolkodás nélkül. – Kif Hálák?

– II Hamdu lill-ah. Uram, fázom és éhes vagyok. Lassacskán világosság gyúlt Alec agyában.

Az ágy végébe mászott, és felgyújtotta a lámpát. A fiú ott állt, összefont karral, és reszketett a hidegtől. Az arca valahogy ismerősnek tűnt.

– Hiszen te nem a Fekete Szellem vagy! – kiáltott fel izgatottan Alec. – Hanem egy dzsinn, mint Abu!

– Abu? – húzódtott mosolyra a fekete arc.

– Abu-Szálem, a harmadosztályú dzsinn az ősi Bagdadból.

– Abu-Szálem az édesapám, ó, uram.

– Hát ez óriási! De ne mondd nekem, hogy uram! Alec-nek hívnak. Neked mi a neved?

– Abdul.

– Fantasztikus! Ül le, Abdul.

– Egy dzsinn nem ülhet le a gazdája jelenlétében.

– Ugyan, hagyd a formáságokat, Abdul. A papád küldött, hogy segíts nekem?

– Papa? Segíteni?

– Édesapád... Abu-Szálem. Ő küldött, hogy varázsolj nekem?

Abdul megrázta a fejét. Nagyon bánatosnak látszott.

– Sajnos, nem tudok varázsolni. Még nem vagyok képzett dzsinn, nem fejeztem be a tanulmányaimat.

– Akkor miért küldött ide a papád? Abdul leült az ágyra, és hallgatott. Alec várt.

Abdul habozott.

– Na, mondd! Ne félj! – biztatta Alec.

– Nem félek, csak szégyellem magam.

– Szégyelled? És miért? Na, ki veled!

– Véletlen volt az egész. Ma reggel történt. A kalifa nagy fürdőjében voltam, és a hárem lányaival játszottam.

– Te kis ördögfióka! – kuncogott Alec. Abdul arca azonban komoly maradt.

– Édesapám meglátta, és nagyon dühös lett.

– Meghiszem azt!
– A Nagy Könyv volt a kezében, egy régi varázslatot tanulmányozott, és mérgében a 99. számút mondta ki, amelyet még korábban megtanult.

– És mi ez a 99-es?

– Személyek térbeli helyváltoztatása.

– Szerencsés baleset. – Alec visított a nevetéstől, majd a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a zajt. – Óriási! Csuromvizesen átrepített ide, és pont a bevásárlóközpontban pottyantott le. Ma te voltál a hír.

– Hír?

– Igen, a rádióban.

– Rádió?

– Jaj, istenem, hiszen téged még taníttatni kell! Engem is te követtél ma?

Abdul bólintott.

– Miért rohángáltál pucéran keresztül-kasul a városon, te idióta? Nem tudtál eltűnni... láthatatlanná válni?

Abdul fájdalmas képet vágott.

– Ó, amióta itt vagyok, sokszor váltam láthatóvá, majd láthatatlanná.

– És nem tudod szabályozni?

– Nem.

– Nem tudsz semmit sem varázsolni? Abdul megrázta a fejét.

– Nem varázsolhatok, mert még túl fiatal vagyok az Engedelmesség Nagy Esküjéhez...

– Próbáld meg, barátok közt vagy... na...

– Sajnos egyetlen varázslatra sem emlékszem. Alec felsóhajtott.

– Még egy kis harapnivalót sem tudsz előkeríteni, mint a papád tette annak idején?

– Ajaj, nem! Fázom, és éhes vagyok. Alec elfintorodott.

– Tehát egy két lábon járó szerencsétlenség vagy. Semmi hasznom belőled. Csak kolonc vagy, kolonc a köbön, igen, az vagy.

– Kolonc?

– Felejtsd el! Ide figyelj, Abdul. Bújj be az ágyba. Gyerünk, megparancsolom. Melegedj fel. Én leosonok, és szerzek valami ennivalót.

Alec leóvakodott a lépcsőn. Hosszú idő óta először melléállt a szerencse. Kikapott a hűtőből néhány hideg virslit, és visszalopakodott, anélkül hogy anyát felébresztette volna. Amikor felért, a szoba üres volt. Abdul elment. Alec suttogva kémlelte körül a szobát.

– Hé, Abdul, merre vagy, te hólyag?

Nem kapott választ. Alec körülnézett, aztán eszébe jutott valami. Kinyújtotta a karját, és a szublótról leemelte a söröskonzervet. A füléhez emelte. Odabentről egyenletes szuszogás hallatszott.

Abdul elfoglalta a papája bádogbungalóját.

Alec maga fogyasztotta el a virsliket (elvégre kiérdemelte), aztán ágyba bújt, és hamarosan mély álomba merült.

Mialatt Alec az igazak álmát aludta, a szobában valaki sürgős távolsági beszélgetést folytatott az ősi Bagdaddal.

Itt Abu-Szálem. Ott ki beszél?

Én vagyok, ó, édesapám, a te boldogtalan fiad, Abdul.

Boldogtalan? Hogyan lehetséges ez?

Édesapám, fázom, éhes vagyok, egy bádogbörtönben tartanak, amely egy kutyának se lenne jó.

Micsoda? Egy kutyának se? Ó, fiam. abban a konzervdobozban nagyon sok boldog órát töltöttem az én uram, Alec El Bowden szolgálatában.

Jaj, édesapám, olyan szigorú és kiabálós.

Hogyhogy?

Azt parancsolta, hogy csináljak ennivalót.

És?

Nem tudtam.

Egyszerű, ó, fiam. A 24-es varázslat.

De én nem emlékszem rá, ó, édesapám.

És Alec mit mondott?

Hogy semmi haszna belőlem, és hogy kolonc vagyok. Azt parancsolta, hogy tűnjek el.

És?

Nem tudtam.

Egyszerű, ó, fiam. A 30-as szám.

Nem emlékszem, ó, édesapám.

Kár, ó, fiam.

Édesapám, egyszer látható vagyok, egyszer láthatatlan, és nem tudom, hogyan.

A bazáron rohantam keresztül, meztelenül, szégyenkezve, és nők kergettek.

Óvakodj a nőktől, fiam, tönkretesznek.

De, édesapám, nem tudom, mikor szabad és mikor nem szabad látszanom.

Ez nagyon érdekes, ó, fiam. Jegyezz meg jól mindent. Ha visszatérsz, a Nagy Dzsinn szívesen hallgatja majd az élményeidet.

Édesapám, mikor mehetek vissza?

Nemsokára, fiam.

Nagyon mérges volt a Nagy Dzsinn, amikor megtudta, hogy véletlenül a 99-es varázslatot használtad?

Ó, fiam, a Nagy Dzsinn úgy tudja, hogy szándékosan tettem.

Édesapám, igazán szándékosan tetted? Édesapám, miért nevetesz?

A nevetés megkönnyíti a szívet, ó, fiam.

Az én szívem nehéz, ó, édesapám. Nagyon kérlek, hadd menjek vissza.

Aludj jól, fiam. Egyél rendesen. Ha majd eszedbe jutnak a varázslatok, meglátjuk, szolgálhatod-e a gazdádat, Alecet. Aztán, egy idő múlva talán visszajöhetsz, leteheted az esküt, és igazi dzsinn lehet belőled.

Meddig kell itt maradnom?

Ó, talán hét évig, fiam.

Hét évig? Szent ég!

Isten veled, fiam. Tanulj jól, keveset szólj, de fülelj a szóra, szemed legyen nyitva, és óvakodj a nőktől. Abban az országban, ahol most vagy, a nők merészek, és nem viselnek fátyolt.

Édesapám, mikor beszélhetünk újra?

Fiam, ne hívj többé. Majd én hívlak.

10. MÉG EGY SZALVÉTÁT SEM?

Alec korán ébredt – mint mindig, ha valami balul ütött ki. És most nagyon is jól tudta, mi a baj, csak rá kellett néznie a régi söröskonzervre – benne egy hasznavehetetlen dzsinnel. Jó öreg Abdul, illetve Abdul gyerek, nyugtalan éjszakája lehetett. Mihez kezdjen most vele? Először is, a dobozt magával viszi a suliba. Nem kockáztathatja, hogy Abdul egyszer csak pucéran megjelenjen a lakásban. Aztán ott egy másik gond – az ennivaló. Ha Abdul csak egy kicsit is hasonlít a papájára, akkor bizonyára kitűnő az étvágya. Ő viszont nem dézsmálhatja háborítatlanul a frizsidert. Ez azonnal kiderült, ahogy belépett a konyhába.

– Alec – fogadta anya –, te etted meg a hideg virsliket?
– Ö... ö... igen, anya.
– Sajnálom, de az a reggelid volt.
– Éjszaka megéheztem – dűnnyögte Alec, és nekilátott egy tányér zabpehelynek.
– Megéheztél? Egy olyan vacsora után? – Anya hitetlenkedve nézett rá az asztal fölött.
– Szokásos panasz az ő korában – viharzott keresztül a konyhán Kim, egyik kezében pirítós, a másik félig a kabátja ujjában. – El kell vinni az állatorvoshoz és megszabadítani a gilisztájától.

– Undok béka! – sziszegte Alec tele szájjal.
– Meg ne pukkadj, öcsi! – felelte Kim, és kipenderült az ajtón.
– Ma én is arra megyek, Alec. Együtt mehetünk az Iskola utca sarkáig, ha akarod.
– Á... nem, anya, köszönöm – hártotta el gyorsan. Igazán *azt* nem akarta, hogy Abdul megjelenjen előttük pucéran az utcán.

Különben is, sürgős teendők vártak rá. Gyorsan összekapta a holmiját. Nem elfelejteni a tornaholmit! Lehet, hogy ma foci lesz! Vagy csak holnap lesz torna? Mindegy, a biztonság kedvéért betette a tornacipőt is. Az egyik oldalon elszakadt a varrás. No, akkor nem lesz jó még Abdult is belegyömöszölni. A dobozt a zsebébe csúsztatta, és máris rohant kifelé, útközben anyának még odakiáltott egy „pápá”-t.

Amikor leért a csatornát átívelő Bűdös hídról, egyenesen az üzletsorokhoz ment. A Szép Heléna butikban visszaadta a hálóinget; eldarált egy mesét, hogy „a telepen” találta, és ez igaz is volt – bizonyos szempontból. Nagy öröme a tulajdonosnő egy valódi ötvenpennyst csúsztatott a tenyerébe. Ez igen, így kell kezdődnie egy napnak! Siker–Kudarac – 1:0, és a játék még csak most indult. A becsületpénzhez persze rögtön hozzá kellett nyúlni. A következő állomás a Nick kávézó volt, ahol egy nagy húsos szendvicset vett. Olyan ínycsiklandozó illat áradt belőle, hogy ő maga is újra megéhezett.

Kisurrant a kávézóból, és körülnézett. A kis mellékutca csendes és kihalt volt, pedig ott futott tőle nem messze a főutca. Alec letette a táskáját, és óvatosan előhúzta a dobozt.

– Szalám alaikum, ó Abdul.
– Alaikum szalám – jött az álmos köszönés.
– Ébresztő! Gyerünk, egykettő! Hoztam neked egy szendvicset.

A dobozból zizegés hallatszott. Abdul biztosan a tízfontos bankjegyet használta takarónak. Remélhetőleg nem lyukasztotta ki azzal a nagy lábával! Mindenesetre, ha továbbra is etetnie kell ezt a feneketlen bendőjű dzsinnt, a születésnapjára pénze úgy elfogy, mint a pinty! Na mindegy, kár bánkódni. Abdul papájának tulajdonképpen tartozik egy csomó finom étellel, ez nem vitás.

Amikor felpillantott a táskájából, megállt benne az ütő. Ott magasodott előtte Abdul, egyik kezével a szemét dörzsölte, a másikkal a méltóságát takarta.

– Te hatökör! Ezt meg minek csináltad? – Alec rettegve pillantott körbe. Szerencsére az utca üres volt. Gyorsan beletúrta a táskájába, és előkotorta a tornanadrágját.

– Vedd fel ezt, de gyorsan! – parancsolta.

Abdul percig sem habozott. A nadrág ugyan jó pár számmal kisebb volt a kelleténél, de legalább illendő külsőt kölcsönzött neki. Akár egy olimpiai bajnok, hajnali kocogás közben, gondolta Alec. Abdulra vigyorgott, és odanyújtotta a szendvicset. Abdul szégyenlősen elmosolyodott.

– Először a gazdám egyen – mondta.

– Nem, fiacskám – hárította el Alec –, csak fald be, méghozzá gyorsan.

Mialatt Abdul kapkodva reggelizett, Alec őrt állt. Jól is tette, mert valaki feltűnt a saroknál. Alecnek leesett az álla. Eulalia volt, kezében bevásárlószatyrot lóbált. Alec hátán végigfutott a hideg, megpróbálta kicsire összehúzni magát, és a vállán keresztül hátrasziszegte:

– Hé, Abdul, tűnj el! Imshi, oké?

Jaj, istenem! Eulalia észrevette. Még integet is. Alec visszaintett, és remélte, hogy a lány továbbmegy. De nem ment. Befordult a mellékutcába.

– Hé, tűnj el, hallod?! – suttogta kétségbeesetten Alec.

– Mit jelentsen ez? – ért oda Eulalia. – Így nem szokás beszélni egy hölgygel. Azt hittem, valami baj történt, a holmid szanaszét hever a földön. Kész szemétdomb van körülöttem, Keszeg. Nézd, a tornanadrágod még mindig ott van a járdán. Csak nincs valami baj?

Alec körülpillantott, a szíve a torkában dobogott. Abdul eltűnt.

11. KI A NAGY FEJŰ?

Alecet teljesen felvillanyozta dupla szerencséje; önfeledten lépkedett Eulalia mellett az Iskola utcán, és be nem állt a szája. Még az sem zavarta, hogy beszéd közben kicsit fel kellett néznie a lányra. Eulalia magas volt és karcsú, szinte nevetségesnek tűnt, hogy vele egyidős. Alec a társalgást Kim eljegyzésére irányította, és csak úgy mellékesen megkérdezte, eljönne-e az összejövetelre. A lány kuncogva pislogott rá.

– Randevút kérsz tőlem, Keszeg?

Alec nyakig vörösödött. Mindig a legrosszabbkor. – Nem, csak úgy gondoltam... Eulalia oldalba bökte, és elvigyorodott.

– Kim már szólt mamának, nekem... és Gingernek.

– Aha. – Alecnek fogalma sem volt, mit kellene mondania.

Mintegy húsz méterre voltak az iskola kapujától, amikor Alec érezte, hogy valaki közeledik a járda belső oldalán, és őket fokozatosan az úttestre szorítja.

– Tágulj innét! – mondta, anélkül hogy körülnézett volna.

– Ő, istenem, milyen durva! Egészen megijesztett!

Gary Barker, Ragyás Sam és a bandájuk csörtetett el mellettük, majd lassítottak, végül háttal Alec és Eulalia köré tömörültek. Alec tudta, mire megy ki az egész – régi trükk. Valakit háttal körbeállnak, egyenként alattomos rúgásokat küldenek felé, anélkül hogy bárki is látná, valójában mi történik. Barker lába hátralendült, ott egyensúlyozott a levegőben. Alec jól látta a cipőtalpán csillogó szögeket.

– Próbáld csak meg, Barker, és hamarosan szerezhetsz magadnak új lábakat – szólalt meg Eulalia.

Mindannyian megfordultak. Fogalmuk sem volt, mi a teendő ilyenkor. Nem volt receptjük vagány lányokkal szemben. Pedig igazából ő volt a célpont, őmiatta történt az egész. Alec megfeszítette magát, és még szorosabban fogta a táskáját. Először Garyre kellene támadni és megpróbálni kitörni. Nem hitte, hogy bántanak Eulaliát.

De nem történt semmi. Ragyás Sam és Gary egyszerűen továbbsétáltak. Alec mindjárt rájött, hogy miért. Az iskola bejáratánál ott állt Ginger és négy barátja a Bogács útról. Barkerék rosszul időzítették ostoba tréfájukat. Alec belsejét újra jóleső meleg öntötte el.

– Hé, Eu – szólta Ginger –, hol voltál? Mama várja már a holmikát.

Eulalia Alec felé bólintott, és elsietett. Alec Gingerék háta mögött baktatott befelé az iskolaudvarra. Eddig rendben is volnánk. Tudta azonban, hogy nem sokáig. A sorakozónál egyszer csak Gary Barker mellett találta magát. A piszok fráter csak átfurakodott a többiekén. Gary szokásos, kellemetlen mosolyával, ajkait alig mozgatva sziszegte:

– Elkaplak még, Bowden, ha majd a jamaikai hadsereg nem lesz szolgálatban. És ha végeztem veled, meg kell kezdened fél éves szolgálatodat.

Alec úgy tett, mint aki nem hallja. Bárcsak ne is hallotta volna, de sajnos hallotta.

A délelőtt első fele nyugodtan telt el. Szünet után azonban Gary Barker úgy gondolta, ideje egy kicsit feldobni a hangulatot. Mr. Jamieson óráját választotta ki. Mr. Jamieson szokásos modorában inkább csevegett, mint magyarázott, és ezt Alec nagyon szerette. Az evolúcióról volt szó. Diafilmeket mutatott nekik különböző formájú koponyákról, kezdve az ősembertől egészen a mai kor emberéig.

– Az ember állandóan változik – magyarázta Mr. Jamieson –, de ez manapság leginkább a gondolkodásában mutatkozik meg. A több tízezer évvel ezelőtti ember és mai utóda között a legnagyobb különbség nem a biológiában van, hanem a technológiában.

Gary Barker keze a magasba lendült.

– Olvastam valahol, uram, hogy egy amerikai professzor azt mondta: az agy mérete nem mindenkinél egyforma, például a különböző emberfajoknál más és más. Ha ez így van, ez

nagyon sok mindent megmagyaráz.

– Roppant érdekes, Gary – felelte Mr. Jamieson, és alaposan szemügyre vette a fiút. – De az egyes emberek valójában mint egyének különböznek egymástól, és nem mint eltérő embercsoportok tagjai. Meglehet, hogy egyes embereknek nagyobb térfogatú az agya, de ettől még nem feltétlenül okosabbak is. Legtöbbünknek 1400 köbcentiméter körüli az agytérfogata, akármilyen fajtához tartozunk is. – Elnevette magát. – Egyáltalán nem számít tehát, hogy mekkora a fejed. Taylornak például nagyobb a feje, mint a tied, de ezért nem néz le téged.

Az osztály felnevetett.

– Mindamellett nemigen tudod megállapítani, hogy melyikőtök agya nagyobb, a tiéd vagy a szomszédodé, hacsak nem vagytok mindketten hullák. Akkor meg mi haszna már ennek az információnak, nem igaz?

Újra felcsattant a nevetés. Alec lopva Barkerre pillantott. Gary arca sápadtabb lett, száját szorosan összezárta. Alec egy pillanatra még meg is sajnálta – mindig így érez, ha valakit leégetnek az osztályban. De most csak egy másodpercig tartott. Nagyon is jól tudta, mi motoszkál abban az éles kis agyban, az 1400 köbcentiméterben.

Barker vissza fogja adni a kölcsönt. Természetesen nem Mr. Jamiesonnak. Majd valaki másnak.

12. RAJTAÜTÉS A BOKORBAN

Alec értett a szóból. A tanítás végén egy szempillantás alatt kívül volt az iskolán, még mielőtt Gary Barker összeszedhette volna a büntetőosztágát. Öt perc, és már a főutca sarkára ért. Újabb öt perc, és már túljutott a Bűdös hídon, futás közben persze be kellett fognia az orrát. Az iskola kapujától tehát tíz perc alatt hazaért. Ez a teljesítmény ugyan nem elegendő a Rekordok könyvéhez, de Alec számára nem volt rossz eredmény. A nagy lendület a nyitott ajtón át egyenesen a konyhába repítette. Odabent nagy volt a sürgés-forgás. Anya és Kim kötényben, felgyúrt ujjakkal, kipirulva ingáztak az asztal és a sütő között. A levegőben finom illatok terjengtek. Alec gyomra rögtön meg is kordult.

Senki nem vette őt észre. Éppen nagy vitában voltak. A mosogató mellett ott ült nagyapa, egyik kezében egy csésze tea, a másikban keksz. A távolabbi sarokban, a konyhaszekrény és a kamraajtó között az öreg Miss Morris gubbasztott. A konyhában nagy volt a hőség, de az öregasszony mégsem vette le sem az esőkabátját, sem a sálját.

– Megint látták – mondta két korty közben, és nagyapára nézett.

– Kit, kedveském? – kérdezte anya, és egy szusszanásnyira megállt a sodrófa a kezében.

– Azt a feketét.

– Kicsodát? – érdeklődött nagyapa is.

– Hát azt a Fekete Szellemet.

– Ugyan már, Hetty! Fekete Szellem! – Nagyapa jóízűen kuncogott.

– De bizony így van – erősködött Miss Morris. – Margie Carter látta, a török kávézó előtt, a főutcán, közel a Három Muzsikushoz. Ruha nélkül állt ott, és egy szendvicset evett.

– Micsoda? Ádám-kosztümben? – álmélikodott nagyapa.

– De nagyapa! – hangzott anya rendreutasítása.

– Nem – felelte Miss Morris. – Egy sort volt rajta.

– És honnan tudta, ki az? Lehetett egy kocogó is.

– Szóval, eltűnt, mielőtt jobban megnézhetné volna – ismerte be kényszeredetten Miss Morris.

– Pedig lefogadom, hogy nagyon igyekezett – szólt közbe Kim.

– Kim, gyerünk azokkal a virslikkel – intézkedett gyorsan anya. Aztán megfordult, és Alecet is kiosztotta: – Alec, ne hegyezd ott a füledet, menj föl a szobádba. Láthatod, mennyi a dolgunk.

– Teát nem kapok?

– Már fölvittem. Ezen a héten egyedül kell enned, amíg be nem fejezzük a sütést Kim vendégeinek.

Alec elhúzta a száját, elbotorkált a lépcsőig, és felbaktatott a padlószobába. Az ágya mellett, a széken egy tálca várta, rajta virslik és egy szelet csokoládétorta. Remek! Táskáját és kabátját az ágyra dobta, és már nyúlt is a finomságok felé, amikor odalentről meghallotta anya hangját:

– Alec, moss kezet, hallod!

Vonakodva ment le a fürdőszobába. Gyorsan végzett a kézmosással, aztán visszamászott a cellájába. Micsoda lakoma várja! A virsli még meleg volt, és csodás illatot árasztott!

De csak árasztott. Amikor beprézelte magát az ajtónyíláson, és fölugrott az ágyra, csak az üres tálca fogadta. Egy pillanatra megzavarodott, aztán minden világos lett.

– Abdul, te haspók, befaltad az egészet!

– Ezer bocsánat – jött a szoba sarkából az alázatos hang. – Azt hittem, hogy az én uram a szolgájának készítette ezt a kis harapnivalót.

– Kis harapnivaló? Te két lábon járó szerencsétlenség!

– Az az uzsonnám volt. – Alec mély lélegzetet vett. – Abdul, te teljesen reménytelen eset

vagy, belátod?

– Reménytelen, ó, uram.

– Jaj, hagyd már ezt az uramozást. Ha így folytatod, ingem-gatyám rámeleg az etetésedre.

– De mikor olyan éhes vagyok, ó, Alec.

– Az semmi ahhoz képest, amilyen én vagyok. Ha azokra a csodálatos lakomákra, gondolok, amit a papád csinált nekem...

– Papád?

– Az édesapád, Abu-Szálem.

Abdul egyszer csak ott ült Alec ágya szélén.

– Hé, ezt most minek csináltad?

– Mit, ó, Alec?

– Hát hogy láthatóvá lettél.

Abdul zavartnak látszott. Felemelte Alec pizsamakabátját, és magára terítette.

– Nem tudom, miért. Egyik pillanatban nem látszom, a másikban meg igen.

– Jól van, de most szeretnék nem látni. Ki kell jutnunk innen és szerezni még valami ennivalót.

– Az én uram... Alec... bőkezű!

– Nagy tévedés. Én fogok enni, nem te. Iskolakabátja zsebéből elővette a konzervdobozt, és egy ceruzával kihalásztta belőle a becsben tartott tízfontos bankjegyet.

Valahogy nem volt már igazi ez a rejtkehely. Elnyelte a nagy szerencsének még a reményét is. Nem elég, hogy ez a dzsinn hasznavehetetlen, ráadásul még gond is van vele.

– Lepedőnek használtad, ugye, Abdul? – zsörtölődött Alec, és kisimította a bankjegyet. A királynő képe rosszallóan nézett rá. – Sajnálom, felség – dünnyögte, és a pénzt tisztelettudóan a zsebébe csúsztatta.

– Gyerünk Nickhez egy óriás szendvicserért. De előbb szeretnék nem látni, Abdul! Nem sétálhatsz végig a főutcán pizsamában!

Megütközve bámult körül. A szoba máris üres volt. Abdul újra láthatatlanná vált. Alec keresztülosont a konyhán. Miss Morris már elment, de a vita folytatódott. A nagy búzról beszélgettek.

– Épp ideje, hogy Blaggett talpnyalói csináljanak már valamit. Jó lenne, ha valaki ezt megmondaná neki. Én magam szívesen megtenném.

A mosogató mellől Kim odafordult az öreghez.

– Ide figyelj, nagyapa. Nem akarom, hogy bármit csinálj, ha Archie papája szombaton idejön. Elég fáradságba került rávenni, hogy eljőjön – tette hozzá elpirulva –, nem hagyom elrontani az ünnepséget.

Alecnek sikerült kisurrannia, és gyerünk! Nick kávézójában vett két óriás szendvicset, ez bizony jókora szeletet hasított ki a tízfontosából, de sebj. Átvágott az útkereszteződésen, az üres telekre. Nem akarta, hogy Miss Morris valamelyik pletykás vénasszony barátnője kilesse a vacsoráját. Az építkezésen amely jóformán az egész telket elfoglalta, most minden csendes volt. A hatalmas gépek mint megannyi szörnyeteg ott álltak a drótháló kerítés mögött. Nem messze az úttól, a bokrok és kőhalmok között Alec felfedezett egy kis mélyedést. Az este langyos volt, a fű száraz.

Kényelmesen elhelyezkedett a gödörben, és kibontotta a vacsoráját. Zsebéből előhúzta a dobozt, és a földre állította.

– Kapd be, Abdul!

Halk neszezés hallatszott, aztán az egyik szendvics a levegőbe emelkedett, és nagy falatokban kezdett eltűnni. A látvány és a fűszerek illata Alecnek hirtelen Abdul édesapját, Abut juttatta az eszébe.

– Ezer köszönet, ó, Alec.

A kutya-fáját! Alec felugrott. Abdul ott ült a fűvön, arcán széles mosoly, és amúgy pucéran.

A kedves sötét arc láttán Alec is elvigyorodott.

- Tudod, hogy hívnak téged errefelé, Abdul? Abdul megrázta a fejét.
- Fekete Szellemnek.
- Miért, ó, Alec?
- Hát... mert hol megjelenesz, hol meg eltűnsz, mint valami varázslat.

Abdulból kipukkadt a nevetés: kuncogott, s gurgulázva hátravetette a fejét, vidám hangja betöltötte az esti levegőt.

- Hé, elhallgass! Zsebkendőt bele!
- Zsebkendőt?
- Úgy értem, maradj csendben. Alec rémülten nézett körül.

Ha ezt valaki meghallja...

Már meghallotta. A háta mögött, az üres telek melletti járdán megismerte a jó öreg Hetty Morris hangját.

– Higgye el, őrmester úr. Itt van valahol a közelben. Biztos vagyok benne, hogy ő nevetett az előbb.

13. LÁTNI – NEM LÁTNI

A fedezékül szolgáló bokrok szétnyíltak, és ott állt előttük Hadley rendőr őrmester és Miss Morris. Alec hátán végigfutott a hideg, a meglepetéstől tátva maradt a szája. A zsíros csomagolópapírt a markába gyúrta. Se köpni, se nyelni nem tudott. Kész volt.

– Nos – szólalt meg az őrmester –, csak ez a fiú van itt, akit maga is ismer.

Alec nagyot nyelt, és oldalra bandzsított. Abdul újra megcsinálta eltűnési trükkjét. Szendvicsének papírja ott feküdt a földön.

– Láttál itt valakit? – kérdezte az őrmester, és Alecre meredt.

Alec kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta.

– Érdekes – folytatta az őrmester. – Itt két szendvicspapír van.

Alec végre magához tért.

– Így igaz – mondta. – Egy barátom volt itt, az előbb ment el. – Ezzel nem is hazudott.

– Senki más?

Alec megrázta a fejét. Ez is igaz volt.

Miss Morris hallgatott. Alec látta, hogy az öregasszony egyáltalán nem elégedett. Anya bizonyára részletes tájékoztatást kap majd, hogy fiacskája milyen vacsora miatt szökött ki.

– Indulás haza – intett Alecnak Hadley őrmester.

– A szemetet is vidd magaddal. Ha bármi gyanúsat látnál, például egy meztelen fekete fiatalembert, csak értesíts.

– Egyenesen Alec szemébe nézett. – Tudod, az emberek félnek.

Alec összekapta magát és uszgyi! Húsz perc múlva újra biztonságban volt a padlásszobájában. Kész csoda, hogy sikerült észrevétlenül visszaérnie. Bizonyára a tévét nézik az első szobában, Lehuppant az ágyra, elővette a konzervdobozt, és a székre állította.

– Oké, Abdul. Tála huna. Gyere elő. Komolyan kell beszélünk egymással.

– Ajaj, ó, Alec.

– Ma már legalább ötvenszer történt miattad kis híján katasztrófa. Csak az én zsenialitásom mentette meg a helyzetet. Nyűg vagy! Nem, inkább egy dobozos istencsapás vagy.

– Nagyon sajnálom, ó, Alec!

– Nem elég, hogy elfelejtetted a 24-es vagy 99-es vagy a 2 000 056-os varázslatot, de még *magadat* sem tudod irányítani. összevissza megjelenysz és eltűnysz, és fogalmad sincs, miért.

– Attól félek, nem, ó, Alec. A Nagy Könyvben minden világosan le van írva.

– És akkor miért nem tudod?

– Mert amikor a Nagy Dzsinn tanított bennünket, én mindig kinéztem az ablakon.

– Aha – dühögte Alec. – Értem, mire gondolsz. Én sem emlékszem a felére, amit az iskolában tanultam. De ettől még nem rohangálok pucéran az üzletekben. Nem tudsz varázsolni magadnak legalább egy pulóvert és egy farmert?

– Farmert?

– Á, hagyjuk. Ki kell találnunk a módját, hogy ne légy látható, amikor nem szabad. Ha irányítani *tudnánk* az átváltozásaidat, akkor a változatosság kedvéért még szórakozhatnánk is.

– Hirtelen eszébe jutott valami. – Például rakétatámadást intézhetnének Barker és Tsa ellen, nem igaz? Fogalmuk sem lenne, mi csapta fejbe őket.

– Rakéta, ó, Alec?

– Egy szorosan összecsavart repülő szőnyeg. – És Alec elmesélte Abdulnak az elmúlt két nap eseményeit, hogyan ijesztgették Barker és a bandája.

– Értem – mondta Abdul –, ha tudnám, levinném a főjüket.

– Hohó, megállj! Csak semmi túlzás. Elég lenne egy kis fejbe verés.

– Aha – mondta Abdul. – Verés. – Aztán a semmiből hirtelen nagy csattanás hallatszott, és a szék meghajolt, mintha egy kötőrő kalapács zuhant volna rá.

Alec megrázta a fejét.

– Nem kell máris nekifogni, Abdul. Az a baj, hogy amíg nem vagy rendszeren beprogramozva, csak gond van veled. Varázserő nélküli dzsinn. A papád nyomába sem léphetsz.

Abdul egyszerre láthatóvá lett. Ott ült a széken, egyik lábát szégyenlősen a másikra tette. Alec nagy szemeket meresztett.

– Hát ez meg hogy történt? Csináltam talán valamit? – Elkezdett hadonászni, de Abdul továbbra is a helyén maradt. – Vagy talán mondtam valamit? – morfondírozott tovább. Abdul azonban akkor jelent meg, amikor nem beszélt.

Mozdulat? Szó? Vagy gondolt valamire? Alec még törte egy ideig a fejét, aztán feladta. Kinézett az ablakon. Odakint lassan alkonyodott.

– Na, jól van, Abdul. Én álmos vagyok, megyek mosdani. A te ágyad is elő van készítve a sublód tetején. Remélem, kényelmes lesz a sok lepedő és takaró között.

Elvonult, de néhány perc múlva már vissza is jött. A padlásszoba üres volt. Felemelte a dobozt. Kihallatszott belőle Abdul szuszogása.

– Jó éjszakát, Abdul. Holnap majd elrendezzük a dolgokat. Persze nincs túl sok pénzünk, mi? Mindössze 8,80 maradt, ez talán fél tucat szendvicssre elég. Ha elfogy, marad a kenyér és a víz.

Nem kapott választ. Csak nem alszik már?

– Ma-salaama. – A jó öreg Abu is ezt mondta mindig.

– Jaj! – hallatszott a kiáltás, és Abdul ott állt előtte, és a könyökét dörzsölte.

– Hát te meg mit csinálsz, Abdul?

– Jaj, féluton lettem láthatóvá. Azt hiszem, jól összevertem magam.

– Szegény Abdul – sajnálkozott Alec. Aztán hirtelen leesett a tantusz. – Ez az, pajtás! Megvan a válasz! Akkor jelensz meg, ha Abura, a papádra gondolok. Ez a nyitja. Hiszen ez óriási! Holnap majd szórakozunk egy kicsit, jó?

– Ahogy az én uram parancsolja – óvatoskodott Abdul.

– Oké. És most lássuk a fordítottját.

Abdul akkor lesz látható, ha Alec Abura gondol. De hogyan tüntetheti el?

Pofonegyszerű. Egyszerűen nem kell Abura gondolnia, és kész. Csakhogy a valóságban ez nem is olyan pofonegyszerű. Minél inkább igyekezett elterelni a gondolatait Aburól, annál makacsabban jelent meg előtte a harmadosztályú dzsinn kedves, atyai arca. Abdul meg csak álldogált ott, nagyokat ásított, és egyre gyászosabb képet vágott.

„Na ezt jól kifogtam – mérgeződött magában Alec – gyerünk, másra gondolni!”

Nagyon igyekezett. Az agyában most Gary Barker képe jelent meg. Hopp. Aztán akaratlanul megint Abura gondolt. Újra próbálkozott. Most Miss Morris jutott eszébe. Aztán újra Abu. Majd Ragyás Sam, aztán Abu, majd Monty Cartwright és újra Abu.

Abdul egész idő alatt mint egy féleszű, hol megjelent, hol eltűnt, akár egy trükkös jojó. Arcán kétségbeesés tükröződött.

Végül Alecnek támadt egy ötlete. Remek. Eulaliára gondolt.

Abdul eltűnt.

– Ma-szaláma – búcsúzott.

– Ma-szaláma – jött a válasz a sublód tetejéről. Két perc múlva mindketten mélyen hortyogtak.

Hajnalban, amikor Alec még aludt, Abdult durván felzavarta bádogbudoárjában egy távolsági hívás az ősi Bagdadból.

Abdul, fiam, ébredj!

Jaj, édesapám, miért költösz fel éjszaka?

Badarság, ó, fiam. Kelet vadásza már feszíti az íját, a Szultán-toronyra kilötte fénynyilát.

De itt még nem, papa.

Papa? Mi ez a tiszteletlenség?

Bocsánat, papa, vagyis, ó, édesapám. De itt még éjszaka van.

Ó, most már emlékszem, fiam! A Nap még nem ért el hozzád Föld körüli pályáján. Három óra múlva lesz csak ott.

Ilyen messze vagyok otthonról, ó, édesapám?

Igen, de inkább gondolkodásban. A Nagy Dzsinn azt kérdezi, rendesen tanulsz-e.

Auú! Ó, édesapám, tanulok! Csak nem olyan gyorsan, mint a gazdám.

Hogyhogy?

Ő már megtanulta, hogyan tegyen engem láthatóvá és láthatatlanná, tetszése szerint. Azt mondta, hogy reggel sok dolgunk lesz. Miért nevelsz, ó, édesapám?

Nem érdekes, ó, fiam. És ne feledd: keveset szólj, fülelj a szóra, szemed legyen nyitva. Ha visszajössz, a Nagy Dzsinn szívesen hallgatja majd az élményeidet.

Mikor mehetek vissza, ó, édesapám?

Rövidesen, talán hét, talán tizennégy év múlva. Szolgálj rendesen a gazdádat.

Édesapám, ő olyan kicsi és vékony és sápadt arcú.

Fiam, ne becsüld le őt a bőre színe miatt. Emberi lény, és az emberek külseje és bőrük színe nagyon különböző. Na, isten veled, fiam!

Mikor beszélhetek újra veled, ó, édesapám?

Nemsokára. De ne szólíts, majd és jelentkezem.

14. EGY RAVASZ FICKÓ

Alec izgatottan ébredt. Még ki se nyitotta a szemét, máris eszébe jutott minden. Sikerült Abdul átváltozásait közvetlenül irányítania. Az órára nézett: háromnegyed nyolc. Hát igen, bólogatott, az idő múlik. Nagyot nyújtózott a takaró alatt. Odakint ragyogott a nap, egy madár vidáman énekelt. Szép az élet! És most lássuk Abdult. De aztán gondolt egyet: csak szépen, okosan.

– Abdul. Felébredtél?

– Igen, ó, Alec.

Kiugrott az ágyból, előhalászott egy régi rövidnadrágot, és a székre tette.

– Oké, gyere ki.

Várt egy kicsit. Csak nem ment ki a szobából? Gyorsan Abura gondolt. Abdul máris ott ült a széken, és a szemét dörzsölte. Alec a nadrágra mutatott. Abdul belebújt. Tulajdonképpen kellene vonni egyet a saját méretére, de ez a dzsinn már amúgy is a tönk szélére sodorta azzal a sok szendviccsel.

– Rendben van, Abdul, és most gyakoroljunk egy kicsit.

– Muszáj? – fintorgott Abdul.

– De még mennyire, cimbora, ha enni akarsz.

Alec nekifogott Abdul eltüntetésének. Kipukkadt belőle a nevetés, mert Abdult ugyan már nem látta, de a nadrág ott maradt a levegőben, egy méterre a földtől.

– Jól van, Abdul. Vedd le.

– Muszáj? – kérdezte sértődötten a dzsinn. Alecet azonban annyira lefoglalta az új játék, hogy nem is figyelt rá. Abdul kibújt a nadrágból, aztán vissza, megint ki, újra vissza, mindaddig, amíg Alec ezzel a látni-nem látni trükkel szórakozott. Abdul álomszerűen jelent meg és tűnt el. Alec az órára nézett, nyolcat mutatott.

– Na elég volt, mehetsz a dobozba.

Alec összecsomagolta a táskáját, nem maradt ki sem a tornaruhája, se a konzervdoboz. Füttyörészve vonult le a konyhába, anya és Kim meglepetten néztek rá az asztal mellől.

– Mi ütött ma ebbe a fickós legénybe? – érdeklődött Kim.

Alec leült az asztalhoz, és nekilátott a reggelinek.

– Hát az esküvő – vetette oda csak úgy félvállról. – Már alig várom. Ha arra gondolok, hogy ennyi év után végre béke és nyugalom lesz a házban... Persze Archie Blaggett pórul jár, de hát valakinek veszíteni is kell.

Kim felemelkedett a székről, és áthajolt az asztalon. Alec persze számított erre. Fürgén felugrott, felkapta a táskáját, és mielőtt Kim elérhette volna, már kint is volt a házból. A konyhaablak előtt még hallotta nővére szavait.

– De kinyílt a csipája, ha saját magáról van szó.

– Hát ezt jól megkaptad – nevetett anya.

Alec kuncogva lépett ki az utcára. A változatosság kedvéért a főutcán levő gyorsbüfében vette meg a szendvicseket; nem felejtette el, hogy disznóhúst nem szabad, csak marhát. Abdul bizonyára muzulmán. Gyorsan keresztülvágott az úttesten, az üres telekhez. Megbizonyosodott róla, hogy senki sem láthatja, aztán reggelihez hívta Abdult.

A dzsinn jóízűen falatozott, Alec pedig azon törte a fejét, mire is használja majd új tudományát. Különböző ötletek váltogatták egymást, de egyben mind közös volt: Abdul eldöngeti Barkert vagy Ragyás Samet, esetleg mindkettőt. Persze alaposan ki kell dolgozni a tervet, és titokban kell csinálni. Nem szabad kitudódnia, hogy Bowden mutatott elrettentő példát.

És ravasznak is kell lennie, hogy Barker és Tsa ne is sejtse, mi kólintotta fejbe őket – a fejbe kólintás a kulcsszó.

Ezen majd még gondolkodik, és kivárja az alkalmas pillanatot. Addig azonban lapítani fog.

Körültekintően lépett be az iskolába, gondosan elkerülve az ellenséget. Barker és Ragyás Sam látszólag észre sem vették. Alec elment mellettük az udvaron. Nagy beszélgetésben voltak Jimmy White-tal a 3/F-ből. Ebben nem volt semmi különös, hiszen Jimmy egy utcában lakott Sammel. Mégis, Alec biztosra vette, hogy Barker forral valamit. És ha Barker készül valamire, az csak bajt jelenthet. A kérdés csak az, hogy mire készül és ki ellen.

Délután kiderült. Iskolabuszok vitték ki az osztályokat a városon kívüli sportpályákhoz. Útközben Mr. Hitchen vidáman fordult hátra diákjaihoz.

– Nos, fiúk, egész délután együtt leszünk. Remek, ugye?

– Csodás – jött az udvarias válasz.

– Mit szólnátok egy kis országjáráshoz?

A hátsó ülésekről hangos krákogás hallatszott.

– Azt hittem, örülnétek ennek. Mivel azonban Miss Bentley a lányainak mindenáron az idei utolsó hokimeccset akarja megrendezni, én, bár aggódva, úgy döntöttem, hogy akkor nekünk legyen foci.

– Hurrá!

– A 3/H a 3/F ellen?

– Nem, uram! – kiáltott fel Barker. – Nekem jobb ötletem van. Mi lenne, ha a két legjobb játékos kiválasztaná magának a csapatát, mindkét osztályból vegyesen. Így mindenki azzal játszana, akivel akar.

Ragyás Sam és haverjai felvihogtak.

– Tehát, uram?

Mr. Hitchen hallgatott. Alec sejtette, hogy a tanárnak gyanús Barker briliáns ötlete. De semmiféle elfogadható kifogást nem talált.

– Rendben, de aztán semmi beugratás.

– Hová gondol, uram?

Pedig az lett belőle. Miss Bentley a lányokkal elvonult a szomszédos pályára, a többiek meg Mr. Hitchen köré gyűltek.

– Nos, kik a kapitányok?

– Jimmy White – ordította Sam.

– És...

– Ginger Wallace – kiabálta Jimmy egyik cimborája. A tanár összeráncolta a homlokát. De végül is mi rossz van ebben? Ginger épp olyan jó játékos, mint Jimmy White. Ha Hitchen ellenkezik, az vajon mit jelentene? A tanár bólintott. Jimmy választott először.

– Sam Taylor.

– Barry McKenzie – választott Ginger is.

Mr. Hitchen, hasonlóan a többiekhez, azonnal rájött, mire megy ki az egész. De már késő volt. Ha Jimmy elkezdte, Ginger sem maradhatott el mögötte. Nem hagyhatta ki egyetlen pajtását sem. A csapatok felsorakoztak – feketék az egyik oldalon, fehérek a másikon. Izgalmas mérkőzésre lehet számítani, amelyben Barker és Sam diktálják majd az iramot. A tizedik játékos után Alec meghallotta Barker kuncogását, és hogy halkán azt mondja:

– Ó, istenkém, ezek elfogytak. Várniuk kell a következő rakományra.

– Mi volt ez, Barker? – szólt rá erélyesen Mr. Hitchen.

– Ó, semmi, uram.

Ginger ránézett Barkerre, aztán egy nevet kiáltott:

– Bowden.

– Ő lesz a kabalátok?

– ELÉG LEGYEN! – kiáltotta Mr. Hitchen. – Kezdjük a játékot.

Amikor szétszóródtak, Ginger Alecre kacsintott.

– Te leszel a kapus, Keszeg. Majd távol tartjuk őket. – Ezzel a pálya közepe felé fordult.

Elhangzott a fűtyszó. A mérkőzés elkezdődött.

15. ALEC (KIS HÍJÁN) MEGVÉDI AZ ERŐDÖT

Az érdekes az egészben, hogy nagyon jó mérkőzés is lehetett volna. Mindkét csapat méltó ellenfele volt a másiknak. Jimmyék rövid adogatással kezdtek, zárt alakzatban közeledtek a középpálya felé, akár egy tank. Ginger azonban rendre megtörte a formációt, kihalászta a labdát, és leadta a kétoldalt zúgva közeledő szélsőknek, állandó izgalomban tartva az ellenfél kapusát. Alec a lelke mélyén azonban érezte, ha Jimmyék egyszer is áttörnek, ő képtelen lesz megállítani őket. Jimmy elszánt játékos volt, mindkét lábát használta, feje olyan kemény volt, mint az ágyúgolyó. Alec tehát ott mozgott az alapvonal körül, ide-oda ugrált, rettentő elfoglaltság látszatát keltve, és remélte, hogy Gingernek sikerül a felezővonal környékén tartani az ellenfelet.

Az első tíz percben ez sikerült is. Aztán Gingerék pontot szereztek, és ezzel kezdődött a baj. Pillanatok alatt történt az egész. Gingernél volt a labda, ő balra cselezett, rossz irányba billentve ki az ellenfelet, aztán megfordult, mintha továbbra is ő lenne a labdatartó, és nagy ívben a jobbszárny felé küldte a labdát. A jobbszélső pontosan Barry McKenzie-hez továbbította, és aztán már nem volt megállás; Jimmyék kapusa még azt sem vette észre, hogy a labda elsüvített mellette a hálóba. Gingerék örömrivalgással ugráltak egymás nyakába, és kiabálták oda az ellenfélnek:

– Na, kell még egy rakomány!

Alec kezdett ideges lenni a kapuban. Talán megnyerjük ezt a játszmát, reménykedett titokban. De ebben a pillanatban kezdett elvadulni a játék. Amikor Jimmy és Ginger összecsaptak a felezővonalnál, Barkerék már megindultak feléjük, és a küzdelem hamarosan dulakodássá fajult, mindenki egymás hegyén-hátán vagdalkozott. Alec hallotta Ginger üvöltését:

– Ezért még számolunk, Taylor! Mr. Hitchen belefűjt a sípjába.

– Wallace! Elég legyen! A labdát csépeled, ne a társadat. Gyerünk tovább!

Hangos felzúdulás volt a válasz, és Ginger játékosai körülfogták Mr. Hitchent, ő azonban visszaküldte őket a pályára. Alec látta, hogy Ginger megsérült. Ebből baj lesz, Barkernek kezdettől fogva ez volt a szándéka. És úgy is lett. Alig került játékba a labda, újra kezdődött a dulakodás. Amikor szétvált a kupac, Ginger és Ragyás Sam egymásba gabalyodva hevertek a földön, a közelükben két kisebb csoport viaskodott.

– Ha ez még egyszer előfordul, egész délután a pályát fogjátok körbefutni! – fenyegetőzött Mr. Hitchen.

De mintha a levegőnek beszélt volna. Felrepült a labda. Jimmy triója a felezővonal felé igyekezett. Ginger elhalászta a labdát, és a játékosok megint egymásnak estek. Amikor szétváltak, Ginger odébb gurult a földön. A tanár odarohant. Ginger nagy nehezen föltápászkodott, elhárította a segítséget. A mérkőzés folytatódott, de Ginger most sokkal lassabban mozgott. Valaki csúnyán elintézte, látszott, hogy nagyon fáj a lába. Öt perc múlva újra elesett. Mr. Hitchen megnézte a lábát, és leküldte a pályáról.

Alec felnyögött. Ha Gingert elintézték, minden megtörténhet. Történt is. Két percen belül Jimmy White szólója következett: örült cikcakkban közeledett, a védelemnek háromfelé kellett figyelnie. Alec összehúzta magát, aztán a repülő labda elé ugrott. Egyik kezével érintette is, úgy érezte, letört az összes körme, de a labda, semmi kétség, bent volt a hálóban.

– Szerezzetek még egy rakományt! – hallatszott a pálya másik oldaláról. Alec rosszkedvűen halászta elő a labdát és rúgta vissza a felezővonalhoz. Érezte, hogy ez még csak a kezdet volt. És igaza lett. Jimmy csapata nekivadult. Ginger sérülése nagy rést jelentett, és az ellenfél újra áttört. Ginger emberei ugyan visszaverték a támadást, de a csapatból hiányzott a motor.

Alec néhány labdát kivédett. Az egyik igazán remek volt, bár az összes ujja égett a

fájdalomtól. A következőt azonban telibe kapta, úgy gyomorszájon vágta, hogy majdnem összeesett. Jimmyék még kétszer hazavágták a labdát, és amikor a sípszó a félidőt jelezte, 3:1-re vezettek. Ez a mérkőzés kezdett nagyon is hasonlítani Alec képzeletbeli Siker–Kudarcké játzmáira.

Alec összetörve és szerencsétlenül rugdalta a földet Gingerék mögött. Hallotta, hogy Barker egyik cimborája megjegyzi:

– Új kabala kellene nekik.

Elég baj az. Ginger egyik társa is tett egy megjegyzést, a foga közt kérdezte a kapitánytól:

– Mi a csudának választottad be a csapatba? Ginger felnézett ültéből, és így válaszolt:

– Mert a haverom. Úgyhogy csönd legyen! Te se csináltad volna jobban! És ne bosszants.

– Ettől Alec egy kicsit jobban érezte magát. Néhány perc múlva Ginger odaszólt neki: – Hé, Keszeg! A következő félidőben egy kis cserét csinálunk. Szívesen otthagynád a kaput, mi?

Alec megvonta a vállát. Tudta, mire gondol Ginger: „Kevesebb bajt csinál, ha nem áll a kapuban.” Bárcsak jobban tudna játszani! Bárcsak szerezhette néhány gólt! Fügét mutatna Barkernek. Kabala? Majd ő megmutatná...

Hirtelen eszébe jutott valami. A mindenségit, hogy nem gondolt erre már előbb! A többiek háta mögött beosont az öltözőbe. Egy perc múlva már vissza is jött, kezében a söröskonzerv, mint aki éppen ivott egyet. Aztán óvatosan leállította a taccsvonalra.

Elkezdődött a második félidő. Jimmy csapata magabiztos és zajos volt. Egyet azonban nem tudtak: Ginger csapata ismét erőre kapott.

16. ABDUL, A SZUPERSZTÁR

Abdul egyáltalán nem örült, amiért kizavarták a jó meleg dobozból.

– Jaj, Alec, hideg van! – nyöszörögte.

– Ne nyafogj, csak egy kis szellő fújdogál.

– Egy nadrágot legalább kaphatok? – rimánkodott Abdul.

– Minek? Tréfáról van szó, láthatatlannak kell maradnod. És halkán beszélj... különben ma nincs vacsora.

– Mit kell csinálnom?

– Maradj mindig szorosan mellettem, a jobb oldalamon, és segíts, hogy a labdát a túloldali kapuig vihessem. Rendben?

– Rendben, ó, Alec.

Felhangzott a sípszó, és Jimmyék azonnal lerohanták Ginger tíz emberét. Két ízben keresztül is törtek, de az utolsó pillanatban fennakadtak a hátvédeken.

– Miért ácsorgunk itt, amíg a többiek rohangálnak? – kérdezte suttogva Abdul.

– Nyugalom, pajtás.

Ebben a pillanatban a magasan ívelő labda éppen Alec elé pattant. Mintegy húszméternyire Jimmy három embere összevitatkozott.

– Vedd fel a földről! – ordította Ginger a taccsvonalról.

Alec elengedte a füle mellett. Leállította a labdát, kicsit ügyetlenkedett, aztán, mintha játékosok lennének ott, jobbra pöccintette.

– Hát ez meg mit szórakozik?! – ordibáltak a háta mögött.

Alec meg se hallotta. Amikor Jimmyék nekilódultak, hogy elvegyék tőle a labdát, egyszerűen mögéjük passzolta. Először senki nem akart hinni a szemének. A labda gurult egy darabig, aztán megállt, újra nekilódult, majd hirtelen a magasba repült, és pontosan Alec lábánál kötött ki. Mindenki megkövülten bámulta, hogyan vágta Alec a szabadon maradt felezővonal felé. Jobbról Sam Taylor közeledett, Alecet vette célba, nem a labdát. Sikertelenül. Alec hirtelen lefékezett, és az utolsó pillanatban a labda jobbra került. Alec félreugrott, és Ragyás Sam elterült, akár egy béka.

– Gyerünk, Keszeg! – Csapattársai végre magukhoz tértek.

Már a kapu előtt volt. Két védő próbálta elvágni az útját, a kapus néhány méterre tőle ide-oda ugrált. Alec megállította a labdát, és jobbra mozdult. A kapus, alig akarván hinni a szerencséjének, előrevetette magát. Ám legnagyobb ámulatára, a labda balra csúszott. Kidülledt szemmel, négykézláb kapkodott utána, de a labda odébb pattogott, majd lassan, tantaluszi kínokat okozva, visszagurult Alec lábához. Mire a védelem magához tért, a labda a hálóban volt.

– Les! – ordították, de Mr. Hitchen maga is kissé összezavarva, a közép felé mutatott. Alec szerényen fogadta társai ölelését, és visszaballagott a helyére.

– Nem tudom, hogy csináltad, de ismételd meg! – biztatta Ginger.

– Engem nem kellene megcsókolniuk? – jött jobbról a suttogó kérdés.

– Abdul, te dilinyós ördögfióka! Te csak csináld azt, amit mondtam, és akkor dupla szendvicset kapsz vacsorára.

Ezúttal nem bízták a véletlenre. Amint Alec valamelyik csapattársa pozícióba került, rögtön átpasszolta a labdát neki. Az elszánt játékosok nekilódultak, a labda azonban mintegy varázsütésre elzúgott felettük, és Alecnél kötött ki, ők meg csak táhatták a szájukat. Tíz másodperc múlva újra megremegett a háló, és Alecet társai a levegőbe dobálták. Már 3:3 volt az eredmény.

– Na, kell még egy rakomány? – kiáltoztak, de Jimmyéknek már nem volt kedvük tréfálkozni. Egyre jobban elkeseredtek. Hiába minden erőfeszítésük, akárhol van is a labda,

egykedőre Alechez kerül, és titokzatos módon a hálóban köt ki. 4:3 és vége ennek a menetnek. A pálya közepén Jimmy csapata a kapitánya köré gyűlt.

– Hogy a csudába csinálja? – morogta SamTaylor.

– Honnan tudjam? Valami különleges pörgetésről lehet szó – vélekedett Barker.

– Mindenesetre most már tudod, miért választotta őt Ginger – mondta Jimmy White. – Ha én ezt sejtem, velünk játszik. Azt hittem, használhatatlan.

– Fejezzétek be – zsörtölődött Mr. Hitchen. – Mérkőzésen vagyunk vagy teadélutánon?

– Jól csinálom, ó, Alec? – suttogta Abdul. Alec félreugrott. Ez a hólyag dzsinn éppen a nyakába szuszogott.

– Igen, csodásan. Mi győzünk.

– Ó, Alec, fázom. Kérlek, add ide a nadrágomat, vagy engedj vissza a dobozba. Ezt nem élem túl.

– Ne beszélj számárságokat, Abdul. Csináld, amit mondtam. Majd később megmelegszel, enni is kapsz, meg alhatsz is.

– De sérti a férfiúi büszkeségemet, hogy meztelenül állok itt. Odaát asszonynép van.

– Na és, kit zavar? Nem látnak téged. Fejezd már be! Elhangzott a sípszó. Jimmyék tömör vonalban, rövid adogatásokkal törtek előre, mindenáron igyekeztek távol tartani a labdát Alectől. De minden hiába: a labda még futás közben is elkerülte őket, könnyedén a levegőbe emelkedett, és lassan átrepült a fejük felett.

„Hű, ez a tökfaj dzsinn cipeli a labdát! – ijedt meg Alec. – Gyere vissza, Abdul, ta-ala hu-una” – dünnyögte, nem mert hangosabban szólni. Abdul azonban nem hallotta. Vagy csak nem akarta hallani? A labda fejmagasságban, egyre gyorsabban cikázott keresztül a pályán. Amikor valaki felugrott érte, csak a levegőt markolászta, tekebábúként esett vissza a földre. És a labda – akár egy bumeráng – újra ott volt a közelben, leterítve a maradék ellenfelet is – Jimmy és társai szanaszét heverték a fűvön.

Gingerék mozdulni sem tudtak a nevetéstől. De mindössze néhány percig. A labda hirtelen irányt változtatott, és feléjük zúgott. Most ők kerültek sorra, ők potyogtak a földre. Már csak Alec volt talpon, de ő is hiába vetette magát a labda után, elkésett. A labda, – mint a puskából kilőtt golyó, egyenesen hazavágódott. Abdul gyönyörű öngólt szerzett. 4:4 lett az eredmény. Jimmyék csak óvatosan örültek, alig akartak hinni a szerencséjüknek.

A kapus odarohant, hogy a labdát visszavigye a felezővonalhoz, de amikor érte nyúlt, a labda odébb pattant. Utánaugrott, ám csak a földet markolta. A labda szédületes iramban gurult a szélsők felé, Ginger fél csapata ordítva biztatta.

– Abdul, te idióta! – kiáltotta Alec, megfélemlítve magát. Teljesen fölösleges volt. Abdul a füle botját se mozdította. Csak összevissza rohangált a pályán, hol erre, hol arra, mindkét csapatot örült hajszára kényszerítve. Egy pillanatra megállt a labda, és mindenki egyszerre vetette rá magát. Labdát ugyan senki sem fogott, viszont jól egymásba gabalyodtak. Egy percen belül a mérkőzésből nagy kavargás lett, mindkét csapat tagjai tántorogva kapaszkodtak egymásba, és visítottak a nevetéstől.

Alecen kívül senki sem vette észre, hogy a labda megállt a taccsvonalon. Most meg mit talált ki ez az ütődött dzsinn? Alec hamarosan megtudta. A szomszédos hokipályáról nagy kiabálás hallatszott, amikor egy kisebbfajta szélvész támadt a két csapatra. A korong a pálya távolabbi végébe repült, a lányok dühösen vették üldözőbe. A nagy zivajból egy fájdalmas kiáltás hallatszott. Hát persze, jutott Alec eszébe, Abdul nem tudja, hogy hokikorongba nem szabad mezítláb belerúgni.

A focimérvőzés félbeszakadt, mivel a fiúk mind a taccsvonalhoz gyűltek, és azon szórakoztak, hogyan igyekeznek a lányok helyrebillenteni a játék menetét. A korong örjögve száguldozott ide-oda, mintegy másfél méterre a földtől.

Eulalia az eszeveszetten cikázó korong elé ugrott, és ütőjével hatalmasat vágott felé. A korongot ugyan nem találta el, de egy fájdalmas ordítást fakasztott a levegőből.

– Szent isten! – dünnyögte Alec. – Ó, Abu, szegény fiad jó kis bajt csinált magának.

Alig ejtette ki a szavakat, nagy sikoltozás és nevetés támadt a hokijátékosok tülekedő csoportjában. Egy pucér fekete alak jelent meg előttük, aki mentve az irháját, az öltözők felé vágatott. Mindenki a nyomába eredt, valaki még el is kiabálta magát:

– Gyerekek! Ez a Fekete Szellem!

Alec kétségbeesve igyekezett elterelni a gondolatait. Eulalia! Minden erejével a magas, fekete lányra koncentrált, aki repülő szoknyában, magasra tartott hokiütővel rohant el mellette. Hála istennek, Abdul eltűnt!

Mindkét pályáról füttyszó hallatszott. Mr. Hitchen és Miss Bentley helyreállították a rendet.

– Nos jó, vége a játéknak – kiáltotta Mr. Hitchen. A négy csapat, teljesen összekeveredve, viháncolva-kiabálva tolongott az öltözők felé.

– Négy négy! – ordibálták Jimmyék.

– Egész kocsirakományt kaptatok! – jött Gingerék válasza.

– Mije van a Fekete Szellemnek, ami a többieknek nincs? – vihogta egy lányhang.

– Már neki sincs – felelte egy másik nevetve.

A vidám tülekedésben úgy tűnt, mindenki elfelejtette a kora délutáni rossz hangulatot. Alec villámgyorsan felöltözött, és táskájával visszaroht a pályára. A konzervdoboz még ott volt, az oldalán feküdt a letaposott fűben. Felemelte és belehallgatott. Semmi. Hol van Abdul? Visszaloholt az öltözőbe. Hová tűnt ez a dilis dzsinn? A többiek a buszok körül tülekedtek, Alec közben hátralopózott az épületek mögé.

Miután megbizonyosodott róla, hogy senki se látja, letette a táskáját, és halkán, de határozottan beszólt a doboz nyílásán:

– Szalám alaikum, ó, Abdul. Odabent vagy? Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert a dzsinn válaszolt:

– Alaikum szalám, ó, Alec.

– Jól vagy?

– Mindenem sajog, ó, Alec. De a kalifa háremében láttam utoljára ilyen viháncolást.

– Te is abbahagyhatnád a viháncolást, öregem – korholta Alec. Kinyitotta a táskáját, hogy elrejtse a dobozt. Közben a busz felé pislantott.

Már nem volt egyedül. Gary Barker, Ragyás Sam és még két társuk állt a háta mögött. Rajtuk kívül senki, se közel, se távol.

– Na, Bowden, most nem menekülsz! – sziszegte Barker.

17. EGY SÖRÖSKONZERV MEGPRÓBÁLTATÁSAI

Alec megpróbált elfutni, de az egyik fiú elállta az útját, és vadul Sam Taylornak lökte. Szoros gyűrűbe fogták. Barker szemében düh csillogott, és már lendítette is a karját. Alec felkapta a táskáját, hogy a szemét védje. Az egyik támadó azonban hátulról térdével úgy megtaszította, hogy előrebukott, táskája messze repült, a benne levő holmik szanaszét. A konzervdoboz is kiesett, és elgurult az öltözők mellett húzódó betonúton. Ragyás Sam még bele is rúgott egyet. A doboz továbbgurult. Ekkor Sam bemérte a távolságot, tett néhány lépést, és lendítette a lábát. Azonban elvétette.

– Hagyd abba a szórakozást! – mordult rá Barker. – Igyekezzünk!

Sam rá se hederített. Mindkét lábát felhúzza a magasba lendült, és teljes erővel a dobozra huppant. Fájdalomtól eltorzult arccal, könnybe lábadt szemmel landolt a betonon. A doboz a fal mellé repült. Sam egyik cimborája is célba vette, de káromkodás lett a vége: a doboz helyett a falba rúgott. Egyszerre mind a négyen nekiveselkedtek, rúgták, taposták a dobozt, amely ide-oda táncolt az őrjögők között. Alec sebtiben összekapkodta a holmiját és begyömöszölte a táskájába. Talán most elinalhatna, amíg azok négyen ott vadul igyekeznek szétlapítani a söröskonzervet. De nem hagyhatja itt. És ha közékük vetné magát, és kikapná a dobozt? Nem jó, összevissza rúgnák a fejét. Abdult mindenesetre nem hagyhatja sorsára.

Lecsapta a táskáját, lehajolt, és vállával félrelökte Barkert. Mielőtt a többiek felfogták volna, mi is történt, a doboz már Alec markában volt. Ám alig állt talpra, a többiek is magukhoz tértek. Sam kinyújtotta hatalmas mancsát, és megragadta a konzervdobozt. Ragyás képére széles vigyor ült ki. Lehajolt, lefektette a dobozt a földre, aztán óvatosan először az egyik, majd a másik lábát is rátette, és kiegyenesedett.

A doboz szemmel láthatóan benyomódott.

Sam még taposott néhányat rajta, és a doboz összelapult.

Alec úgy érezte, vele történik mindez. Amikor újra körbefogták, világossá vált előtte, hogy pontosan ezt fogják tenni most vele is.

– Gyerünk... intézzük el! – morogta Barker, és már emelte is a lábát. A lendület azonban félbemaradt. Barker, mint egy propeller, nekipördült a falnak, majd visszapattant róla. Ragyás Sam rémülten meresztette a szemét. Tett néhány bizonytalan lépést, aztán megtorpant. Ő is a levegőbe emelkedett, és ott lebegett vagy harminc centiméternyire a föld felett. Egy pillanattal később cimborája is sorra került. Hátborzongató koppanás hallatszott, amint a két fej egymásnak ütődött, aztán mindketten Barker mellett kötöttek ki a földön.

A negyedik hóhér sarkon fordult, és ész nélkül elrohant a borzalmak színhelyéről.

Alec megkövülten állt. Újabb meglepetés következett. A szétlapult konzervdoboz a levegőbe emelkedett. Nagy nyögés hallatszott, majd egy pengő hang, és a söröskonzerv újra a régi lett.

– Lennél szíves ezt magaddal hozni, ó, Alec – dünnyögte Abdul.

Alec elvette a dobozt, és érezte, hogy egy kicsit megbillen. Gyorsan a táskájába rejtette, közben fél szemmel aggódva pislogott Barker és Tsa felé, akik épp akkor tápászkodtak fel.

– Jól vagy, Keszeg?

Az épület sarkánál Ginger, Barry és még néhány társuk állt.

– Mindenki rátok vár. Mr. Hitchen azt hitte, meglógtatok. Ragyásnak meg mi baja? Hát Barkernek? Mi a csuda folyik itt?

A lerobbant trió végignézett Gingeréken, aztán elindultak az autóbusz felé. Alec, Ginger és a többiek követték őket.

– Gyerünk, gyerünk, igyekezzetek! – kiabálta Mr. Hitchen.

Csak egy busz állt ott, a többiek már a kapunál jártak. Mr. Hitchen kíváncsian figyelte Sam Taylort, amint fejét dörzsölve fellépett a lépcsőn.

– Csúnya ütést kaptál, Taylor. A mérkőzés alatt történt?

Sam megrázta a fejét, és az autóbusz végébe ment. Valaki megszólalt:

– A Fekete Szellemmel hadakozott.

A busz elindult. A játék izgalma után a fiúk nagy része csöndben volt. Ginger néhányszor Alecre nézett, mint aki akar mondani valamit, de aztán meggondolta magát, és hátradőlt az ülésen. Húsz perc múlva begördültek az iskolaudvarra, és kiszálltak. Alec megtapogatta a táskáját, a konzervdoboz biztonságban volt, aztán óvatosan a kapu felé indult. Útközben elhaladt Barker és Ragyás Sam mellett. Azok csak ránéztek, de nem szóltak semmit. Alec úgy érezte, egy ideig most nyugton fogják hagyni.

Amikor kilépett a kapun, és befordult az Iskola utcába, kiáltást hallott:

– Hé, Keszeg!

Eulalia és Ginger érték utol, Eulalia megfogta a karját.

– Hallod-e, a barátaid megérdemelnének egy bővebb magyarázatot, nem?

– Fogalmam sincs, mire gondoltok.

– Dehogynem – szólalt meg Ginger. – Még soha életedben nem fociztál így, Keszeg. És ez a Fekete Szellem...

– Mi van vele?

– Hát... egyenesen a te régi varázsdobozodból való, ugye? Akkor meg miért tartod titokban? Na, Keszeg, gyerünk, mesélj!

18. ALEC MEGOSZTJA TITKÁT

Alec egy percig habozott. Aztán elszégyellte magát. Elvégre Eu és Ginger segítettek rajta annak idején, amikor bajba került az első dzsinn, Abu miatt.

– Oké – adta be a derekát. – Keressünk valami nyugalmas helyet.

– A szokott helyünk? – ajánlotta Ginger.

– Nem – rázta meg a fejét Alec –, az óvóhelyekhez megyünk.

Átvágtak az útkereszteződésen az üres telekre, és a gödörben leültek a fűre. A bokrok eltakarták őket az utca felől.

– Na, kezd már el, Keszeg! – türelmetlenkedett Eulalia.

Alec lassan elővette a söröskonzervet és a földre állította.

– Ígérjétek meg, hogy nem mondjátok el senkinek.

– Ugyan, Keszeg, hiszen ismersz minket, nem? Na, kezd el. – A lány összevonta szemöldökét, Alec pedig fülig vörösödött.

– Oké. Abdul itt van bent.

– Abdul, az ki?

– Abu fia.

– Viccelsz, Keszeg? – meresztett nagy szemeket a másik kettő.

– Nem!

– Aha, szóval ez az egész Fekete Szellem-história. Abdul az, ugye? És ő páholta el ma délután Ragyást is, mi?

Eulalia szeme felcsillant.

– Hallod-e, Keszeg, egy csomó varázslat, mi?! Alec sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Nem, azt hiszem, hogy... – Majdnem azt mondta, hogy „hasznavehetetlen”, de rájött, hogy ez nem lenne igazságos. – Még nem elég képzett – fejezte be akadozva a mondatot.

– Szóval nincs felsőfokú vizsgája?

– Ez a helyzet.

– És találkozhatunk vele mi is? – kíváncsiskodott Eulalia.

Alec zavarba jött.

– Nos, Keszeg? – jött a sürgetés.

– Na, jól van, de be kell mennem a bokrok mögé.

– Csak menj. Ott rejtegeted a Varázstündért?

– Á, nem, csak... – Alec habozott. Aztán Eulalia kapcsolt, és visítva felnevetett. Ginger szintén hahotázott.

– Oké, nem leskelődünk. De igyekezz.

Alec felugrott, bebújt a bokrok mögé, és előhívta Abdult.

– Mi történt, ó, Alec? Aludtam.

– Te mindig alszol! Ide figyelj, most találkozni fogsz a barátaimmal.

– Jaj, ne...

– Dehogynem, te hólyag! – Alec elővette a tornanadrágját és leterítette a fűre. Aztán erősen Abura gondolt. Először nem sikerült, mert csak Eulalia járt az eszében, aki a bokor másik oldalán ült. Egyszerre csak ott állt előtte Abdul, és nagy sietve kapta magára a nadrágot. Alec a gödörhöz vezette és leült. Abdul állva maradt, és nagy szemeket meresztett Eulaliára és Gingerre.

– Micsoda pompás fickó!

Alec nem válaszolt. Mindig is attól félt, hogy Eulalia valami ilyesmit fog mondani.

– Ó, Alec, ezek szintén a szolgálid? – kérdezte végül Abdul.

– Elhallgass! – intette le Alec. – Laposra vernek, ha ilyeneket mondasz. Ül le szépen, ahogy egy rendes dzsinnhez illik.

Abdul lassan leült, közben egyre Eulaliát bámulta, aki pimaszul állta a tekintetét. Aztán Abdul szája a füléig húzódott.

– Aha, te vagy az a lány, aki abból a nagy tömegeből megütött.

Ginger és Eu majd megpukkadtak a nevetéstől.

– Hé, Abdul – érdeklődött Ginger –, semmi maradandó károsodás, ugye?

– Semmi károsodás. Nagy szégyen. Nagy fájdalom.

– Mindenesetre örülünk, hogy találkoztunk – folytatta Ginger. – Remek munkát végeztél ma. Lehet, hogy nem vagy kiváló dzsinn, de a pályán varázslatos voltál. Ha mindvégig velünk lettél volna, hát alaposan megrakjuk őket.

– Figyelj, Abdul, jól szórakozunk majd veled – mondta mosolyogva Eulalia.

Abdul viszonzta a mosolyt. Alec azt kívánta, bárcsak ne lelkesedne ennyire ez a lány.

– Vannak még problémák – vágott közbe gyorsan.

– Problémák?

Alec bólintott, és gyorsan felsorolta a gondokat: Abdul etetése, megjelenésének és eltűnésének a kérdése. A másik kettő rábólintott.

– Ide hallgass, Keszeg, ma este hozunk ennivalót. Szereted a sült csirkét, Abdul?

Abdul bólintott, és megveregette a hasát.

– És valami rendes ruhát is – tette hozzá Eu. – Nem valami csinos ebben a nadrágban. Induláshoz készülődtek.

– Most mennünk kell. Nyolc körül, amikor már sötétedik, itt találkozunk, jó?

– Rendben – felelte vonakodva Alec. Gingerék elindultak. Eulalia még visszafordult.

– Most jut eszembe. A szépfiú nem sétálhat végig az utcán ebben az öltözékben. Jobb lesz, ha visszamegy a dobozba.

Alec bólintott. Alaposan szemügyre vette a lányt. Eulalia zavarba jött, és elfordította a fejét. Abdul eltűnt. A nadrágja ott hevert a fűvön.

– Keszeg! – hápogott Eulalia. – Ezt meg hogy csináltad?

Alec elpirult.

– Nem mondom meg.

Lassan ballagott hazafelé. Fantasztikus egy nap volt! Éppúgy lehetett volna balszerencsés is. Barker és Tsa. bizony fasírtot csinálhattak volna belőle, de végül ők kapták meg a magukét. És a focimeccs! Jót nevetett magában, ahogy visszagondolt rá. Egy kis szerencsével még sokkal több mókát lehetne csinálni.

És milyen igaza volt. Csak azt nem tudta, mennyi az a több. És még valamit nem tudott: hogy valaki gyanút fogott.

Jó reggelt, ó, fiam.

Jó reggelt, ó, édesapám.

Jól van az én fiam?

A fiad klasszul érzi magát, papa!

Klasszul? Szemtelen az én fiam?

Jaj, nem, édesapám! A Nap beragyogja Bugletown toronyházait. A madarak énekelnek. Az élet szép.

Mikor történt ez a változás? Csak nem álmodozik az én fiam?

Semmi ilyen gyerekes dolgot nem csinálok, ó, édesapám. Csak megfogadom a tanácsodat: szemed legyen nyitva, keveset szólj, de fülelj a szóra.

És mit láttál, ó, fiam?

Sokat, ó, édesapám: rengeteg olyan dolgot, amiről a Nagy Dzsinn sohasem beszélt.

Milyen dolgot, ó, fiam?

Tegnap, ó, édesapám, huszonnégy csinos lánnyal játszottam, voltak köztük feketék, barnák, fehérek. Az egész csapat engem kergetett.

Huszonnégy lány? Miféle csintalanság ez? Attól félek, az én fiam újra rossz útra tért.

Én, ó, édesapám? Biztosan valamelyik más dzsinre gondolsz. Képzeld el, találkoztam Alec barátaival.

Á, azzal a fiúval, Gingerrel?

Igen, édesapám, és a lánnyal, Eulaliával. Szép ruhákat kaptam tőle, és aranyedényben csirkét.

Aranyedényben?

Szóval, egy műanyag tálcán. Ó, édesapám, micsoda szépség, ó...

Szedd össze magad, fiam. Nem figyelmeztettelek, hogy óvakodj a nőktől?

Egyáltalán nem félek tőlük, ó, édesapám. És képzeld el, tegnap elvertem Alec ellenségeit.

Kiket? A gúnyolódó Harrist és a fontoskodó Blaggettet?

Őket nem ismerem, ó, édesapám.

Majd te is találkozol velük, fiam. Mindenütt ismerik őket, és sok bajt okoznak.

Én nem félek, majd őket is elintézem.

És hogy akarod elintézni őket, ó, fiam, amikor elfelejtetted a varázslatokat?

Talán majd újra eszembe jutnak, ó, édesapám.

Talán, fiam. És ha így lesz, ne feledd a büntetést, ami az engedetlenségért jár.

Igenis, ó, édesapám. Isten veled, ó, édesapám.

Isten veled, fiam. VIGYÁZZ MAGADRA!

19. ABDUL BELELENDÜL

Alec korán ébredt – nagyon is korán. Bizonyára a hajnali kórus okozta. Nemcsak a madarak énekeltek, hanem valaki más is. Alec lassan kidugta a fejét a takaró alól, és meghallotta Abdul kornyikálását. Látni ugyan nem látta, de a világospiros overall, amit előző este adott Eu a fiatal dzsinnek, az ágy melletti széken csücsült. Akkor viszont Abdulnak is benne kell lennie. Ezt könnyű ellenőrizni: gyorsan Abura gondolt, s máris láthatóvá vált Abdul. Igen csinosan festett, és sugárzó arccal, teli torokból énekelt.

- Mi ez a zenebona, Abdul?
- Énekelek.
- Zsebkendőt bele.
- Nincs zsebkendőm.
- Akkor tegyél rá lakatot.
- Lakatom sincs.
- Mondd, Abdul, ezt akarattal csinálod?
- Nem, ó, Alec.
- Akkor maradj csendben.

Abdul sértődötten csukta be a száját, és maga elé meredt.

- Egyébként mit énekeltél? – kérdezte Alec. Abdul nem válaszolt.
- Mi van, elvitte a macska a nyelved?
- Azt mondtad, maradjak csendben, ó, Alec.
- Sose törődj velem. Mit énekeltél?
- Egy gyönyörű dalt.
- Hát ettől nem lettem okosabb. Miről szólt? Abdul mély lélegzetet vett, és újra énekelni kezdett.

- Várj, fordítsd le, légy szíves. Abdul újabb lélegzetet vett.

Ma az ételt szép lány hozza! Ez az ízt csak fokozza! Mert ő maga olyan édes...

- Jaj, Abdul, hagyd abba! Rémes egy dallam, és a kiejtésed sem különb...
- Még mindig jobb, mint a te arabod – vágott vissza Abdul.
- Micsodám? – meresztett nagy szemeket Alec. – Ja, vagy úgy. Oké, Abdul, egy null a javadra.

Alec az órára pillantott.

- Jó lesz igyekeznünk, ha találkozni akarunk Gingerékkal, hogy megkapd a reggelidet. Indulás, be a dobozba.

Alec Eulaliára gondolt: Abdul eltűnt összerámolta az iskolatáskáját, és felöltözött. Csodálatos nap volt, jó meleg és ragyogó tiszta égbolt.

Amikor az üres telekhez ért, Eulalia és Ginger már vártak rá a gödörben Abdul reggelijével.

– Rosszkedvűnek látszol, Abbie – mondta Ginger. Eulalia rámosolygott a dzsinre. Abdul visszamosolygott, majd Alec legnagyobb bosszúságára elkezdett bohóckodni. Egy perc alatt befalta a reggelijét, ujjait gondosan letörölte a fűben, aztán megfogta Eulalia kezét, és dalra fakadt:

Kerek cipó az asztalon, Mellette ül az angyalom. Cipó mellé bor is jöhet, Bor mellé egy verseskötet. Ő majd dalol, én meg iszom, zúg az erdő...

- Elég legyen, Abdul – szakította félbe Alec –, hagyd abba a komédiázást!

...bizony, bizony... – folytatta Abdul, és újra Eulalia keze után nyúlt. Így is jó, gondolta Alec. A versszak közepén eltűntette Abdult, csak az overall ült ott továbbra is a földön. Ginger és Eulalia csak bámult, még a szájuk is tátva maradt a csodálkozástól.

- És most indíts a dobozba – rendelkezett Alec. Az overall lassan összezsugorult és elterült

a földön.

– Hé, Keszeg – háborgott Eulalia –, ez nagyon rövid volt! És különben is csak bolondozott.

Alec eltette a söröskonzervet a táskájába.

– Késő van, menjünk – mondta és felugrott. Hirtelen rossz kedve lett. Ez a dilis dzsinn, ha így folytatja, még majd bajt hoz a fejére.

Sejtése bevált. Matekórán, amikor Alec elő akarta venni a védőangyalát, észrevette, hogy a táskája nyitva van. Érdekes. Arra mindig nagyon ügyelt, hogy az egyik teremből a másikba való hurcolkodás közben a táskáját gondosan becsukja. A táska azonban nyitva volt, a söröskonzerv ott állt a szélén, Abdul összehajtott ruhája mellett. Itt valami készül.

Valóban, öt perc múlva hatalmas csattanás hallatszott. Ronnie Carter fájdalmasan felkiáltott, és dühösen nézett Alice Rogerre.

Miss Fortis csodálkozva pillantott fel.

– Mi volt ez, Alice?

Alice nem válaszolt azonnal, de aztán kifakadt:

– Ronnie Carter belém csípett, kisasszony.

– Én ugyan nem! – hápogott Ronnie a felháborodástól.

– Ide figyelj, Ronnie – nézett rá Miss Fortis –, tudom, hogy nagyfiú vagy, de nem hittem volna, hogy ez a módszered. Nem tévedtél, Alice? Nem lehet, hogy...

Alice kihívóan nézett körbe.

– Meg tudom állapítani, hogy mikor csíp meg valaki... Alec visszafordult. Látta, hogy Eulalia magában kuncog. Vajon ő is ugyanarra gondol? Alec lenézett. A táska csukva volt, a szíjak is becsatolva.

A délelőtt hátralevő része szerencsére nyugodtan telt el, de annál több történt később. Amikor ebéd után visszajöttek az osztályba, Gary Barker feltűnően és utálkozóan szaglászott bele a levegőbe.

– Milyen büdös van itt!

Alec rá se hederített, egyenesen a helyére ment. A szag azonban nagyon is ott volt a levegőben, a *kebab* erős, étvágygerjesztő illata. És az illat kétséget kizáróan Alec táskájához vezetett. A táska azonban csukva volt, a szíjak becsatolva.

Fizikaóra következett. Alec habozott, vajon magával vigye a laborba a táskáját vagy sem. Pontosan nem tudta, mi fog történni, de érezte: jobb, ha a konzervdoboz elérhető közelségben van. Magához vette tehát a táskát, a biztonság kedvéért még spárgát is kért Mr. Hitchentől, és a csatokat szorosán körülkötötte.

Az óra fele már eltelt, az osztály a labor hosszú munkaasztala körül foglalatostkodott, amikor Ragyás Sam egyszer csak dühösen felordított, és az arcát törülgette.

– Azt hiszed, vicces vagy? – Felkapott egy pipettát, az előtte levő lombikból vizet szívott bele, és az asztal másik oldalán álló társa szemébe spriccelte.

– Te megbolondultál, Ragyás! Én nem csináltam semmit! – kiabált az áldozat.

– Nem a csudát, te kigyó! – Sam elindult felé, de félúton Mr. Jamiesonba ütközött, aki a labor másik végéből jött ide a zajra.

– Taylor! Ismered a szabályokat. A felszerelés nem, érted? NEM játékszer. Kifelé! Ezért be leszel zárva.

– Na várj csak... – sziszegte oda sértődötten Sam.

– Én a helyedben világáig mennék, öregem – súgta kuncogva Gary Barker.

Alec lenézett. A táskája csukva volt, a csatoknál a spárgaerősítés is érintetlen. Akkor ma más járatta a bolondját.

A következő egy óra nyugodtabban telt el. Az utolsó óráig, a történelemig nem volt semmiféle ugratás. Fél négy felé Alec kezdte remélni, hogy megússza ezt a napot, nem keveredik már bajba.

Mindenesetre nem vitás, otthon alaposan össze kell majd szidnia Abu fiát.

Az osztály hirtelen felbolydult. Faarcú Harris, aki az ókori Rómáról írt éppen a táblára néhány fontos adatot, hátrafordult?

– Fiúk, mindenki a helyére.

Alecnek nem kellett körülnéznie, anélkül is tudta, mi történt. Abdul láthatóvá lett, és ott guggolt mögötte. Alec hátrapislogott, és megpróbált Eulaliára koncentrálni. Még jóformán össze sem szedhette a gondolatait, Abdul eltűnt. Alec táskája nyitva volt. Gyorsan lehajolt, beszíjazta, és ismét a tanárra figyelt, remélve, hogy Faarcú nem gyanakszik rá a felfordulás miatt.

Reménykedni mindig lehet. Faarcú visszament az asztalához, és újra belelendült a magyarázatba.

– Az ókori Róma, hasonlóan az ókori Görögországhoz, a rabszolgaságra épült. Néhány mai történész szerint ez nagyon helytelen volt... mintha attól, hogy valakinek szavazati joga van, mint a mostani nem túl szerencsés időkben, jobban mennének a dolgok. – Kis szünetet tartott. – Értitek, mire gondolok? – Alec tudta, hogy most Faarcú úgynevezett humora következik. – Értitek? Mondjuk Néróra szavaztok... elsősorban tehát véget nem érő dáridókra és központi fűtésre.

Jaj, istenem, ez rémes, néhányan mégis nevettek. Faarcú szeretett gúnyolódni, és élvezte a hatást.

– Nem, a rabszolgaságot nagyon rosszul értelmezik. Manapság természetesen divat elítélni minden múltbeli dolgot, ezért is hallunk olyan sokat a rabszolgaélet szörnyűségeiről. De az is elképzelhető, hogy a rabszolgák jelentős része nagyon is elégedett volt az életmódjával.

Mindenesetre nem szenvedtek túl sokat...

– Sátán!

Faarcú megakadt a mondat közepén, még a szája is tátva maradt.

– Mi volt ez?!

– Sátán! Ó, pogány disznó! Honnan tudja, milyen volt rabszolgának lenni?

Faarcú felugrott, és néhány lépést tett előre. Szemüvege mögül fényszóróként villant a szeme.

– Ki az, aki nálam okosabb ebben a témában? Talán arról az oldalról valaki nemde? – Az ablak felé fordult, ahol Ginger és Eulalia ültek, mindketten némán, szinte letaglózva. – Nos? – kérdezte Faarcú. Feleletet nem várva folytatta: – A jó tanár bölcs dolgokról beszél, és nem csak úgy bele a levegőbe. A diákjai elvárják tőle, hogy az igazat mondja, és ne fellengzős hazugságokat.

Faarcú egy-két jókora lépéssel Eulalia elé ért.

– Pedig innen lehetett valaki. Bár sem a hang, se a modor nem vallott hölgyre.

– Ha csak egy ujjal is hozzá mer nyúlni a kisasszonyhoz, kitekerem a nyakát!

Az utolsó szavakra a ledöbbsent osztályból ideges nevetés robbant ki. Ekkor érkezett Faarcú Alec elé.

– Hát akkor csak Bowden lehetett. Igen, Bowden, azt hiszem. Emlékszem, hogy történész akartál lenni. Nos, folytathatod a tanulmányaidat... ma és holnap be leszel zárva.

20. FENSÉGES LAKOMA

Alec *felrohant* a lépcsőn, beküzdötte *magát* a padlásszobába, táskáját odavágta az ágyra, kidobált belőle mindent, könyveket, körzőt-vonalzót, overallt, söröskonzervet, és közben Abura gondolt. Abdul máris láthatóvá vált, összekuporodva ült a sublód előtt, és ártatlanul nézett Alecre.

– Történt valami, ó, Alec?

– Nagyon is, te ördögfajzat, te buta szellem, te kísértő idétlenség, te... – Több jelző nem jutott hirtelen eszébe.

Abdul sértődött, de egyszersmind méltóságteljes képet vágott, és a ruhájáért nyúlt.

– Nem értem. Egész nap azon fáradoztam, hogy kedvedre tegyek, hogy szórakoztassam a barátaidat, távol tartsam az ellenségeidet. De úgy látom, elégedetlen vagy.

– Elégedetlen? *Elégedetlen?* – Alec hangja egy oktávval feljebb kúszott. – Mérges vagyok, dühös vagyok, megpukkadok, szétrobbanok, tombolni tudnék! Hát nem fogod fel, hogy mit csináltál?

Abdul komolyan megrázta a fejét.

– Először is, mire volt jó az a csipkedés?

– Egy kicsit bajba akartam keverni azt a gonosz Barkert.

– Látod, te ökör, hát tévedtél. Ronnie Carter volt, akit bántottál, ő ugyan nem a barátom, de nem is az ellenségem.

– És Ragyás Sam? Ő nem kapott büntetést?

– Ez igaz – vigyorodott el akaratlanul is Alec. – Ragyást nem is tudtad volna eltéveszteni.

– Aztán Alec arcáról lehervadt a mosoly, mert eszébe jutott minden.

– Igen, igen, de Ragyáson kívül más is megkapta a magáét, nem igaz?

Abdul arca kifejezéstelen maradt. Alec nagyon szeretett volna olvasni a gondolataiban.

– És jól megadtad Faarcú Harrisnek is, mi? – folytatta Alec.

Az emlék hatására Abdul szája a füléig húzódott.

– Aha, a gúnyolódó Harris. Ajaj! Ha így beszéltem volna a Nagy Dzsinnel, kétezer évre egy sziklához láncol.

– Na és mi történt? Faarcú ma engem láncolt egy sziklához kétezer órára. – Alec Abdul csodálkozó képébe bámult. – Te biztonságban voltál a dobozodban, engem meg bezártak az iskolába.

– De Alec...

– Azt hitte, én bosszantom, érted már?

Abdul először csak elhúzta a száját, majd szélesen elvigyorodott, végül hangos hahotában tört ki.

Alec dühöngött egy darabig, aztán azon kapta magát, hogy ő is mosolyog.

– Ide hallgass! Van még valami a rovásodon – szólalt meg hirtelen.

Abdul abbahagyta a nevetést.

– Engem is bolonddá tettél.

– Én?

– Igen, te. Megjátszottad, hogy nem emlékszel egyetlen varázslatra sem. Nem hiszek neked. Ez a mai egész felfordulás. Mégiscsak kell emlékezned egypár varázslatra.

Néhány pillanatig úgy látszott, Abdul visszautasítja a vádat, de aztán elmosolyodott.

– Így van, ó, Alec. A tegnapi izgalmak után eszembe jutott néhány kisebb varázslat.

– Remek. Mostantól fogva te gondoskodsz a vacsorádról. A születésnap pénzből már csak 5,60 maradt. Szóval lesz dolgod elég, és... – Alec hirtelen elhallgatott. Visszaemlékezett arra az időre, amikor azt kérte Abutól, hogy csináljon neki pénzt, és a dzsinn egy zacskó régi arab érmét adott neki. Ő pedig megpróbált ügyeskedni, és rá akarta sózni őket Archie

Blaggettre, de kiderült a valóság, és Archie majdnem lenyakazta.

Nem, a pénz csak gondot jelent. Egyszerűbb, ha rögtön az ételt teremti elő.

– Rajta, Abdul, készíts valami ennivalót. Ennyit tudnod kell, ez az első dolog, amit minden dzsinn megtanul még az általános iskolában.

Abdul arcán kétkedés tükröződött. Vagy csak ravaszkodott?

– Gyerünk – sürgette Alec türelmetlenül. – Legyen kebab.

– Kebab?

– Jaj, ne mondd nekem, hogy nem érted!

Abdul összeráncolta a homlokát. Valóban tanácstalannak látszott.

Alec belekotort a táskájába, egy darab papírt és ceruzát Vett elő.

– Ide nézz, Abdul. Ne legyél már olyan álomkóros. Hús, szarv, birka. Itt van.

Gyorsan lerajzolt egy mezőn szökellő bárányt.

– Aha – bólintott Abdul. Felemelte a karját, csettintett az ujjával, és Alec majdnem szívbajt kapott: vad farkcsóválással egy kiskutya jelent meg az ajtónál, félig terrier, félig dakszli, hosszú, földszintes és szőrös. Egy ugrással Alec ölében termett, megnyalta az orrát, aztán leugrott, és máris a széket szaglászta, majd felemelte a hátsó lábát...

– Abdul – kiáltott fel Alec –, ki vele! Tüntesd el! Csinálj vele valamit!

Abdul újra csettintett az ujjával. A varázslat azonban kicsit lassúnak bizonyult, a szék mögötti szőnyegen néhány árulkodó csepp mutatta a kutya látogatását. Pedig milyen pompás kiskutyus volt, gondolta Alec, kár, hogy mennie kellett. Persze tanácsi lakásban úgysem lehet állatokat tartani, és anya sem engedné meg soha.

– Abdul, próbáld meg újra. De ne kutyát, bárányt.

– Beee! – Alec orra előtt, az ágy és a fal közé préselődve, egy vad tekintetű, görbe szarvú kos jelent meg, vastag, bűdös, gyapjas testmelegítőben. – Beee!

– Abdul, vidd ki innen! Anya pillanatokon belül idejön. A kos eltűnt. Abdul szemében egy kis fény csillant. Alec rögtön észrevette.

– Jól van, öregem. Vége a játéknak. Most mutasd meg, mit tudsz. Rendesen akarok enni. Egy kis *engedelmességet* kérek.

Abdul komoly képet vágott.

– Mit kívánsz, húsos szendvicset, kicsit vagy nagyot, helyben fogyasztva vagy utcán át?

Alec megrázta a fejét.

– Szó sincs róla, semmi ilyen mindennapit. Először is fehér abroszt kérek, ezüsttányérokat, kristálypoharakat, aztán jöhet a menü: előételként Nezim Tofa, tojás bormártásban, aztán Tojla Csorbasi, az édeni leves, majd főételként Uszkumra Pilakszi, sült makréla. és Kiraszili Szulun, cseresznyével töltött fácán. Ja és végül, a desszert: Szütlacs Sarapli, borral leöntött rizspuding.

Abdul némán bámult rá, aztán tisztelettudóan megszólalt:

– Jól választottál, ó, uram. De egy kis időbe telik.

– Rendben van, Abdul, nem kell elsietni. De azért fogj hozzá minél előbb.

Alec végighevert az ágyon. A pompás illatok kezdtek betölteni a kis szobát. Azért kár azért a kiskutyáért, gondolta.

Olyan aranyos volt, jó lett volna megtartani.

Ébredj, fiam.

Ó, édesapám!

Te varázsoltál, fiam.

Miből gondolod, papa? Bocsánat, ó, édesapám.

Nem ébredtél föl mindjárt. Ez biztos jele annak, hogy egy dzsinn megerőltette magát. Mit csináltál?

Lakomát Alecnek. Sok mindent rendelt...

Tudom, hogy mit rendelt, fiam. Én magam tanítottam meg neki a bagdadi konyha ínycségeit. És még miket varázsolnál?

Összeavartam az ellenségeit.

Aha... Ragyás Sam és a gúnyolódo Harris. Nagyon megbüntetted őket?

Hát, igen is meg nem is, ó, édesapám.

Ezt hogy értsem?

Nem olyan könnyű elmagyarázni.

Azért próbáld meg, fiam.

A végén Alec kapta a büntetést.

Na, fiam, most legalább megtanultad az első dzsinnleckét. Ha teljesíted az ember kívánságát, gyakran bajt okozol.

De ezek csak kis varázslások voltak, ó, édesapám.

Vajon nincs megírva, fiam, hogy könnyebb a szultánnak palotát építeni, mint megfelelő kis házakat a szolgálóinak?

Ha te mondod, papa, vagyis, ó, édesapám. De szeretnék kérdezni valamit, édesapám.

Kérdezz, fiam.

Ha nekünk ilyen varázserőnk van, az embereknek pedig nincs, miért nekünk kell őket szolgálnunk?

A szolgálga gyakran okosabb a gazdájánál, ó, fiam.

Ma azt hallottam, hogy az ókori időkben a rabszolgák fellázadtak, és megbüntették a gazdáikat.

Így igaz, fiam, mivel az emberek önszántukból nem lesznek rabszolgák.

Akkor mi miért vagyunk az ő szolgálóik?

Ha jól viseled magad, és rendesen tanulsz, és ha majd leteszed az engedelmesség nagy esküjét, mindent meg fogsz érteni.

De, édesapám...

Ma-szaláma, fiam. Keveset szólj, de fülelj a szóra, szemed legyen nyitva.

21. EGY EGÉSZEN KICSI KUTYA

Alec úgy döntött, hogy ma remekelni fog. Vagy sikerül, vagy nem. Ez az elhatározás reggel született meg benne, alighogy kinyitotta a szemét. Legelőször Abdul pillantotta meg, az ablaknál ült. (Az utóbbi időben Alec még véletlenül sem használhatta ezt a széket.) A Gingeréktől kapott overall volt rajta, de a nyakába még egy kék pöttyös sálát is kötött. Nagyon jól áll neki, állapította meg magában Alec. És Abdul megint énekelt...

Ma egy szépséges lánnyal találkozok...

Na, már csak ez hiányzott! Alec kiugrott az ágyból, és tapsolt.

– Jól van, Abdul. Ma újítunk. Szeretnék egy nyugodt napot tölteni az iskolában, tehát te itthon maradsz.

A dzsinn arcáról lehervadt a mosoly.

– De...

– Semmi de. Tudsz csinálni magadnak ennivalót, de ha anya feljön, tűnj el.

– És mit csináljak itt, ó, Alec?

– Hogy mit, pajtás? Például tanulhatsz, rád fér. Átnézheted a szekrényben levő könyveket, folyóiratokat, képregényeket. Nem árt egy kis kikapcsolódás. – Alec magában somolygott. – Ha hazajövök, közös lakomát rendezünk, és kikérdezem, amit tanultál.

Abdul tiltakozni akart, de Alec belefojtotta a szót.

– Keveset szólj, de fülelj a szóra, szemed legyen nyitva. Ezzel leszaladt a konyhába, ahol már kész reggeli várta.

Se anya, se Kim nem vettek tudomást róla. Teljesen belemerültek a beszélgetésbe – a téma természetesen megint az esküvő volt.

Alec nem zavarta meg őket, gyorsan elhagyta a házat.

Annyira belefeledkezett a tervezgetésbe, hogy még a nagy bűzt sem érezte a csatorna hídján. Ez bizony nagy dolog volt, mert ahogy napról napra melegeedett az idő, úgy fokozódott a bűz is. Alecet azonban lekötötték a gondolatai – Abdul kezd lassan emlékezni a varázslatokra, így szabadabban mozoghatnak. Mindamellet a legfontosabb Abdul szakszerű beprogramozása, hogy ne okozzon váratlan meglepetéseket. Még egy olyan nap, mint a tegnapi, és ő máris mehet a diliházba. Egnapi szobafogság bizonyára helyrebillenti majd Abdul.

Észre se vette, és máris a főutcán járt. Ekkor pillantotta meg a kiskutyát. Épp egy lámpaoszlopot vizslatott. Alec valahogy ismerősnek találta, de elment mellette, és nem törődött vele többet, öt perc múlva azonban, amikor átment az úttesten, észrevette, hogy a kiskutya néhány méternyi távolból követi.

Alec megállt. A kiskutya egyenesen odajött hozzá, hosszú bárányszőrét vadul csóválta, és szuszogva felkapaszkodott Alec lábára. Nem vitás, ugyanaz a kutya volt: félig terrier, félig dakszli, hosszú, földszintes és fürgé, rövid lábai szőrösek.

– Nem mész innen?! – szólt rá ijedten Alec. – Menj haza! Nem, az nem jó, haza ne. Menj valahová! – adta ki a parancsot, és az utca másik vége felé mutatott. A kutya csak csóválta a farkát, és nem tárgított. – Menj innen! – szólt rá Alec erősebben. A kiskutya a hátsó két lábára állt, és úgy pitizett, mintha csak azt kérné, sétáljunk, és továbbra is utána baktatott. Alecnek hirtelen támadt egy ötlete. Megállt a kutya mellett.

– Leülni – vezényelte. Az állat leült. Jó.

– Felállni!

A kutya felállt. Remek!

Alec futásnak eredt. Néhány másodperc múlva fájdalmas nyüszítést, vonítást hallott a háta

mögül. Alec, mintha meg se hallotta volna, vágatott tovább. A hang erősödött. Ekkor egy idős hölgy megállította.

– A tiéd az a kutya, fiacskám?

– Á, nem.

– Pedig az előbb még ott játszottál vele. Nem hagyhatod csak úgy ott. Így vesznek el a kutyák, mert a gazdájuk nem figyel rájuk.

Mialatt ott álltak, az a kis átok odasompolygott, farka akár egy motolla, és felugrott Alecre.

– Hát itt vagy, szegény kicsi kutyus. – A hölgy lehajolt, a kutya a hátára fordult, lábai az égnek meredtek, és várta, hogy megcirógassák. – Milyen aranyos kis jószág. Nem is értem, miért akar valaki megszabadulni egy ilyen édes kis...

Alec menekült, a kiskutya a sarkában. Az üres telken már nem találta ott se Gingert, se Eulaliát. Akkor már késő lehet. Megfordult, és irány az Iskola utca. A kiskutya csaholva, ugrándozva loholt mellette. Az iskola kapujánál az ügyeletes tanár megállította őket.

– Ejnye, Bowden! Kutyát nem viszünk be az iskolába. Ezt már illene tudnod.

Alec kétségbeesve fordult makacs kísérijéhez.

– Menj, és hagyjál nekem békét. Menj sétálni, úszni vagy mit tudom én!

Hál' istennek, a kutya eltűnt. Alecnek sikerült elkapnia a sorakozót, és gyorsan elmondta Eulaliának, hogy Abdul ma „pihenőnapot” tart. A lány értetlenül nézett, de nem szólt semmit, és a megszokott módon elkezdődött a tanítás. Irodalomóra volt az első, és Miss Welch kötelező versekkel nyaggatta őket. Alec rövid idő alatt elunta az egészet, és az idő álmosan döcögött tova az óra végéig.

Szünet után, a földrajzóra közepe táján Alec érezte, hogy valami történik körülötte. A társai összesúgtak és mutogattak. Alec kinézett a vészkijáráshoz vezető üvegajtón. Odakint, szájalmasan összetapadt, csöpögő szőrbundában ott csücsült – a kiskutya.

A tanár odaszólt az ajtó mellett ülő diáknak:

– Légy szíves, kergesd el azt a kutyát, jó? Különben senki sem fog figyelni.

Még jóformán ki sem nyílt az ajtó, a kiskutya könnyedén kicselezte az ellenséget, berontott a terembe, piszkos vízcseppeket rázva le magáról, mintha csak készakarva tenné. Iszonyatos bűz áradt szét a teremben. A tanár elsápadt.

– Ez bizonyára a csatornából jött – mondta valaki.

– Nem érdekel, hogy hol volt, csak az, hogy hová megy. Taylor, te elég erős vagy, vidd ki innen.

Ragyás Sam felállt, és belerúgott a kutyába. Az állat gyorsan továbbfutott a padsorok között, ügyesen kikerülte a kinyúló karokat. A következő padsor előtt egy pillanatra megállt, körülnézett, a tanári asztalnál felemelte az egyik lábát, majd, akár egy postagalamb, egyenesen Alec felé vette az irányt: szeretettel megnyalogatta, és egyszersmind be is hintette „bűdös vízzel”.

– Tehát a tiéd, Bowden? Nagyon jól tudod, hogy állatokat nem hozunk az iskolába.

Semmi értelme védekezni. Alec kiment az osztályból, a kiskutya engedelmesen követte. Kint a folyosón Alec lehajolt hozzá. Hirtelen valami gyanú ébredt benne.

– Haza Abdulhoz!

A kutya egyszerűen eltűnt. Alec visszament a terembe

Aznap nem látta többé a kiskutyát, és kezdett reménykedni, hogy a tanítás végét már baj nélkül megéri. Ebédszünetben kiválasztott egy nyugodt sarkot az udvarban, nem akart szem előtt lenni, és megette az előző esti lakomából megmentett maradékokat.

Először ez jó ötletnek bizonyult, de délután már kezdett kételkedni benne. Az ebéd és az előző esti lakoma együttes hatása megtette a magáét.

Tíz perccel az óra vége előtt Alec karja a magasba lendült.

Mr. Foster csúfondárosan nézett rá.

– Tudom, Alec, hogy együgyűnek tartasz, de azzal még én is tisztában vagyok, hogy a

természet sürgetése ebben az időben felettébb gyanús.

Alec bensejét görcsös fájdalom gyötörte, és levegő után kapkodott.

– Becsületszavamra, uram, tényleg ki kell mennem. Mr. Foster most együttérzően tekintett rá.

– Azt hiszem, nagy baj lenne, ha nem engednék ki. Na, menj, de utána jelentkezz nálam.

Alec keresztülvágott az udvaron, be a mosdóba, és öt perc múlva újra jól érezte magát. Éppen indult volna vissza, amikor valami megállította. Odakint a folyosón lépéseket és suttogó hangokat hallott. Aztán egy öngyújtó kattant, és cigarettafüst szállt az orrába. Jobb lesz nyugton maradni. Ha a negyedikesek titkos füstöléséről van szó, akkor az ő megjelenése olyan lenne, mint derült égből a villámcsapás.

De nem a nagyfiúk voltak, hanem mások. Amikor felismerte a hangokat, szinte megdermedt. Ma már harmadik alkalommal kezdte bánni, hogy Abdult házi őrizetben tartotta. Moccani sem mert.

22. EGY KIS SZÖRNYETEG

- Jössz vasárnap? – Ez Gary Barker.
- Hová? – Ez meg Sam Taylor.
- Néhányan elmegyünk a Bogács útra, egy kicsit rendet csinálni.
- Marhaság! És a törvény?
- Jaj, ne legyél ostoba! Az egyik haverom bátyja festő, csinál nekünk néhány táblát.

Felvonulást rendezünk.

- Felvonulást? – Sam hangjában undor érződött.
- Jaj, Sam, hát fűrészpör van a fejedben? Ilyesmiket akarunk, mint: „A tiszta Bugletownért!” meg „Ki a Fekete Szellemekekkel!” Érted már?

– Elment az eszed, Gary. Nem megyek semmiféle felvonulásra. A családod bolondja az ilyesmiknek...

– Ide hallgass, Sam, ha elmegyünk a Bogács útra, Wallace bandájának is oda kell jönnie, nem igaz? Wallace senkit sem enged oda az ő engedélye nélkül, így van?

- Na és?
- Elkapjuk őket.
- A törvény meg elkap minket.

– Ugyan, mi csak demonstrálunk. A piszok ellen. A törvény és rend keretein belül. Rendőri kísérelés is lesz. Még tetszeni is fog nekik. Láttad a helyi újságot? Kaptak egy csomó levelet ennek a Fekete Szellemekeknek a bolondságairól. Az apám is írt egyet. Na, gyere. Most majd elintézzük Wallace-t, de végleg.

- És elegenden leszünk?
- Majd elhíreszteljük, hogy jó buli lesz, úgyhogy leszünk elegenden, ne aggódj. Persze, ha gyáva nyúl vagy, Sam...
- Elhallgass, Gary!
- Akkor rendben, gyerünk.

A lépések elhaltak. Alec kábán mosta meg a kezét, és kiosont a mosdóból. Az udvar üres volt. Keresztülrohant rajta, bement az épületbe, és jelentkezett Mr. Fosternél. A tanár mosolygott, és remélte, hogy másnapra jobban érzi majd magát.

Alec futásnak eredt. Legelőször is a Bogács útra rohant, Gingerék házához. Bedörömbölt az ajtón, de senki sem jelentkezett. Mrs. Wallace bizonyára még dolgozik, Eu és Ginger pedig elmentek valahová. Na mindegy, majd később visszajön, talán sikerül beszélnie velük. Feltétlenül figyelmeztetnie kell a Wallace családot, ők pedig majd értesítik a többieket.

Miközben lassan hazafelé ballagott, azon törte a fejét, mit is kellene még tenni. Szólni kellene a rendőrségnek, hogy ennek a kis táblás felvonulásnak egészen más a célja, mint hiszik – csupán ürügy, hogy utcai verekedést kezdeményezhessenek. Talán megakadályoznák. Igen ám, de semmi kedve sincs a rendőrségre menni. Tulajdonképpen mit is mondhatna? „Amikor a mosdóban ültem, az iskolában, a következő beszélgetést hallottam...” Á, ez nem jó.

Esetleg apával beszélhetne a dologról. Apa viszont ezen a héten délutános, és már elment otthonról. Holnap pedig nagy nap lesz, és senki sem örülne, ha Kim eljegyzésén felkavarná a kedélyeket. Ezt meg kell gondolni. Wallace-ékat azonban értesíteni kell. Ez a legkevesebb, amit tehet.

Hóhó! Hátha Abdul kitalál valamit, hogyan lehetne elintézni Barker és Tsa-t. De vajon igazán jó ez az ötlet? Nézzük csak: Abdul tréfái mindig fordítva sülnek el, mint ahogy kellene. Akárcsak az édesapjánál. A különbség csak az, hogy a jó öreg Abu esetében ez véletlen volt, de ennél a dilis fiánál szándékos.

Mégis csinálni kell valamit.

Amikor hazaért, anya és Kim szokás szerint nagy munkában voltak, ellenőrizték a másnapra készített finomságokat. Az összes asztal és sublód tetején fóliával letakart tálcák és tányérok sorakoztak, anya és Kim az ablaknál álltak, számolgattak, és mint mindig, vitatkoztak.

Szokás szerint egyikük sem figyelt Alecre.

A vita közepette anyának hirtelen eszébe jutott valami.

– Kim, drágám, megfeledkeztünk az italokról.

– Egyáltalán nem szeretném, ha sokat vennénk, anya – mondta Kim kedvetlenül. – Egy vagyona kerül.

– Apa és én fizetjük.

– Nem ezért mondtam, anya. Egyszerűen nem szeretném. Nem akarok személyeskedni, de vannak, akik, ha egy kicsit többet isznak, mindent tönkretesznek.

– Ugyan, kislányom, ez csak egyszer fordult elő.

– Az egyszer is sok lehet. Hallgass meg, anya, de komolyan. Archie-val sikerült rábeszelnünk a papáját, hogy eljöjjön. Először nem akart.

– Igazán sajnálom őt, Kim. Bizonyára nagyon szenved emiatt.

– Kérlek, ne gúnyolódj. Nagyon is tudja, mit gondol róla a családuknak. Hiszen veszekedett apával, vagy apa veszekedett vele.

– Mr. Blaggett volt a hibás, Kim.

– Meglehet. És nagyapával is volt vitája. Én viszont nem akarom, hogy az eljegyzésem bárki is bántsa, és kész. A vendégem lesz.

– De apa soha ..

– Jaj, anya, te is tudod, hogy nem apáról beszélek.

– Vagy úgy, szóval nagyapa. Hát ez nem valami kedves tőled.

– Lehet, de nem akarom hallani az úgynevezett vicces verseit és monológjait. Főképp nem, ha kicsit többet ivott...

– Figyelj ide, kicsikém, ha ez megnyugtat, én gondoskodom arról, hogy nagyapa csak egy üveg barna sört kapjon, semmi többet. Így jó lesz?

– Igen, köszönöm.

Anya hirtelen hátrafordult.

– Hát te mit hallgatózol ott, Alec? Későn jöttél. A teádat felvittem a szobádba. Menj fel, és csináld meg a leckédet.

– Jaj, anya! Ma este még el kell mennem.

– Igen, és hová? És milyen hang ez, kislányom?

– Jaj, anya, holnap is megcsinálhatom a leckédet.

– Nem, Alec, holnap vendégek lesznek.

– De nem egész nap, anya.

– Ez igaz. – Anya habozott. – De szükségünk lesz a szobádra, oda kell beraknunk mindent, amíg idelent rendet csinálunk.

– A csudába is, anya! Először kidobnak a saját szobámból, és bedugnak a padlásszobába, aztán onnan is kidobnak.

Anya rámosolygott, és megsimogatta a fejét.

– Na jól van, kicsikém. Nem tart sokáig. Szeptemberben visszakapod a szobádat, akkor nagyapa Kim szobájába költözik.

Alec megvonta a vállát. Kiment a konyhából, és felballagott a lépcsőn. Még hogy ne menjen el! De mennyire hogy elmegy! Ma este el kell mennie, bármi áron is. A kérdés csak az, hogyan.

Belépett a padlásszobába, már éppen dobta volna a táskáját az ágyra, de a meglepetéstől félbemaradt a mozdulat.

Kényelmesen elnyúlva, lábát az ágy támláján pihentetve, ott feküdt Abdul, és Alec egyik

régi képregényét olvasta. De miféle Abdul volt ez? A piros overallnak se híre, se hamva. Fényes, lilásszürke öltöny volt rajta, hatalmas válltömésekkel, nadrágján széles hajtókával, a lábán kígyóbőr cipő. Ujjait nagy köves gyűrűk díszítették. És az újság fölött, hatalmas fekete szemüveg mögül figyelte Alecet.

– Hallod-e, öregem, ez elég gyenge valami – üdvözölte a belépőt.

Alec lepisszegte.

– Mi történt, testvér?

Alec visszafojtotta a nevetnékjét.

– Hát ide figyelj, te ósdi hólyag, bajban vagyunk.

– Beszélj. – Abdul levette a fekete szemüveget. Alec gyorsan elmesélt mindent. Abdul most komoly volt, rögtön fel is ült az ágyon.

– A legnagyobb baj, hogy nem tudok kijutni. Abdul elmosolyodott.

– Nyugalom, pajtás. Várj, amíg besötétedik.

23. ABDUL TÁVOZIK

Alec csak bámult. Abdul lehajolt, kirántotta az ágy melletti szék alól a kis szőnyeget, és felemelte. Először elégedetten bólintott, aztán megrázta a fejét, és letette.

– Spárgát, testvér – adta ki az utasítást, és csettintett hozzá az ujjával.

Alec a sublódhoz ugrott, és az egyik fiókból előhalászott egy darab spárgát. Abdul gyorsan összefogta a szőnyeg két sarkát, háromszöget formálva, és a spárgára kötött hurkot ráhúzta az összefogott sarkokra.

– Egy Concorde – mondta röviden. Aztán az ágyra mutatott, és kedélyesen így szólt: – Parkolj le egy kicsit.

Alec álmélkodva magyarázatra várt. Az új, fölényes Abdul azonban hallgatott. Visszatette orrára a sötét szemüveget, és tovább olvasta a képregényt. Alec megvonta a vállát, az ágy üres sarkába húzódott, és nekilátott a leckének. Eleve nem volt sok hely, és Abdul nagyon sokat elfoglalt. Néha elgondolkodott azon, vajon igazán megéri-e, hogy az embernek külön bejáratú dzsinnje legyen. Az igaz, hogy Abu, a régi vágású dzsinn időnként kétbalkezes volt, viszont jórészt láthatatlan maradt, és azt tette, amit mondtak neki.

De ez az új módi! Abdul saját tetszése szerint tűnik el, vagy válik láthatóvá, és általában a saját feje után megy. Meglehet, hogy az elején sokkal megfontoltabbnak kellett volna lennem, gondolta Alec. Talán helytelen volt megengedni, ami azon a bizonyos napon a foci pályán történt.

Abdul azonban mégiscsak egy dzsinn – még ha új típusú is. Alec sehogy se tudta kiokoskodni ezt az egészet, úgyhogy inkább folytatta a leckéjét. Az valamivel könnyebb feladatnak látszott.

Abdul felnézett az újságból. Odakint sötétedni kezdett. Csettintett az ujjával.

– Indulhat a repülő – dünnyögte.

Repülő. Alec tátott szájjal bámulta, amint a szőnyeg a háromszög formájú végével lassan felemelkedik a földről, és ott lebeg egy méter magasságban.

– Szabaddá tenni a kifutópályát – kántálta Abdul. Aztán Alec értetlen képét látva, megcsóválta a fejét, és hozzátette: – Az ablakot, Alec.

Alec felmászott az ágyra, és kinyitotta az ablakot. Nem látta ugyan sok értelmét, mivel a négyszögletes kis nyílás nem volt nagyobb húsz centiméternél.

– Beszállás. Gyerünk, Alec, a fedélzetre.

Alec felmászott a szőnyeg végébe. Abdul már elhelyezkedett a háromszögnél. És hinnétek-e, hogy Abdul a fekete szemüvegét egy pilótaszemüveggel cserélte fel?

– Emelkedhetünk? – kérdezte a dzsinn.

– Igen... emelkedhetünk – hebegte Alec.

A szőnyeg megremegett. Alec erősen markolta Abdul kabátját, hogy tartsa magát, miközben a jármű az ablak felé indult. Alec idegesen rászólt:

– Hé Abdul, arra nincs kijárat!

– Kijárat? Visszahúz, kienged, felhúz, fent tart, leenged, felteker, letesz, kikapcsol – darálta Abdul, miközben a szőnyeg hirtelen kilőtte magát a szűk nyíláson, és máris odakint voltak a szürkületben.

Alighogy elhagyták a házat, a gép szörnyű erővel dobálni kezdett. „Ó, egek! – gondolta Alec. – Egy repülő szőnyegen kell utaznom egy dzsinnel, aki még nem tette le a vizsgáit!” A hátsó udvar felé lódultak, és Alec kínjában a fogait csikorgatta. Úgy tűnt, pillanatokon belül a személtárában landolnak, de Abdul, szinte függőlegesen hirtelen felvitte a szőnyeget.

Aztán hátranézett, Alec sápadt arcába.

– Csak kikerüljük a hengereket – mosolygott. A szőnyeget gyorsan még egy kicsit magasabbra vitte, és elsüvítették a veteményesek fölött. A Tank fölé értek. A magas

drótkerítéssel körülvevett romos épület még feketébbnek látszott a sűrűsödő homályban.

– Az mi ott? Egy régi vár? – érdeklődött Abdul.

– Nem – felelte Alec, majd gyorsan elmesélte, hogy ott bújt el Abu, a papája, amikor Blaggett városatya és a rendőrség el akarták fogni mint illegális bevándorlót.

– Ti, emberek bosszút forraltok a dzsinnek ellen – vélekedett Abdul.

– Csak ha láthatóak – válaszolt Alec.

– Szeresd a varázslást, szeresd az embert – kornyikálta Abdul, és éles kanyart vett. Most a csatorna mentén repültek. Az eliszaposodott, szeméttel telített víz bűze még ebben a magasságban is megcsapta az orrukat.

– Fúj! – horkantott Abdul. – Szerintem legjobb lenne újra beledobni a jó öreg Blaggettet. Akkor talán kitisztíttatná.

– Nem tudnád elég közel csalogatni – nevetett Alec.

A szőnyeg megint lendült egyet, és a főutca fölött, elég alacsonyan zúgott tova. Az utcán kevés ember járt, de a Három Muzsikusból hangos énekszó és kiabálás hallatszott. A szomszéd sarkon három rendőr állt. Egyikükben Alec felismerte Hadley őrmestert. Abdul is megismerte. Mielőtt Alec föleszmélhetett volna, Abdul zuhanórepülést hajtott végre a három férfi fejmagasságában. A rend őreinek fogalmuk sem volt, mi ütközött nekik, amikor sisakjaik szertegurultak a járdán.

– Abdul, te örült... – kiabálta Alec, de már magasan a söröző teteje fölött voltak, és az Iskola utca felé száguldottak. Közeledtek már a Bogács úthoz, ezért Abdul egyensúlyba hozta a szőnyeget, hogy hosszú kifutással, kecsesen ereszkedhessen alá. Házmagasságban fokozatosan lassítva haladtak végig a Bogács úton. A 85. számú házban a földszinten is és az emeleten is világos volt. A szőnyeg hirtelen megállt, és Alec olyan erővel vágódott neki a pilóta hátának, hogy a fogai összekoccantak. Tollpiheként lebegtek Wallace-ék hálószobájának ablaka előtt. Abdul vigyorogva mutatott be az ablakon.

A szoba ugyan kicsi volt, de két ágy elfért benne. Az egyikben egy kislány aludt, a másikon Eulalia ült, és egy tükör előtt a haját fésülte. Alec hirtelen zavarba jött, amiért így leselkednek. Ekkor legnagyobb rémületére Abdul a semmiből elővarázsolt egy csillogó gyöngyházzal díszített bendzsót, megpengette a húrokat, és dalra fakadt:

*Ó, kedves, kedves Eulalia!
Te nékem szebb vagy, mint a dália!
Eulalia!
Nem vagyok ám tuskó legény,
Csak egy neveletlen, szegény
Dzsinn!
És te nékem olyan édes,
Mint a dzsem!*

– Te bohóc! – ordította Alec, és elkapta a hangszert, hogy véget vessen a lármának, amely betöltötte az egész utcát.

Abdul nem veszítette el a nyugalmát.

– Utas nem sértegetheti a pilótát. Lefelé!

– Micsoda? Te megörültél! Kitérök a nyakam. Abdul nagy erővel földre tette a szőnyeget, épp Wallace-ék lépcsője alatt. Alec lelépett. A szőnyeg könnyedén újra a magasba emelkedett. Alec figyelte: egy-két másodpercig még lebegett, aztán Abdullal, bendzsóval mindenestül eltűnt.

Hirtelen egy sötét árnyék ütközött Alecnek. Mielőtt félreugorhatott volna, a szőnyeg a fejére borult. Dühösen igyekezett kiszabadulni belőle, amikor a háta mögött hangokat hallott:

– Te mit csinálsz itt, fiacskám?

Alec rémulten pislogott fölfelé. Két sisak nélküli rendőr nézett le rá.

24. ELSŐ LÉPÉS A SIKER FELÉ

- Én... én ..., csak... a barátomhoz jöttem – hebegte Alec.
 - Hát persze – felelte az egyik rendőr –, és a szőnyeget is magaddal hoztad otthonról, mi?
 - Ez az enyém... a hálósobámból való.
 - Valóban? És a szüleid tudják, hogy elhurcolod a berendezést a barátodhoz, mi?
- Alec erre nem tudott mit válaszolni. Ha a szülei megtudják, hogyan magyarázza meg?
- Jobb lesz, ha velünk jössz. – Egy hatalmas kéz megragadta Alec karját.
 - Egy pillanat. Szabad kérdezni, hová viszik ezt a fiút?

Ginger papája állt előttük, hatalmasan, szinte elzárva az utat. Még a vasutas egyenruha volt rajta, narancssárga esőköpenye összehajtogatva kandikált ki a zsebéből. A rendőr egy percig szótlanul nézte Mr. Wallace-t. Ő állta a tekintetét, és várt.

– Ha mindenáron tudni akarja, elvisszük, hogy megtudjuk, honnan szerezte ezt a szőnyeget.

- A fiú mit mondott? – kérdezte Mr. Wallace tagoltan.
- Azt állítja, hogy a barátjához jött.
- Ez igaz. Ő a gyerekeim barátja. Bowdennek hívják. Az édesapja a vasútnál dolgozik, bizonyára ismerik a családot.

A rend őrei kényelmetlenül feszengtek. Ehhez az is hozzájárult, hogy beszéd közben fel kellett nézniük Mr. Wallace-re. Alec karján megszűnt a szorítás.

- Ezt ő is megmondhatta volna. Nagyon zavartan viselkedett.
- Bizonyára úgy kérdezték. Jól ráijesztettek. Gyere, Alec, menjünk be. – Mr. Wallace megkerülte a Törvényt, és felment a lépcsőn. – Jó éjszakát! – fordult még vissza.

– Jó éjszakát! – A rendőrök elmentek. Alec óvatosan letette a szőnyeget a lépcső mellé a földre, és Mr. Wallace után ment.

A folyosó végén, a konyhából finom süteményillat áradt, és vidám énekszó hallatszott. Mr. Wallace a kis utcai szoba felé intett. Alec belépett. Egy perc múlva Ginger is bejött.

– Szia, Keszeg. Te meg miket csinálsz, pajtás? Hallom, hogy papa helyeztetett szabadlára.

Alec bólintott. El is akarta mindjárt magyarázni, hogyan került ebbe az ostoba helyzetbe, de ekkor Mrs. Wallace lépett a szobába.

- Szervusz, Alec! Velünk vacsorázol?

Alec zavartan rázta meg a fejét.

- Legalább egy csésze teát vagy kólát? Ginger, menj, és hozz gyorsan egy kólát Alecnek.

Mrs. Wallace is kiment, és Alec hallotta, hogy a férjével beszélget a konyhában. Ginger visszajött a kólával, és levágta magát a kanapéra.

- Olyan fura vagy. Mi a baj?

Alec mindent elmondott. Amikor Ginger meghallotta Bary Barker vasárnapi sétáját, öklével a tenyerébe vágott.

- Szóval idejönnek a Bogáncs útra. Hát majd mi adunk nekik tüntetést!

Elhallgatott, és gyorsan lekapta a lábát a kanapéról, amikor bejöttek a szülei.

– Ki jön ide a Bogáncs útra, Byron? – kérdezte gyanakodva Mrs. Wallace. Ginger zavarban volt, de Alec nem tudta, vajon igazi nevének hallatán-e, vagy mert édesanyja esetleg meghallhatta az előbbi megjegyzését.

- Senki, mama, csak néhány gyerek. – Mrs. Wallace azonban nem érte be ennyivel.

- Milyen gyerekek? – Aztán Alechez fordult. – Mi történik itt?

Alec nagyon szeretne volna, ha megnyílik alatta a föld, de Ginger megmentette a helyzetet.

- Gary Barker és néhány haverja, egy felvonulást akarnak...

Ginger ennyiben akarta hagyni az egészet, de édesapja Alechez fordult.

– Te talán hajlandó vagy beszélni. Hiszen ezért jöttél ide, nem? – Alec megvonta a vállát. Elvégre Mr. Wallace mentette meg. Elmondta hát Ginger szüleinek, mit hallott az iskola mosdójában.

Ginger legyintett.

– Nem kell aggódni, papa. Mi majd elintézzük.

– Hát persze, és ezt is elintézték? – Mr. Wallace előhúzott a zsebéből egy összehajtott Városi Híreket. Szétnyitotta, és a címoldalról a következőket olvasta: – „A korona-dombi lakosok egyáltalán nem hiszik, hogy a Fekete Szellemnek elkeresztelt jelenség csupán tréfa lenne. Mivel egyre gyakrabban bukkan fel ez a titokzatos fekete alak, többen panaszt emeltek, miszerint a rendőrség nem foglalkozik az ügyel. Felmerült annak a gondolata, hogy a lakótelepiekből önkéntes csoportot alakítsanak... Mr. Raymond Barker...”

– Hiszen ő Gary Barker papája – tört ki Alec. – Semmivel sem jobb a többiekénél.

– Ez igaz – helyeselt Mrs. Wallace. – Neked is bajt csinált a brigádban, Joe – mondta a férjének.

– Mindenesetre, ha a fia megpróbál bajt csinálni a Bogács úton, megkapja a magáét. – Ginger baljával belevágott a levegőbe, majd a jobb öklével is hatalmasat ütött egy láthatatlan ellenfél felé.

Mr. Wallace megfordult, és fiára bámult. Ginger leengedte az öklét, és buta képet vágott.

– Tudod, fiam, a korona-dombiak közül kell valakinek elintéznie Raymond Barkert.

– Miért?

– Mert ha te bármit is teszel, a többiek ellened fordulnak és nem ő ellene. Majd beszélék Alec apjával és még másokkal is holnap.

– Beszélék... – Ginger lebiggyesztette a száját, ahogy az apját idézte.

Mrs. Wallace Alechez fordult.

– Hát akkor, Alec, holnap átmegyünk hozzátok az eljegyzésre. Gondolom, a nővéred már mindent elkészített.

Alec elhúzta a száját.

– Minél előbb túl vagyunk rajta, annál jobb, szédült... – hirtelen elharapta a mondatot, mert Eulalia jött be a szobába.

– Szia, Alec! – köszönt mosolyogva. – Gondoltam hogy itt vagy – tette hozzá, és kacsintott.

– Hát ez meg mit jelent? – kérdezte Mrs. Wallace, hol egyikre, hol a másikra nézve.

– Semmit, mama. Tudnál segíteni a ruhámban?

Mrs. Wallace felhúzta a szemöldökét.

– Már megint? – Felállt, majd Alechez fordult – Kérsz még egy kólát?

– Köszönöm, nem. Már mennem kell.

– Jó lesz vigyázni a Fekete Szellemmel? – állt meg egy pillanatra az ajtóban Eulalia, és Alecre mosolygott.

– Ez nem *tréfa* – intette le az édesanyja, és kitolta az ajtón. Alec elköszönt Mr. Wallace-tól, Ginger kikísérte a bejárati ajtóig.

– Kösz mindent, Keszeg. Gary Barkert hamarosan keresztre feszítjük.

– És Ragyás Sam? Ő veszélyesebb. Ginger megrázta a fejét.

– Ne hidd. Sam erős, de igazából nem rossz. Barker viszont valóságos féreg. Ha ő nem lenne, Sam semmit se csinálna.

– Gondolod? – kételkedett Alec.

Lement a lépcsőn. A szőnyeg, amit a fal mellé tett, eltűnt. Micsoda világ!

Elindult a Bogács úton, és igencsak szedte a lábait. Majdnem tizenegy óra volt már. Lesz nemulass, ha hazaér. Mindenki ott nyüzsög majd, kizárt dolog, hogy észrevétlenül besurranjon.

Az élet újabban nem más, mint pech a köbön. Gary Barker állandóan bajt kever, Barker

édesapja izgatja a kedélyeket, Abu ütődött fia pedig, ahelyett hogy segítene, csak összezagyválja Alec magánéletét. Az utóbbi napokban már nem is jegyezte az eredményt – ugyan minek?

Ebben a pillanatban, valahonnan a háta mögött, a magasból meghallotta a bendzsó hangját és a vidám énekszót:

*Ó, kedves, kedves Eulalia!
Te nékem szebb vagy, mint a dália...*

A szőnyeg hirtelen lehuppant mellé az utcára. – Merre sietsz, idegen? Pattanj fel, hazaszállítlak – mondta Abdul.

Fiam!

Szervusz, papa. Tudnál egy kicsit hangosabban beszélni, olyan zaj van a vonalban.

Mi van veled, fiam? Szünet nélkül próbáltalak hívni.

Mi lenne, papa, akarom mondani, ó, édesapám? Hamarosan megoldom Alec minden gondját.

Mi ez a dicsekvés, fiam?

Holnap, ó, édesapám, ha akcióba lépek, az összes pogány kutya a fübe harap, Barker, Ragyás Sam, a kövér és gögös Blaggett. Te megnevezted, én elintézem őket.

És hogyan?

Először jön a 36. varázslat.

Micsoda? A sör és a bor hatásának erősítése?

Pontosan, ó, édesapám. A következő a 99-es.

Személyek térbeli helyváltoztatása?

Pontosan, édesapám. Végül is szép befejezésnek, ám az 1000.

Nem akarok hinni a fülemnek, fiam.

Pedig így van, ó, papa. Aztán...

Fiam, félek, nagy baj lesz ebből. Azonnal vissza kell jönnöd. A Nagy Dzsinn nagyon dühös lesz.

Hallgass meg, papa, akarom mondani, ó, édesapám. Azt hiszem, én itt fogok maradni. Van itt egy kedves lány, akinek szerenádöt adtam. Akarod hallani a dalomat?

Nem, fiam, nem akarom. És nem maradhatsz. Megtiltom.

Nemrég még azt mondtad, legkevesebb tizennégy év, édesapám.

Az akkor volt, fiam. Egyébként nem udvarolhatsz emberi lányoknak.

Édesapám, nem értem tisztán, amit mondasz.

Dehogynem, fiam, Végezetül, nem alkalmazhatod az 1000-es varázslatot.

Miért nem?

Mert az 1000. varázslat, emberi lények átváltoztatása tilos, a büntetés...

Egyszer mindent el kell kezdeni, ó, papa. Át tudunk változtatni dolgokat, akkor embereket miért nem?

Ne bosszants, ó, fiam. Az 1000. varázslatot a lehető legszigorúbban tiltja az engedelmesség nagy esküje.

Papa, újságot mondok. Én nem tettem le az engedelmesség nagy esküjét.

Fiam, várj...

Papa, ne hívjál, majd én hívlak.

25. EZÚTTAL BLAGGETT TÁVOZIK

Kellemesen indult a szombat, az idő egyre melegedett, és a kora délután szinte a nyarat idézte. A ház megtelt az eljegyzésre érkező vendégekkel – eljöttek a szomszédok, Kim munkatársai, köztük Mrs. Wallace és családja, és persze ott voltak Blaggették: Archie, a leendő vőlegény, aki igencsak kicsípte magát, és a papája, aki fekete gyászöltönyben, gomblyukában szegfűvel igen méltóságos jelenség volt, ezt Alecnek is el kellett ismernie. Eulalia remekül festett egy kétrészes, zöld ruhában. Egyszóval csodás napnak néztek elébe.

Nagyapa – Kim és anya szigorú utasításait követve – legjobb formáját mutatta; az utcai szoba ablakánál ült, egy üveg sört dajkált, és mindenkire vidáman mosolygott, még Mr. Blaggettre is. Ráadásul nem is tiltakozott, amikor apa körbejárt, és a vendégeknek teletöltötte a poharát, az övét azonban kihagyta. A társalgás nehezen indult, de aztán belelendültek, és a ház megtelt csevegéssel és kacagással. Alec, miközben serényen hordta körbe a tálcákat, maga is jócskán vett a finomságokból, senki nem törődött vele; volt ott mindenféle szendvics, apró húsos piték, torták, csokoládés fánk.

Húszpercenként felosont a padlásszobába, amely most kábatokkal, kalapokkal és egyéb holmikkal volt tele. Szerencsére minden alkalommal rendben talált mindent, a sublód tetején a söröskonzervből megnyugtató hortyogás hallatszott. Abdulnak bizonyára ki kell pihennie az előző éjszakai varázslást, a titokzatos utazás fáradalmait. Alec még emlékezett rá, hogy egy nehéz varázslási kísérlet után Abu is mindig teljesen kimerült. Később már nem is törődött Abdullal, nem is ellenőrizte. Végleg ott ragadt a szendvicseknél és a süteményeknél, melyeket sok-sok kólával öblített le.

Az első baljós jel Miss Morris megjelenése volt; régi esőköpenyét viselte, de fején gyümölcsökkel és virágokkal díszített, új lila kalap. ült. A társalgás hirtelen félbeszakadt, amikor az öregasszony megállt a szoba közepén, és így szólt:

– Hát nem szörnyű? Minden fej feléje fordult.

– Szegény Mrs. Taylor... rettenetes.

– Micsoda, Miss Morris? – kérdezte apa, és közben megpróbálta az egyik sarokba irányítani és leültetni. Az öreg hölgy azonban nem hagyta magát.

– A kislát, Sam.

Alec felkapta a fejét. Kiről beszél? Miss Morris a hatás kedvéért kis szünetet tartott.

– Eltűnt otthonról.

A hírt pillanatnyi csend követte, majd újra mindenki beszélni kezdett.

– Én nem csodálkozom – vélekedett valaki. – Ahogy az apja ütötte...

– Egyáltalán nem hiszem, hogy erről van szó – erősködött Miss Morris. – Az a fickó van a dologban, aki az utóbbi időben itt ólálkodik a környéken. Tegnap éjjel a régi Tank környékén látták... igen, azt a Fekete Szellemet vagy minek hívják.

Hirtelen újra csend lett. Kim Mrs Wallace-re nézett, és mondani akart valamit, de anya megelőzte.

– De Miss Morris, igazán nem kell ilyen sötéten látni a dolgokat. Mindenkit felizgat ezzel. Meglátja, még ma előkerül az a fiú.

– Hát nem tudom. – Miss Morris kicsit felemelte a hangját. – Mindenütt csak baj van.

– Hát ebből elég volt – vágott közbe kivörösödve Kim. – Az eljegyzésem nem akarok több ilyen beszélgetést hallani.

– Hát ha fölösleges vagyok... – fordult Miss Morris sértődötten az ajtó felé.

– Ugyan hagyja, kedves Hetty – lépett oda hozzá nagyapa. – Még jóformán be se tette a lábát. Egyen előbb egy falatot, igyon egy kicsit, aztán annyit vitatkozhat, amennyit akar. – Alec nagy szemeket meresztett, amikor nagyapa az egyik sarokba vezette az öreg hölgyet, és mindketten leültek. Néhány pillanat múlva újra elindult az általános társalgás. Alec látta, hogy

Miss Morris sört iszik, és nagyapa átfogja a vállát. Hiába, a vér nem válik vízzé. Nagyapa mindig is élcelődött vele. Most azonban úgy festettek, mint két öreg cimbora. Sőt nagyapa nem csak egyszerűen barátságos volt. Keskeny arca kipirult, ősz haja a szemébe hullt. Valami tréfásat mesélt Hetty Morrisnak, aki jókat kacarászott, és könnyökével nagyapát bökdöste.

Aztán az egyik vendég megkérdezte, nem lehetne-e ablakot nyitni. Anya habozott, de apa kinyitott néhányat.

Öt perc se telt el, és az utcai szobában gyengén ugyan, de a jól ismert szag kezdett terjengeni. Mindenki fintorgott.

– Inkább csukjuk be, Connie – szólt valaki. – Tudom, hogy meleg van, de ennél minden jobb. Ez a csatorna szörnyűbb, mint valaha.

– Igen – jött egy másik hang. Alecnek úgy tűnt, mindenki olyan hangosan beszél, mintha ki tudja, milyen messze lennének egymástól. – Csinálniuk kellene már valamit ezzel a csatornával. Ez egyszerűen gyalázat.

Anya idegesen pislogott a sarok felé, ahol Mr. Blaggett ült mereven, mint aki nyársat nyelt. Apa gyorsan megszólalt:

– Ajánlanék valamit. Ezeket becsukjuk, és fönt nyitok ki néhány ablakot, akkor talán kapunk egy kis levegőt.

Kim körülnézett, Alecet kereste.

– Nem csinálnál megint egy kis zenét, Alec?

Alec letette a tányérját, és indulni készült, amikor nagyapa felugrott. Minden bevezetés nélkül rázendített a *Ha te lennél az egyetlen lány a világon-ra*, és Hetty Morris is – csatlakozott hozzá. Meglepő volt az összhang, ahogy együtt énekeltek. A vendégek is kezdtek rájuk figyelni. Alec nézte az idős embert. Nagyapa elemében volt, arca egészen kivörösödött. Miss Morris is jócskán kipirult.

Kim megragadta apa karját, ő is látta, mi a helyzet.

– Te, apa, mit adtál nagyapának? Hiszen mondtam... Apa megrázta a fejét.

– Mindössze két feles sört kapott, hidd el. Erre akár meg is esküszöm, kislányom. Csak egy kicsit jókedvű.

– Nekem kicsit túlságosan is jókedvű – felelte Kim. Apa aggódva nézett a lányára.

– Menj, és ülj oda Archie-hoz – mondta biztatóan. Aztán a szoba közepére ment, és amikor nagyapa és Miss Morris befejezte az éneklést, egy kanállal megkocogtatta a poharát.

Szónoki hangot kölcsönözve magának, pohárköszöntőt mondott. A jegyespárt köszöntötte. Egymást követték a jókívánások, majd Kim unszolására Archie szégyenlősen válaszolt. Aztán apa, a furfangos, újabb tósztot mondott a Blaggett családra. Alec csak ámult.

Azt kellett hinni, hogy Joe Blaggett Isten ajándéka Bugletown számára.

Ez aztán arra készítette Joe Blaggettet, hogy felálljon és válaszoljon. Szerencsére ezúttal nem volt olyan bőbeszédű, mint egyébként. Meg is tapsolták, amikor leült. További pohárköszöntők következtek, majd valaki odakiáltott nagyapának:

– Rajta, Mr. Bowden! Halljunk még egyet.

– Igen, igen – helyeselt egy másik hang. – Egyet azokból a bizonyos régi számaiból. – Az asszonyok közül néhányan ellenezték, Kim összeráncolta a szemöldökét, de nagyapa már a szoba közepére perdült. A jó öreg nagyapa igencsak magas kedvében volt, bár rejtély, hogyan fordulhatott ez elő két feles sör mellett.

Nagyapa kezével tiszteletteljesen a közönség felé intett, és amikor a szoba elcsendesedett, nagyon lassan és tagoltan így szólt:

– Egy... nagyon különleges... tósztot... akarok ajánlani a... figyelmükbe.

Szünetet tartott, és a hallgatóság is csendben várakozott.

*Jó Istenem, odafent!
Nem jól van ez idelent!*

*Küldj egy angyalt sebes szárnyon,
Egy-két fickót pofon vágjon,
Akik csak rabolni tudnak,
A szegénnyel nem gondolnak!*

Apa megpróbált közelebb lépni és elhallgattatni nagyapát, de az öregúr lendületét nem lehetett megtörni.

*És hogyha már idelent van,
A mi kicsi városunkban,
Hadd kérjünk egy szívességet,
Tisztítsa meg levegőnket,
Legyen kellemesebb illat,
Ne bántsa úgy az orrunkat.
Isten szeme legyen rajtunk,
Bármit hozzon is a sorsunk,
Óvd az unokámat, Isten,
Ne feledd a városunk sem!
Legyen szép és ragyogó,
Vize tiszta s csillogó.*

*Akik pedig a bűz ellen
Nem tesznek mást, csak hogy fennen
Hordják az orrukat, kérem,
Bizalmunkat ők már régen
Elvesztették, el bizony!
Mondanék itt még csak annyit,
Szólnom hogyha szabadna!
Májusban majd nem lesz senki,
Aki rájuk szavazna!*

A döbönt csendben Mr. Blaggett felugrott– és utat tört magának az ajtóhoz. Egy pillanatra megállt, hogy mondjon valamit apának, de elég hangosan ahhoz, hogy mindenki meghallja.

– Tehát ezért hívtak meg!

Ezzel elviharzott.

26. BOMBÁT KIOLDANI!

Miután elcsendesült a vihar, és kiürült a ház, miután anya és apa hiába is próbálta megnyugtatni a kedélyeket, miután Archie Blaggett édesapja után rohant, Kim pedig dülva-fúlva a szobájába vonult, becsapva maga mögött az ajtót, Alec is felment a padlásszobába.

Alec már rájött, honnan eredt a baj. Nagy nehezen kinyitotta az ajtót. Nem tévedett. Abdul ott feküdt az ágyon. A szobában vágni lehetett a füstöt. A dzsinn megszabadult merev öltönyétől, és gyönyörű krémszínű farmerben, hozzá illő T-pulóverben – rajta piros betűs felirat: „A dzsinnek varázslók” – pihent. Egyik kezében szivar, a másikban pohár.

Szívélyesen intett Alecnek.

– Ó, gyere csak, pajtás. Helyezd magad kényelembe.

– Te eszelős! – kiabált rá Alec, nem törődve azzal, hogy valaki meghallja vagy sem.

– Eszelős? – kérdezte nyomatékkal Abdul. – Ne játszd az eszed, öregem. Mi az, hogy eszelős? Mindent megtettem érted, amire egy dzsinn képes.

– És azt hiszed, jót tettél? Tönkretetted a nővérem eljegyzését.

Abdul kissé felemelkedett, és fél könyékre támaszkodva dagályosan így szónokolt:

– Mert a Könyvben is írva vagyon, hogy a nagyszerű tettekkkel néha egy kis rossz is együtt jár.

– És itt mi volt a nagyszerű?

– A Dagadtnak vége. Sohasem lesz Bugletown kalifája.

– Azt hiszed, mi? Tudod te, hogy mit csináltál? Olyan perpatvart, hogy a két család sohasem áll többé szóba egymással. A nővérem esküvőjének pedig befellegzett.

Abdul elégedetten dörzsölte a kezét.

– Ez a legnagyobb az egészben. Nem szabad rangon alul férjhez mennie.

– Badarság! Ő igenis hozzá akart menni.

– A nők nem sokat értenek ezekhez a dolgokhoz.

– Szóval ez a véleményed. Megnézheted magad, ha ezt Eulalia megtudja.

Abdul egy pillanatra elkomolyodott, aztán újra széles vigyor ült ki az arcára.

– Ő meg fogja érteni. A férfiak ezt jobban tudják.

– Te nem ezen a világon élsz.

– Így igaz, ó, Alec.

– Hanem a középkorban.

– Ez is igaz, ó, Alec.

– Ide figyelj, Abdul. Beszéljünk komolyan. Mit csináltál Ragyás Sammel? Most nem érdekelnek az érveid. Megtetted. Eltűnt. Egész este őt keresték.

– Remek – jegyezte meg Abdul. – Ez legalább majd leköti őket, és nem tudják megzavarni a Bogáncs úti jó emberek életét.

– Hová rejtetted? – emelte fel Alec újra a hangját.

– Sehová se rejtettem. Magától ment el.

– Mit csináltál vele?

A dzsinn elmosolyodott, és lassan megszívta a szivarját.

– Egy kicsit megváltoztattam, előnyére. Az arca teljesen félresikerült. Én kijavítottam.

– Ez volt az egyetlen, ami a sajátja volt.

– Akkor most még büszkébb lesz az új arcára.

– Mit csináltál?

A dzsinn csak mosolygott, belekóstolt a poharába, és újra elnyúlt az ágyon.

– Felelj! – utasította Alec. Újabb mosoly volt csak a válasz.

– Azt parancsoltam, hogy felelj! Egy dzsinnek engedelmeskednie kell a lámpa vagy konzervdoboz urának, akár tetszik, akár nem.

Abdul lassan megrázta a fejét.

– Már édesapámnak is megmondtam, nem tettem le az engedelmesség esküjét. Sajnálom, ó, Alec, ez van. De bízzál bennem, minden a legnagyobb rendben lesz. Bízzál Abdulban.

Alec nagyot sóhajtott. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Édesapádnak is megmondtad? Tehát beszéltél vele, ugye?

Abdul bólintott, ez bizony váratlanul érte.

– Szóval kapcsolatban állsz a papáddal. A dobozon keresztül hívott fel, ugye?

Válasz nem jött. Alec viszont felvidult.

– Majd én elmondom neki, milyen kalamajkát csináltál. Kétezer évig kenyéren és vízen fogsz élni, pajtikám.

A sublód felé fordult, de Abdul, mint egy párdúc, leugrott az ágyról, és alighogy Alec megérintette a sörös konzervet, a doboz a levegőbe emelkedett. A következő másodpercben Abdul csettintett az ujjával, és a szőnyeg is elhagyta a padlót. A dzsinn felpattant rá, és a gép orrát az ablak felé irányította. Egy elszánt ugrással Alec is felkapaszkodott. Abdul nem túl erőszakosan, de megpróbálta lelökni. Alec azonban erősen kapaszkodott. Pillanatok alatt kirepültek az ablakon, ki a langyos alkonyi levegőbe. Hamarosan a csatorna fölé értek, amely szürkén és bűdösen terült el alattuk.

Abdul nem vesztegette az idejét holmi fokozatos megközelítéssel. A híd fölött, amely a főútca folytatásaként szelte át a csatornát, kamikaze módra meredek zuhanásba vitte a szőnyeget. Kétszáz méternyire felkiáltott:

– Bombát kioldani!

A konzervdoboz teljes sebességgel zuhant lefelé, és hangos cuppanással eltűnt a csatorna sűrű vizében.

– Oké, és most vissza a bázisra – mondta Abdul a dühöngő Alecnek. Otthon a kapu előtt landolt a szőnyeggel. – Leszállni – szólt kedvesen, és ezzel eltűnt.

Alec csak bámult utána. A sötét égből lassan leereszkedett a szőnyeg, és újra Alec nyaka köré tekeredett.

27. EGY UNDOK FELADAT

Másnap vasárnap volt, Alec mégis korán felkelt. Lebaktatott a konyhába, és elkészítette a reggelijét. Az emberek vasárnap reggel általában lustálkodnak egy kicsit, ma azonban senki sem szólt a másikhoz, némaság borult a házra. Alec is szó nélkül távozott otthonról, és hamarosan már a főutcára kanyarodott. Farmerja alatt fürdőnadrág volt rajta, kezében a bűvárszemüvegét lóbálta.

Igencsak szedte a lábát, és reménykedett, hogy senki sem látja meg.

Enélkül is elég nevetséges, amire készül.

A csatorna hídjáról egy kis ösvényre fordult, amely a csatorna partjához vezetett. Az úton senkivel sem találkozott. Régen, még a nagy bűz előtt az emberek gyakran jártak ide, kutyáikat is erre sétáltatták. Távolabb hatalmas szabad térség terült el, amely a Kerek-láphoz vezetett. Azon az oldalon, ahol Alec állt, a töltés lábánál nagy kertek húzódtak, elegáns házakkal. Az itt élők szerencsésnek gondolták magukat, mivel senki sem építhetett mögéjük.

Alec megállapította, hogy a csatorna itt jobb állapotban van. Kevésbé koszos, több benne a víz, és a bűz sem olyan átható. Eszébe jutott, amit nagyapa mondott – ezen a részen megtisztították a csatornát, mert itt laknak Blaggett cimborái.

A víz azért még így is elég sötét és zavaros volt. Vajon ez az undok dzsinn hová dobta a söröskonzervet? Durva számítás szerint mintegy két-háromszáz méterre lehetett a hídtól. Persze olyan magasból könnyen tévedhetett is. Rémlik, mintha a túlparton látta volna a kis fűzfacsoportot. Megállt egy kis kalibánál, amelyet valamikor a munkások használtak, elég rozoga tákolmány volt, ki-be düledezett, de arra megfelelt, hogy levetközzön.

Már ott állt az alacsony parton, fürdőnadrágban és bűvárszemüveggel, készen arra, hogy lemerüljön a szürke víz alá, amikor észrevett valakit.

Egy öregember halászott. Alec el nem tudta képzelni, hogy mit. Mindenesetre neki több oka volt az ott levő söröskonzervet kihalászni, mint az öregúrnak a nem létező halat. Rajta! Mély lélegzetet vett, és beugrott a vízbe.

Nem messze a parttól lába megkapaszkodott az iszapban. Szerencsére a víz még a mélyebb részeken is csak a melléig ért. Nagyon óvatosan kellett haladnia, nehogy elcsúszson. Közben persze minden lépésnél felkavarta az üledéket, amely még zavarosabbá tette a vizet. Mélyen beszívta a levegőt, és alábukott. A víz olyan volt, mint a leves. Semmit se látott. Mintha éjszaka, csukott szemmel kergetne az ember egy fekete macskát. Majd megfulladt az undorító mocsokban. Gyorsan kikapta a fejét. A végén majd még összeszed valami alattomos fertőzést. Mégis újra és újra lemerült, de nem talált semmit, csak a víz lett egyre koszosabb a sok mozgástól. Lába néhányszor valami kemény tárgyba ütközött, ilyenkor reménykedve bukott alá, de mindahányszor csalódottan emelkedett fel. Félóra múlva szünetet tartott. A nap már elég magasán állt, Alec biztosra vette, hogy ha eléri a csatornát, a bűdösség bizony még fokozódik. Mégsem adhatja fel. Hatalmas nyögések közepette visszaereszkedett a vízbe, és éppen hetedszerre merült le, amikor valaki megszólította:

– Hé, Alec, te mit csinálsz ott?

Olyan hirtelen egyenesedett fel, hogy elveszítette az egyensúlyát, és lecsücsült. Szerencsére a víz itt csak fél méter volt. A parton ott állt Eulalia a zöld ruhájában, lábán fehér zokni. Egy kutyát tartott pórázon. Nem, *nem* egy kutyát, hanem *azt* a kutyát, a terrier-dakszlit. Amikor Alec kimászott a partra, a bolondos jószág odament hozzá, és az arcát kezdte nyalogatni.

– Ginger azt mondja, hogy a tiéd. Tegnap este találtunk rá a hátsó ajtónknál, és beengedtük. Nagyon éhesnek látszott.

– Nyugodtan megtarthatod – vágta rá Alec habozás nélkül.

– Komolyan?

– Hát persze.

A lány rámosolygott, majd kis szünet után újra megkérdezte:

– De mégis, mit csinálsz itt, Alec? Azt hittem, hogy napszúrást kaptál.

Alec megrázta a fejét. Amilyen röviden csak tudta, elmesélte a félbeszakadt eljegyzési összejövetel utáni eseményeket. Amikor meghallotta, mit mondott a dzsinn, Eulalia felkapta a fejét.

– Hát ez jellemző! Abdul a legnagyobb DFF a világon.

– DF micsoda?

– Dög Felsőbbrendű Férfi, az bizony. Minden pasas azt hiszi, ő a legokosabb. És te tulajdonképpen mit akarsz csinálni?

– Vissza akarom szerezni a konzervdobozt. És ha sikerül, felhívom Abut, és megkérem, csináljon valamit ezzel az örült fiával.

– Abdul most hol van? – kérdezte Eulalia. Alec megvonta a vállát.

– Bárhol lehet. Már emlékszik az összes varázslatra, mind a kétezerre, és ész nélkül használja őket. Most valószínűleg itt hallgatózik.

– Ide figyelj, Keszeg. Fogd a kutyát, én hazamegyek, átöltözöm és segítek.

– Kösz, Eu, de folytatnom kell – mondta Alec, és tovább kutatott a part mentén a vízben. Néhány percig nagyon óvatosan mozgott, aztán beütötte a lábujját egy kemény valamibe. Szitkozódva ugrott egyet, majd lehajolt, és körbetapogatózott a szirupban. Újra lemerült, és ujjai most sima fémfelületet érintettek.

– Hé, Eu, ez valami nagy vasgyűrű.

– Húzd ki.

Alec megpróbálta, de meg se moccant.

– Egy lánc van hozzáérősítve.

– Lehet, hogy egy őskori lefolyódugó.

– Én is úgy érzem. – Alec kimászott a partra, kezében tartva a lánc végét. Könnyű volt, de a lapos láncszemek erősen kapaszkodtak egymásba. Elég hosszúnak bizonyult, úgyhogy felmehetett vele egészen a töltés tetejére. Jól megvetette a lábát, és újra húzni kezdte. Egy kicsit engedett, aztán nem mozdult. Alec pihent egy kicsit. Hallotta, hogy Eulalia egész közel jön hozzá.

– Jaj, Eu, ne! Piszkos lesz a ruhád.

– Ugyan már, a láncnak ez a vége tiszta. Segítek. Ledobta a kutya pórázát, és megfogta a láncot.

– Rajta, húzzuk!

Nekifeszültek, egyszer, kétszer. Aztán megálltak, szuszogtak egy kicsit, majd újra nekiveselkedtek, és ezúttal sikerült: a lánc kirepült a vízből, a végén egy széles, kerek fatömb volt, Alec és Eulalia pedig elvágódott a földön.

– Ez *tényleg* egy lefolyódugó volt – nevetett Eulalia.

– Ne viccelj – mondta Alec, miközben felsegítette a lányt, és leseperte ruhájáról a fűvet.

– Oda nézz! – ragadta meg Alec karját Eulalia, és előremutatott.

Alec odanézett – jobban mondva csak hápogott.

A csatorna vizének szintje kezdett süllyedni, és szörcsögve-cuppogva, akár egy fürdőkád, hihetetlen gyorsasággal leeresztett. A sűrű, iszapos víz ott örvénylett-forgott a nyílás körül. Ők csak álltak, kövé váltan bámulták, amíg egy nagy szörcsögéssel a maradék víz is eltűnt a lefolyóban.

És a nyílás szélén ott billegett a mocskos, de sértetlen KONZERVDOBOZ.

28. SZEGÉNY ELÁZOTT ALEC

Alec leugrott, keresztülgázolt a csatorna fenekét borító vastag iszaprétegen, felkapta a konzervdobozt, és visszabotorkált a partra. A dobozt alaposan megtörölgette a fűben, majd az oldalára fektette.

– Most akarod felhívni Abut?

– Nem, előbb lemosom – felelte Alec, miközben marokszám tépte a fűvet és sóskalevelet, hogy ledörzsölje a lábáról a mocskot.

– Nem tudunk eltűnni – mondta Eulalia. – Valaki jön. Azt hiszem, nekünk akar mondani valamit.

Nem tévedett. Az öregember sietett feléjük a vontató-úton, és dühösen kiabált – valamit nekik.

– Mit gondolsz, mit akarhat? – kérdezte Eulalia.

– Azt hiszem, vissza akarja kapni a csatornáját. De én megyek, nem érdekel, mit akar. – Felkapta a söröskonzervet és a ruháit. – Mit gondolsz, hová tűnt a víz?

– Fogalmam sincs. Mindenesetre jó, hogy megszabadultunk tőle – vélekedett Eulalia. Futásnak eredtek, és a kis korcs kutya is a nyomukba eredt. Eulaliából egyszer csak kibuggyant a nevetés. – Hogy mit szólnak majd az emberek!

Elérték a vontatóút végét, és fölmásztak a hídra. Eulalia visszaneézett.

– Az ipse követ bennünket. Ha hazamész, utánad megy. Menjünk inkább erre. – És az utca túloldalán lévő üzletsorra mutatott. Mielőtt az öregember elérte volna a hidat, ők már biztonságban voltak a Nick kávézó kis melléképületénél. A helyiség nyilvános volt, és mialatt Eulalia örködött, Alec gyorsan bement a férfiak részlegébe, és felöltözött. Mikor visszajött, Eulalia már ott ült a kávézóban egy asztalnál, előtte két csésze tea.

Alec is leült, és hálásan itta meg a teát.

Aztán kényelmesen hátradőlt. A lány rámosolygott

– Ideje forró drótot létesíteni Bagdaddal.

Alec elővette a konzervdobozt, és alaposan szemügyre vette. Igen, ez valóban az ő doboza. Bárhol felismerné. Mély lélegzetet vett, és föléje hajolt.

– Szalám alaikum, ó, Abu-Szálem. Várt. Semmi válasz. Újra próbálkozott. Csönd.

– Próbáljuk meg együtt. – Eulalia átnyúlt az asztalon, mindketten megfogták a dobozt, és fölé hajoltak.

– Szalám alaikum, ó, Abu-Szálem. De továbbra sem jött válasz.

Alec nagyot fűjt.

– Hát ez van. Teljes zárlat. Ez a dilis Abdul eltűnt, egyedül kell kimásznom a bajból. A papája nem akar tudni az egésztől. – Megvonta a vállát, és a dobozt berakta a zsebébe.

– Milyen disznófülű ez az Abdul – jegyezte meg Eulalia.

Alec meglepetten nézett rá.

– Azt hittem, hogy tetszik neked.

– Hát persze hogy tetszik – kacagott a lány. – Remek fickó meg mulatságos, mint a pasasok általában. De a legtöbbjük önző fráter. És ha tudni akarod, én Kim helyében nem bánkódnék Archie Blaggett miatt. Ha van egy kis esze, nem hagyná, hogy a papája, az útjába álljon. Bizony nem, ha igazi férfi.

Alec bólintott. Azt hitte, pontosan érti, miről van szó.

– De Eu, ha a pasasok mind önzők, miért tetszenek neked?

Eulalia megitta a maradék teáját.

– Tetszenek, hát tetszenek. Mi más választása van egy lánynak? A világ tele van önző pasasokkal, a rendesek meg olyan ritkák. De miért kérdezed?

– Hát csak úgy.

– Na menjünk.

Felálltak az asztaltól, és elindultak az ajtó felé. Eulalia egyszer csak megfogta Alec karját.

– Te, hová lett a kutya?

– Fogalmam sincs – felelte Alec. A póráz ott lógott a szék támláján, de a kutya eltűnt.

– Na mindegy – vontta meg a vállát Eulalia. – Ahogy jött, úgy el is ment. Azért sajnálom.

– Veszek majd egyet a születésnapodra – vágta rá azonnal Alec.

Odakint Eulalia feléje fordult.

– És te, ugye, megtartod a szavad? Nem csapsz be. Kicsit le kellett hajolnia, hogy megcsókolja Alecet. De nem az arcát, nem is a száját csókolta meg, hanem a fülére nyomott egy cuppanósat. Alec a feje búbjáig elvörösödött.

Amint ott álltak egymás mellett, a hátsó bejárat felől rohanó léptek zaja hallatszott. Egy csapat fiú jelent meg az osztályukból, köztük Ronnie Carter is.

– Hé, Ronnie – kiabált Alec –, mi történt?

– Nagy a felfordulás a telepen – ordította vissza Ronnie. Nem állt meg, csak futás közben kiáltotta még oda: – Elkapták a Fekete Szellemet!

Alec Eulaliára bámult.

– Ez nem tréfadolog – jegyezte meg Alec. Eulalia megragadta a karját.

– Akkor meg minek álldogálunk még itt? Mindketten futásnak eredtek.

Menj arrébb, egy kicsit, fiam. Ez a konzervdoboz nem két személyre való.

Ez a baj a ti generációtokkal, papa, nincs bennetek nagyravágyás.

Az én generációm, fiam, a tiédnek a jelene és a jövője – vagyis akik lesztek, dzsinnek az örökkévalóságig.

Tulajdonképpen te mit csinálsz itt, ó, édesapám?

Az én uram és barátom, Alec El Bolvden hívott ide. Attól félek, nagy baj van, és ennek te vagy az okozója.

Én, ó, édesapám?

Te, ó, fiam. Nem tudom, mit szól majd a Nagy Dzsinn. Ez attól függ, hogyan végződnek a dolgok.

Itt maradhatok, hogy megtudjam, mi történik?

Itt kell maradnod.

És tehetek valamit?

Semmit, fiam. Alecnek egyedül kell cselekednie.

29. VESZÉLYBEN A FEKETE SZELLEM

A lakótelepen, a főutcánál levő kis emelkedőn volt egy kerek, téglafallal körülvett kis füves dombocska. Háttal a falnak, vagy húsz-harminc vigyorgó kölyök gyűrűjében, fura alak állt. Tetőtől talpig feketében volt: fekete vihar-kabát, sötét farmer, fekete gyapjúkesztyű. Fejét-arcát fekete nejlonharisnya takarta, amely lenyomta az orrát, lelapította a haját, és széthúzta az arcát – úgy festett, mint egy örült útonálló. A körgyűrű elég széles volt, mert valahányszor az egyik fiú megpróbált közelebb lépni, az idegen odasújtott egy vasrúddal.

Amikor Alec és Eulalia odaértek, az egyik fiú éppen túl közel merészkedett, a földre került, és a fekete alak gyomorszájon vágta.

– Rajta, kapjuk el! – kiáltotta valaki. De senki sem mozdult. Eulalia, Aleckel a sarkában a tömeg közé furakodott.

– Engedjétek el, ti bolondok! – kiabált rájuk. – Valaki még megsebesül.

– Tűnj el innen, Wallace, és te is, Bowden, különben *ti* sebesültök meg! – Gary Barker, tisztas távolból ugyan, de szította a hangulatot. – Ez a fickó tudja, hol van Sam Taylor, és addig nem engedjük el, amíg meg nem mondja.

A fekete alak észrevette, hogy kínzóinak figyelme egy pillanatra elterelődött róla. Hirtelen megfordult, felkapaszkodott a falra, átvágott a füves dombon, és eltűnt.

– Kapjátok el! – ordította Barker.

Eulalia és Alec elsőként rohant át a dombon, a többiek annyira összetömörültek, hogy csak nagy lökdösődés-dulakodás után tudtak utánamenni.

Eulalia elnyújtott léptekkel futott, és hamarosan beérte a fekete alakot.

– Ne arra – kiabálta oda neki –, az zsákutca.

A menekülő azonban nem hallgatott rá. Időnként meg-megbotlott, mint aki már kifulladt, de csak rohant, végig az úton, a kertek mellett, amely a Tankot körülvevő magas, kátránnyal bevont fakerítéshez vezetett. A kerítésnél visszafordult, Eulalia és Alec futva közeledtek. Az üldözők vagy kétszáz méterre maradtak el mögöttük – teljes vadászlázban, kurjongatva, kiabálva.

– Át kell juttatnunk a falon – mondta Alec, és körülnézett. Egy deszkát látott a közelben, és egy halom építkezésből ott maradt téglát. – Hé, Eu, ez jó lesz!

A fekete alak mozdulatlanul állt, háttal a kerítésnek támaszkodva, zihálva vette a levegőt, miközben Alec és Eulalia a kerítéshez cipelték a deszkát.

– Gyerünk! – kiáltotta Eulalia, és elkapta az üldözött kabátujját. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy ellöki a lányt, de gyötrő félelmében végül gyorsan felkapaszkodott a meredek deszkán, majd egy lendülettel elkapta a kerítés tetejét.

Alec odalent volt, kezében jó néhány tégladarab, melyeket az üldöző tömeg felé hajigált. A fiúk megtorpantak, és valami lövedék után néztek. Ott azonban az utca üres volt. Alec másodszer is tüzelt.

– Menj, Eu!

A lány már a deszkán sietett fölfelé.

Egy utolsó sortűz, és Alec is Eulalia után ment. Amikor elkapta a kerítés tetejét, egy kő fültövön találta. Alig érezte az ütést, de tudta, hogy eleredt a vére. Gyorsan felhúzta magát, és leugrott a túlsó oldalon. Csak úgy ropogtak belé a csontjai.

Gyorsan körülnézett. A Tank mit sem változott: az egész területet benőtte a gaz és a gyom, halmokban állt a falból és kéményekből kiesett téгла. A közepén, beszakadt tetővel, ott állt a romos gyárépület. Nem messze tőle futott a csatorna, amiből mostanra nem maradt más, mint egy szemetes iszapmeder. A csatorna átszelésére egy daruállvány magasodott, amit annak idején járódaruhoz használtak. Már csak a rozsdás acél tartórudak maradtak meg belőle.

– Gyorsan, fel a daruállványra – rendelkezett Alec, amikor a kerítés tetején felbukkant

néhány fej. – Utánam! – kiáltotta, és elindult. A fekete alak azonban fürgébb volt nála, és elsőnek érte el az állványt. Majomügyességgel mászott felfelé, és már odaát is volt, mialatt Alec és Eulalia még csak az alsó fokokon kapaszkodtak. Amikor átjutottak a csatornán, a fekete alak már el is tűnt a központi gyárépület sarkánál.

– Erre, Eu! – kiabált Alec. – A régi darufülkébe megyünk. Ha az ajtó még működik, onnan távol tarthatjuk őket.

Befordultak a sarkon, és felkapaszkodtak a darufülkéhez vezető törött lépcsőkön. A fekete idegen egész idő alatt előttük futott. Amikor a lépcső tetejére értek, az üldözött már beugrott a helyiségbe. Alec és Eulalia orra előtt bevágódott az ajtó, és odabentről húzkodás-taszigálás hangja hallatszott.

– Eu, ez kizárt bennünket. – Alec rávágott az ajtóra. – Hé, öregem, engedj be! Ezek megölnék minket, amiért segítettünk neked.

Az ajtó azonban nem mozdult. Alec jól hallotta az idegen ziháló lélegzését, de válasz nem jött tőle. Eddig még egyetlen szót sem szólt.

– Ez örült – vélekedett Eulalia.

– Szerintem teljesen be van gyulladva – felelte Alec.

– Vigyázz! – kiáltotta Eulalia, amikor egy fél téglavágódott neki az ajtónak. Az üldözők előőrse, Gary Barkerrel az élen, már a lépcső aljánál volt. A többiek szétszóródtak a Tank területén, és akadtak, akik még a kerítésen küszködtek át magukat. Mindenesetre éppen elegendőek voltak odalenn ahhoz, hogy elintézzék Alecet és Eulaliát.

– Várj egy kicsit, Barker! – kiabált le Alec a lépcsőn.

– Nyugodtan el is mehettek. Elbarikádozta magát itt fent, és aki közeledik hozzá, fejbe üti. Jobb lenne elmenni és itt hagyni, nem?

– Elég a szövegből! – gúnyolódott Barker. – Előbb-utóbb ki kell majd jönnie. – Körülnézett a mögötte tömörülő fiúkon. – Titeket mindenesetre most elintézzünk.

– Ezzel felkapott egy újabb tégladarabot.

Alec lenézett a Barker mögött sorakozó fiúkra. Mindannyian harmadikosok voltak, más-más osztályból. Olyanok is voltak köztük, akikkel mindig barátságos viszonyban volt, sőt még a szüleik is jóban voltak. Nem tudta elhinni, hogy ezek is rátámadnának és Eulaliával együtt szándékosan kikészítenék. De a bandát már felhergelték, bármi ostobaságra képesek lennének. Helyesebben, valami ostobaságra – készültek.

– Hallgassatok meg! – kiáltott le újra, de most nem Barkerhez, hanem a többiekhez beszélt. – Ronnie, Kevin, Andy. Honnan tudjátok, hogy ez a fickó a Fekete Szellem? Hiszen nem is láttátok, vagy igen?

– Álarcot hord, nem? – kiabált vissza lenről valaki, – Valami mégis van a füle mögött.

– Be akart törni Taylorékhoz. Láttuk, amikor felmászott az ablakhoz.

– Hagyjátok már abba! – ordította Barker, és már célzott is. Alec maga elé kapta a karját, és a kődarab a könyökét érte, aztán a falnak ütközve darabokra tört. Ez fájt.

Eulalia félretolta Alecet, és lerohant a lépcsőn.

– Te alattomos dög! – kiáltott Barkerre. Barker a tömegbe hátrált.

– Na gyere, ki áll ki elsőnek? – kérdezte a lány. – Még egy követ dob valaki, és megkeserültek. És nem a fogatokat kell majd pótolni.

A banda visszahúzódott. Alec hármásával rohant le a lépcsőn, és Eulalia elé állt.

– Ez az egész a te műved, ugye, Barker? Amióta beléptél az osztályunkba, állandóan csak a bajkeverésen jár az eszed. Abbahagyhatnád már.

Barker újra előreugrott.

– Mi ez, Bowden, kihívás? Alec az ajkába harapott.

– Nem, te akarsz mindenáron kikészíteni engem, Barker.

A hátsó sorból valaki előrekiabált:

– Mire vársz, Gary? Nem azt mondtad, hogy elintézed Bowdent? Lássunk hát néhány

menetet. A nagy bunyó ráér később is.

A csoport várt. Mondhatni, feszülten várakozott.

Alec mindkét öklét az arca elé emelte. Gyomrában jeges félelem ült, térdei remegni kezdtek. Mindez ismerős volt neki. A szorongástól szinte lebénult. De nem menekülhetett. Még ha lett volna is rá lehetőség, akkor sem hagyhatta magára Eulaliát, nem beszélve a darufülkében, bezárkózott fekete harisnyásról.

Barker előbbre lépett. Alec bokszállásba helyezkedett. Egy ütés a fülét érte, viszonzásul ő mellbe vágta Barkert. A következőt az állkapcsára kapta, egy foga meg is lazult. Karja Barker felé lendült, de elvétette. A tömeg felmorajlott, de ezúttal a megszokott módon, mint amikor az iskola udvarán két fiú összekapaszkodik. Megint Barker támadt. Alec félrefordult, öklét előrelendítette, és Barker orrát találta el. A vadul fényő szemek hirtelen könnybe lábadtak. Eulalia felhúzódott a lépcsőre, Alec pedig elfoglalta a helyét, és igyekezett a falhoz kerülni. De nem volt elég fürge, Barker elzárta az utat, és a térdével rúgott.

Alec úgy érezte, a világ összes fájdalma az ágyékában összpontosul, összegörnyedt. Barker térde most a torkának ment. Alec hátraesett az alsó lépcsőfokokra, majd előregurult.

Barkernek félre kellett lépnie, nehogy Alec nekiütközzön. Mintegy másfél méterre került Alectől. Alec felemelte a fejét, a fájdalom könnyei szinte megvakították. Csak nagyon lassan mozdult. Látta, hogy Barker közeledik felé, és már emeli a lábát. Ebben a pillanatban keze a zsebében lapuló söröskonzervhez ért.

– Ma-szaláma, isten veled, Abu – suttozta.

Aztán újra felemelte a fejét. Barker fenyegető alakján túl, a tömeg feje fölött, félig csukott szemmel is látta a vasúti töltés lejtős oldalát, a pilléreken nyugvó vasúti hidat. Erről a kis emelkedőről egy kis ösvény vezetett le az útról a Tankhoz.

Ekkor Alec szeme előtt egy látomás jelent meg.

A töltésről természetes, barna férfi jön le az ösvényen, sietős, nagy léptekkel, a nyomában egy egész tömeg, valamennyien egyformán öltözve, derekukon széles, narancssárga öv.

Alec hirtelen ráeszmélt, mi is ez. Abu, a jó öreg Abu jött el, hogy kiszabadítsa, és segítségül magával hozta az összes dzsinnt Bagdadból.

30. EGY VIHARVERT FIATALEMBER

Alec összeszedte minden erejét, és kétrét görnyedve, egy nagy ordítással előrelódult. Barker lendülő lába épp hogy elkerülte a fejét, és Alec a vállával óriási erővel Barker gyomrának vetődött. Barker hátraesett, a közelben állók szétspricceltek, és Aleckel együtt odébb gurult a földön. Alec nem adott neki még egy lehetőséget. Rátérdelt Barker mellére, és ütni kezdte az arcát.

– Te... szörnyeteg... Barker... én most...!

Nem tudta volna megmondani, mennyi ideig tartott az egész. A düh teljesen elvakította. Csak azt érezte, hogy valaki lehúzza Barkerről, és félrelöki. Alec nagy szemeket meresztett.

A csoport elhúzódott a lépcső aljától, és a helyükre hat férfi lépett. Az egyik Sam Taylor édesapja volt, a másik egy szikár, sötét hajú férfi kis bajusszal. Ő Barker papájának látszott. Mögöttük Mr. Wallace állt. Alec hirtelen rájött: ez volt a segélycsapat, a derekukra kötött narancssárga esőköpenyűkkel, ők voltak a „dzsinnek”. Tehát csak képzelődött. És most mi lesz?

– Mi folyik itt? – szólalt meg Barker papája. – Te meg mit csinálsz, miért bántod a fiamat?

– A maga fiát? – Alec maga is meglepődött a saját nyugalmán. Arcáról letörölte a vért. – A fia maga kereste a bajt. Meg akart lincselni egy másik fiút.

– Miféle másik fiút?

– Nem ismerjük – felelte Alec –, elbújt a darufülkében, és reszket a félelemtől.

– Mi ez az egész, Gary? – kérdezte Sam papája. Gary letörölte maszatos arcát. Hangja még mindig remegett.

– Elkaptunk egy bolondot, aki be akart törni a maguk házába. Ő pedig – és Alecre mutatott – megpróbált visszatartani minket. Kövekkel dobált, aztán nekem ugrott.

– Majd utánanézzünk a dolgoknak – jelentette ki Mr. Barker, és egy lépést tett előre. – Majd kihozzuk onnan.

Eulalia azonban elállta az utat.

– Gyere el onnan – rendelkezett Mr. Barker. A lány azonban nem mozdult. A háttérből megszólalt Mr. Wallace, lassan, nyugodtan beszélt:

– Ne hamarkodja el, Mr. Barker. Törődjön inkább a fiával. Eulalia az én lányom. – Gary papája habozott egy ideig, aztán visszalépett. – Ide hallgassanak – folytatta Mr. Wallace –, ha az a fiú odafönt fél, erőszakkal nem hozzuk le.

Mr. Barker a szája szélét harapdálta.

– Ha az az útonálló van odafönt, akit keresünk, akkor pedig kihozzuk. – Odaszólt Sam Taylor papájának: – Adj ide, Bert, azt a kalapácsot. Betörjük az ajtót.

– Egy vasrúd van nála – figyelmeztette Alec. – Aki bemegy az ajtón, leüti.

Ekkor Mr. Wallace odament a lépcsőhöz.

– Engedjenek engem felmenni, hadd beszéljek vele. Talán sikerül kihoznom, anélkül hogy valaki is megsérülne.

Határozott léptekkel elment Mr. Barker mellett, majd föl a lépcsőn.

– Figyelj rám, fiam – szól be az ajtón keresztül. – Mr. Wallace vagyok. – Az egész brigádom itt van. Nyugodtan kijöhetsz. Nem engedjük, hogy bárki is bántson odalent. Rendben? De gyere ki, hogy megtudjuk, ki vagy.

Mindenki csöndben várakozott. Az ajtó lassan, csikorogva kinyílt. A feketébe öltözött alak megjelent a lépcső tetején. Mr. Wallace mögött lassan lépkedett lefelé a lépcsőn. A tömeg hátrább húzódott. Mr. Wallace barátságos, de határozott mozdulattal kivette a fekete szőkevény kezéből a vasrudat. Aztán az álarc után nyúlt, de a fiú félreugrott.

– Na gyere ki! – kapott oda Gary Barker papája,

Megragadta a csomót, amely a nejlonharisnyát összefogta, és hirtelen lerántotta.

Fájdalmas kiáltás hallatszott, mintha az álarcral együtt a fiú haját is kitepte volna. Amikor eltűnt az álarc, meglepett moraj futott végig a tömegben.
Az álarc mögöl egy maszatos, de jól ismert arc bukkant elő.
Ragyás Sam állt előttük.

31. MEGVAN A TETTES

– Sam te mit csinálsz itt? – kérdezte Mr. Taylor. – Hol voltál? Édesanyád halálra izgulta magát...

Sam lehúzta kezéről a kesztyűt. Ránézett a kezére, mintha nem is a sajátja lenne. Megcsóválta a fejét, teljesen meg volt zavarodva.

– Az én arcom volt, az én kezem. Papa, igazán... és mégsem volt... ugyanaz... de már elmúlt.

Elhallgatott, mint akinek nincs több mondanivalója.

– Semmi különös sincs az arcodon, fiam. Butaság...

Sam azonban nem figyelt az apjára. Lassan kezdett valami derengeni a fejében, és bizonyos dolgok világossá váltak számára. Fogvicsorgatva támadt a pajtására. Gary Barker látta őt közeledni, és igyekezett elrejtőzni a többiek között. Sam azonban buldózerként vetette magát utána, és Barker rövid időn belül másodszor is megkapta a maga adagját. Mr. Wallace megragadta Sam gallérját, és szelíden, de határozottan visszahúzta, majd Sam apja kapta el a karját. Sam még egyszer ki akart törni, de visszatartották.

Gary Barker nehezen tápázkodott fel. A szája vérzett.

– Azt hittük, hogy a fekete..., nem tudtuk, hogy te vagy az, Sam.

– *Hittétek!* – ordította Sam. – Semmit sem hittetek. Jót szórakoztatok, ugye? Ki akartál készíteni, te kis...

Sam édesapja Mr. Barkerhez fordult.

– Ha ez mind igaz, kolléga, akkor bajba kerül. El fogom távolítani a brigádunkból, még ha ezzel magamnak is ártok.

Mr. Wallace gyorsan közbelépett.

– De uraim, nyugodjanak meg. Elvégre szerencsésen végződött minden. Nem történt baj, legalábbis nem nagy. De nagyon rosszul is alakulhattak volna a dolgok. Hála istennek, néhányan megőrizték a hidegvérüket, különben kórház, rendőrség, vagy ki tudja, talán még bíróság is lehetett volna belőle. – A gyerekekhez fordult. – Fiúk, most menjetek haza, mindenki, és többé ne forduljon elő ilyesmi. – Aztán intett Gary Barkernek. – Gyere ide, fiam.

Gary lassan keresztülvánszorgott a tömegen. Az édesapja csak figyelte, de nem szólt.

– Tudjuk, hogy mi történt ma. Azt is tudjuk, ki volt a kezdeményező. Nem lesz bántódásod, hacsak nem csinálsz újabb galibát. De ha bármi történik a jövőben, most már tudod, kinek fog ártani. – Eulaliához fordult. – Menjetek haza Aleckel együtt, és kötözzétek be a sebét.

– Én hazaviszem Samet – mondta Mr. Taylor. – Maguk még visszamennek? – kérdezte a társaitól.

– Igen, kettő előtt nem végzünk – felelte Mr. Wallace. Odabiccentett a többieknek, és a brigád elindult a Tankon keresztül az iparvágányokhoz.

Amikor a tömeg szétszéledt, Eulalia és Alec felkapaszkodtak az állomáshoz vezető ösvényen, és rátértek a főutcára. Időnként egymásra mosolyogtak. Szólni nem szóltak, túl sok minden kavargott bennük.

Amikor hazaértek, Alecék konyhaajtaja tárva-nyitva volt. Odabent az asztal körül ott ült apa, anya, nagypapa és még valaki, aki nagypapa cimborájának látszott. Csak amikor Alec már az ajtóban volt, és az öregember felállt, akkor ismertek egymásra.

– Á – szólalt meg az öregember –, ő az! Ő az az ördögfióka, aki leeresztette a csatornát.

32. VISSZAKAPHATJUK A CSATORNÁNKAT?

„Na még csak ez hiányzott!” – gondolta Alec.

– Jól van, George – csitította nagyapa –, ne izgasd fel magad. Ülj vissza. Ez a fiú csatában volt. Connie, jó lesz lemosni a fiút.

Anya megfogta Alec karját.

– Gyere a vízcsaphoz, édesem. Azt hiszem, a látvány csúnyább, mint a seb. Mit csináltál?

– Hosszú történet ez, anya.

Apa intett Eulaliának, hogy lépjen be.

– Gyere be és ülj le. Fölteszem a vizet. Ha hosszú történet, nem árt egy csésze tea.

Alec elmondta a történeteket. Legalábbis annak egy részét. Azt ugye mégse mesélhette el, hogy egy üres söröskonzerv kedvéért túrta föl a csatornát, mert távolsági beszélgetést akart Bagdaddal? Tehát a pénzesdobozát ejtette a vízbe. És ezzel tulajdonképpen nem is füllentett, bár nem sok maradt már benne – jóformán az egész elment a szendvicsekre.

– Tulajdonképpen mit csináltál ott a pénzesdobozoddal, te tökfilkó? – érdeklődött nagyapa.

– Hát... terveztem – nyögte ki Alec.

– Mindenesetre jól megcsináltad – mondta az öreg horgász. – És miért húztad ki azt a láncot?

– Fogalmam sem volt róla, hogy egy lyuk van alatta. Honnan tudhattam volna, hogy elmegy az egész víz?

– Miért, mi haszna volt, George? – kérdezte nagyapa,

– Ne mondd nekem, hogy a vizes ülepeden kívül más kapásod is volt valaha.

– Hát igen, mostanában csupán idegbajt kaptam – ismerte be George. – Nincs ott semmi, csak halom szemét. Csak egyet nem értek: hová tűnt az egész?

– Én megmondom magának – szólalt meg valaki az ajtóból.

Mindenki odanézett. Elegánsan öltözve Archie Blaggett állt ott. Kicsit habozott.

– Bejöhettek?

– Hát persze, Archie – mondta apa. – Ide, csináljatok helyet neki. Hozok még egy csészét.

– Nem, köszönöm, inkább állok. Épp otthonról jövök. Papa nagyon izgatott.

– Tudjuk. És nagyon sajnáljuk – mondta anya, és jelentőségteljesen nagyapára nézett, aki az ablakon bámult kifelé.

– Ó, én nem a tegnapi jelenetről beszélek, hanem a mairól! – jegyezte meg Archie. – Ma egész délelőtt tele voltunk látogatókkal.

– Ugyan miért?

– Mert leeresztett a csatorna.

– Leeresztett? – kérdezték egyszerre mindannyian.

– Igen. A csatorna vize egyszer csak átfolyt a töltésen lévő résen, bele egy évek óta használaton kívüli vízátteresztő csőbe, onnan meg elárasztotta a kerteket, a konyhákat, és a házak főbejáratain távozott. Az emberek hadat üzentek a papának, és kártérítést követelnek.

– És mit fog csinálni a papád? – kérdezte Alec, a legrosszabbra számítva.

– Hát nincs sok választása, különösen a tegnapi események után – mondta Archie. – Felhívta az illetékes mérnököt, aztán a megyei embereket, majd a vízügyi hatóságot. Úgy tudom, még a Downing Streetig is eljutott. Mindenesetre az a lényeg, hogy holnap elkezdik a tisztítást, és addig nem fejezik be a munkát, amíg az egész szakasszal nem végeznek. Persze víz nélkül sokkal könnyebb lesz. – Kis szünet után még hozzátette: – De fogalmuk sincs, hogyan történhetett az egész. – Körbenézett, és most Alecen volt a sor, hogy kibámuljon az ablakon. Az öreg George nagyapára pislantott, és megköszörülte a torkát.

– Biztosan akkor csináltak valamit, amikor egy héttel ezelőtt nekifogtak a tisztításnak – vélekedett az öreg, és Alecre kacsintott.

– Mindenesetre úgy gondoltam, örülnek a hírnek – mondta Archie, aztán anyára nézett. – Lenne még valami...

– Fönt van a szobájában – nevetett anya. – Menj fel, fiam.

A többiek megkönnyebbülten nevettek egymásra.

– Még egy csésze teát? – ajánlotta anya.

– Köszönöm, nem kérek – hártotta el Eulalia. Hirtelen eszébe jutott valami. – Már ennyi az idő... fél kettő?

– Körülbelül tíz percet siet ez az óra. Eulalia hirtelen föl pattant.

– Mennem kell. Elkésem az ebédről, aztán jól kikapok. Gyorsan elkészönt mindenkitől, és az ajtóhoz sietett.

Alec ekkor jelentőségteljesen anyára nézett, és ő is felugrott.

– Én csak... – mondta, és apa cinkos mosolya elől elfordította a fejét.

– Ne maradj sokáig, fiacskám – szólt utána anya. – Fél óra múlva ebédelünk, legalábbis, aki éhes. – És ravaszkásan nagyapára sandított.

Alec kivágatott a házból, és utolérte Eulaliát. Együtt ballagtak tovább. Az utca kihalt volt a kora délutáni melegben. A kertsor végén kezdődő lejtő, amely a Tankot körülölelő magas kerítéshez vezetett, szintén üres volt. Szinte hihetetlen! Semmi nyoma a nagy csatának, csupán itt-ott hevert néhány tégladarab. Minden egy pillanat műve volt, és kész, elmúlt. Az egyetlen bizonyíték, hogy mégis történt valami, a karcolások és zúzódások az arcán.

– Egyre jobban belejössz – mosolygott rá Eulalia.

– Ugyan már, Eu – hártotta el Alec, de azért muszáj volt elvigyorodnia.

– Mindenesetre egy kicsit lefékezted Barkert.

Alec ránézett a lányra, aztán gyorsan körülmélt. Közel s távol nem látott senkit, aki kihallgathatta volna őket.

– Nem lett volna lelkieróm hozzá, ha te nem vagy ott. Eulalia zavartan nézett rá, aztán nevetéssel ütötte el a dolgot.

– Ugyan, hagyd. Igazi ördög vagy, ha felbosszantanak.

Most Alec jött zavarba. Eulalia belekarolt, és így sétáltak végig a főutcán, föl az öreg csatornahídra. Alattuk, mindkét irányban, csak iszapot, szemetet és apró víztócsákat láttak.

– Olyan, mintha a csatornát is átrendezték volna. Nekidőltek a híd korlátjának, és Alec ekkor megérezte a zsebében a konzervdobozt. Kezébe vette, előbb a dobozra, majd Eulaliára nézett.

– Tudod, egy pillanatig tényleg azt hittem, a jó öreg Abu jött vissza, hogy elrendezze a dolgokat... miután az a kelekótya fia összezagyvált mindent.

– Jaj, ne légy olyan szigorú Abdullal! – mondta a lány. – Hiszen olyan mulatságos volt, még ha néha egy kicsit disznófülű is. A varázslásai meg nagyrészt haszontalanok voltak, nem igaz?

– De igen – hagyta rá Alec. – Még az a kiskutya is eltűnt.

– Bizony – sóhajtott Eulalia. – Kár érte, mi? Alec felemelte a sörös konzervet.

– Eu... komolyan elhiszed, hogy varázserő van ebben?

A lány elvette a dobozt, és megforgatta a tenyerében. – Nem tudom, Keszeg. De azért tedd csak vissza a zsebedbe, hátha mégis. És most menjünk, elkésem az ebédről.

Most vissza kell térniük, fiam.

Ha így gondolod, ó, édesapám. Mit fog csinálni a Nagy Dzsinn?

Azt hiszem, kegyes lesz. Hála Alecnek és Eulaliának, a végén minden jóra fordult.

De azért az én varázslatom is segített egy kicsit, ó, édesapám.

Meglehet, fiam. Felkészültél?

Igen, ó, édesapám.

Nem fogsz bánkódni a szép kislány után?

Nem, ó, édesapám. Hallottad, minek nevezett?

Minek, fiam?

Disznófülünek. Miért nevetsz ó, édesapám?

Hogy mennyire nem értenek semmit az emberek, fiam,

Ez igaz, ó, édesapám. Az emberek miért nem varázsolnak?

Mert ők nem dzsinnek, és nem tették le az engedelmességi esküit, fiam.

De ha ez így van, ó, édesapám, miért van szükségük a dzsinneknek az emberekre? Mi hasznuk van belőle?

Az embereknek kell őrizniük a dobozt, fiam.

Még van itt valami, mielőtt elmegyünk, édesapám.

Mi az, fiam?

Vissza kell juttatnom egy kiskutyát a tulajdonosának.

És ki az, fiam?

Ezt, édesapám, majd maguk között eldöntik.

HU ISSN 0324-3222

ISBN 963 11 6621 X

Móra Ferenc. Hírségi Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Szakra Lapnyomda, Budapest (89. 2276)

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

Képszerkesztő: Kiss Tibor

Műszaki szerkesztő: Kardos Gábor

Terjedelem: 8,23 (A/3) ív. IF 6390